

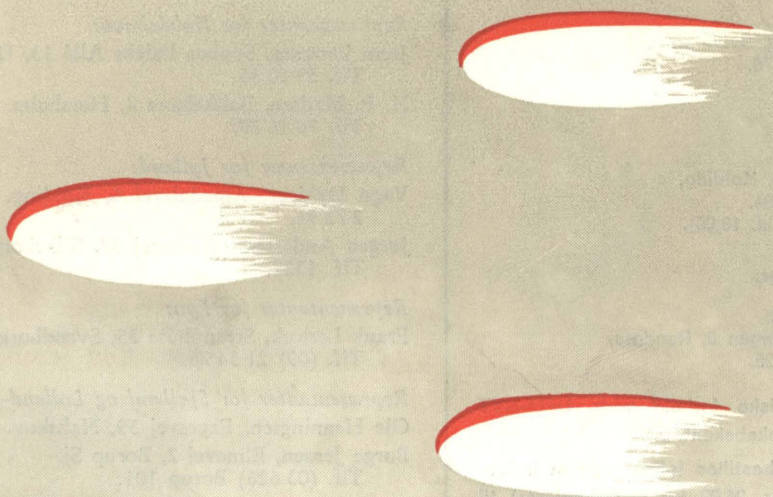
UFO

NYT

MAJ
JUNI, 1965

3

S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:

4,00 kr.

INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal,
Uggeløse pr. Lyng, e.
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2,
Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Leif E. Pedersen,
Kastrupvej 260,
Kbh., Kastrup,
tlf. (01) 50 05 22.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Alpedalsvej 6, Kolding,
tlf. (055) 2 73 94.
(bedst omkr. kl. 18,00).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT
ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbe-
tale beløbet (kr. 24,00 for et kalenderår) til
regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler
fremtræder som bidrag til kendskabet og for-
ståelsen af UFO-forskningen i dens forskel-
lige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis
anerkender de tanker, som måtte fremkomme
heri, og uden at organisationen hæfter for de
fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen,
Bakkedal, Uggeløse pr. Lyng. Tlf. Lindholm
(03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen
8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn.,
Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nak-
skov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Ka-
strup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Bo-
rup, Sj. Tlf. Borup (03626) 101.

Arkiv: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbhvn.,
Kastrup. Tlf. (01) 50 05 22.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør.
Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm.
Tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Jylland:

Vagn Dybkær, Alpedalsvej 6, Kolding. Tlf. (055)
2 73 94.

Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg.
Tlf. 1322.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg.
Tlf. (09) 21 34 76.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj.
Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen,
Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder	85
Teknisk aktuelt	86
Adamski nyt	90
Filosofi	98
Videnskab og teknik	106
UFO'er i fortiden	111
Brevkassen	113
Observationer	116
Ufologi	122
Liv i rummet	126
Diverse	129

Apropos...

Andetsteds i bladet er omtalt resultatet af den undersøgelse, vi har foretaget ved hjælp af spørgeskemaet. Vi er glade for de mange svar, og vi er taknemmelige for, at mange har benyttet lejligheden til også at fremsætte ønsker samt at kommentere forskellige ting vedrørende ufo-sagen. Enkelte af vore læsere synes dog at have misforstået, hvad vi *kan* og *vil* med et blad som UFO-NYT.

Vi ønsker på så saglig basis som muligt at bringe kendskabet til UFO-sagen ud til så mange mennesker som muligt. Vi ønsker ikke at overtale folk til at tro på »flyvende tallerkener«, men vi søger gennem bred orientering at skabe den fornødne interesse for emnet. Vi ønsker, at sagen bliver behandlet alvorligt og sagligt i pressen og af de officielle myndigheder. Folk, der ser noget, har krav på at blive behandlet korrekt og ikke stillet latterligt til skue som en flok gale, farlige fantasier.

Vort arbejde skulle gerne gå på tværs af social placering, religiøs og politisk indstilling, for denne sag vedrører alle.

Det er derfor helt klart, at vi hverken kan eller vil fremme denne sag gennem et bestemt politisk parti, ligesom vi ikke ønsker at støtte os til nogen religiøs sekt. Vi vil gerne bringe oplysninger om sagen til politikere, men det må ske på bredest mulig basis og på en sådan måde, at henvendelsen har informativ karakter.

UFO-sagen har mange aspekter, hvorfor stofvalget kan være svært. Vi ønsker saglighed fra udenforstående og må derfor selv optræde objektivt og sagligt. Kontaktudvalget har givet rammerne for bladets drift og indhold og overladt til redaktionen indenfor disse rammer at udvælge det stof, som findes bedst egnet. Læserne har nu fået lejlighed til at give deres mening til kende, og det er en støtte for redaktionen på denne måde at have fået føling med læserne og med den reaktion, stofvalget har givet anledning til. Det må dog nok betragtes som ensidighed, når en enkelt læser foreslår, at vi hovedsagelig skal koncentrere os om filosofi og Adamski. Betragtningen er ensidig, fordi vi jo ön-

sker at kontakte flere og flere mennesker, og det gør vi ikke ved at lægge os fast på et snævert emnevalg. UFO-sagen er andet og mere end Adamski, selv om han helt sikkert er en del af den. *Filosofi er et middel, ikke et mål i sagen.*

Adamski vil fortsat blive behandlet i bladet, og hans stof vil blive vurderet på samme måde som alle andre kontaktpersoners.

Man har ønsket større kritisk sans ved valg af stoffet. Vi synes selv, vi gør, hvad vi kan. Vi tilstræber ikke at køre stoffet fast i nogen bestemt bås, men sigter mod netop de ting, der skønnes bedst egnede til at fremme arbejdet med dette omstridte fænomen. Helt undgå subjektivitet ved godkendelse og afvisning af stof kan vi vel ikke. Vi må undertiden afvise artikler fra vore læsere, fordi de ikke har direkte tilknytning til UFO-sagen og hermed beslægtede emner. Afvisninger beror altså ikke på, om vi evt. måtte være enige med forfatterne.

Vi er ikke ufejlbarlige, og på trods af den bedste vilje må vi blankt erkende, at vi ikke kender den eneste og fulde sandhed. Vi både har begået og vil begå fejl — som vi blot må være ærlige nok til at indrømme.

UFO-fænomenet står og falder ikke med afsløringen af 10 svindlere, men består i kraft af blot én eneste beretning, som ikke kan afvises.

Frank Pedersen.

I himlen bliver man kun lykkelig, hvis man fra tid til anden får lov at kaste et blik ned i helvede.

*Pierre Daninos,
fransk forfatter.*

☆

Alle unge tørster efter et eller andet, de kan gå ind for med liv og sjæl. Når de bliver voksne, nøjes de med at tørste.

Brendan Behan.

TEKNISK AKTUELT

Der foregår interessante ting på det amerikanske luftvåbens skole for rumpiloter i Valley Forge i Pasadena (nord for Los Angeles i Californien). På denne base trænes luftvåbenets egne rumpiloter i militære opgaver i verdensrummet. Man træner også piloterne i at foretage rendezvous med ikke-samarbejdsvillige drabanter (f. eks. russiske spiondrabanter, der evt. vil ændre bane, hvis nogen kommer dem for nær). Men den hidtil mærkeligste ting, de har indøvet rendezvous med, er en model af en flyvende tallerken, komplet med blinklys, og bygget af General Electric (Kilde: Missiles and Rockets, 7 september 1964, s. 28). Det var astronauterne Albert R. Crews og Richard E. Lawyer, der foretog »tallerkenforsøget«, der foregik i en simulator på jorden.

VOSKHOD 2

Den 18. marts kl. 08,00 dansk tid opsendte Sovjet det ca. 6 tons tunge rumskib Voskhod 2. Det gik ind i en bane 173-495 km oppe, med en omløbstid på 90,9 minutter og en banehældning på 65°. Det landede efter 17 omgange og 26 timer 2 minutters rumflyvning. Besætningen bestod af den 39-årige oberst Pavel Beljajev og den 30-årige oberstløjtnant Alexei Leonov. Beljajev måtte ligesom Komarov forlade kosmonautgruppen for en kort tid, idet han brækkede et ben under et faldskærmsudspring i august 1960. Han har i modsætning til Leonov ikke tidligere været reservepilot. Leonov var reserve for Bykovsky i juni 1963. Træningen til Voskhod 2 begyndte allerede i april 1964.

Ved begyndelsen af anden omgang, da rumskibet passerede hen over Sortehavet, forlod Leonov det i en periode på 20 minutter. Rumskibet befandt sig over Nordsibirien, da han steg ind igen. De 10 minutter brugte han til ind- og udstigning, og de resterende 10 minutter til at svæve op til 5 meter borte fra kabinen. Under denne tur var han forbundet til rumskibet med en telefonledning; ilten fik han fra beholdere på ryggen.

Rumskibet var udstyret med en luftsluse, således at der kunne opretholdes normalt tryk og temperatur inde i kabinen. Luftslusen vejede og fyldte lige så meget som et tredje besætningsmedlem. Rumskibet var indrettet således, at Beljajev sad yderst til højre, Leonov i midten, og luftslusen til venstre. Inde i kabinen måtte Leonov 1 time før rumturen udenfor indånde ren ilt ved et tryk på 0,4 atm. for at fjerne kvælstoffer i blodet. (Kvælstof i blodet kan skabe dykkersyge ved et pludseligt trykfald; det lave tryk medfører, at dragten ikke bliver pumpet så hårdt op i rummet). I selve kabinen hersker et tryk på 1 atm. og normal luftsammensætning. Amerikanerne vil tømme hele Geminikapslen for luft, når de skal forlade kabinen. Den luft, de indånder, er i øvrigt ren ilt under et tryk på 0,4 atm.

Det første, Leonov så, da han stak hovedet udenfor kabinen, var blændende sollys. I øvrigt beskrev han udsigten således: »Jorden under mig så ud, som om den var flad. Kun ved horisonten kunne man se dens runding. Foran mig var der sort himmel. Stjernerne var klare, men blinkede ikke. Solen havde ingen lysrand, og det så ud, som om den var hamret ind i den sorte, fløjelsagtige baggrund«. Han kunne tydeligt genkende Sortehavet og de skysvøbte Kaukasus-bjerge. Jorden virker nærmest blålig. Det første, han gjorde, var at fastgøre et kamera uden på luftslusen. Han prøvede også at skruer på nogle skruer uden på rumskibet, noget, han fandt fuldt ud muligt. Han blev dog hurtigt træt og havde et vist besvær med at få afmonteret kameraet og komme ind igen. Selve det at svæve rundt var behageligt. Da han ville hale sig ind ved hjælp af sin line, måtte han afbøde med hænderne for ikke at knuse glasset i sin rumhjelme. På grund af sit »sammenstød« med rumskibet begyndte dette at dreje sig, og han blev kastet om på ryggen i forhold til jorden, men mistede ikke orienteringen. Da han kom ind i kabinen, var hans ansigt vådt af sved, og han brugte de næste halvanden time til at skrive rap-

port. (Man skal presse blyanten hårdt mod papiret).

Kl. 7,12 dansk tid den 19. marts så de en ikke identificeret drabant passere deres rumskib i en afstand af 1 km. Det eneste, de nåede at opfatte, var, at den roterede langsomt. Under den planlagte 16. omgang opdagedes en fejl i orienteringssystemet (rumskibet var orienteret efter solen), og Beljajev bad om tilladelse til at udføre landingsmanøveren manuelt. Efter en tøven på et halvt minut fik han tilladelsen og fløj endnu en gang rundt om jorden for at gøre sig klar. De ramte ca. 1000 km ved siden af, i et øde skovområde ved Perm. De blev i kabinen under landingen. Voskhod er beregnet til flyvninger på op til 4 uger og kan ændre bane som Gemini. Beljajev var iført samme type sølvfarvede rumdragt som Leonov og kunne have forladt rumskibet.

GEMINI 3.

Den 23. marts opsendte NASA den 3200 kg tunge Gemini 3 på en 4 timer 56 minutter lang tur 3 gange omkring jorden. Ombord var den 38-årige major Virgil Grissom og den 34-årige kaptajnsløjtnant John Young. Begge er testpiloter med ingeniøruddannelse.

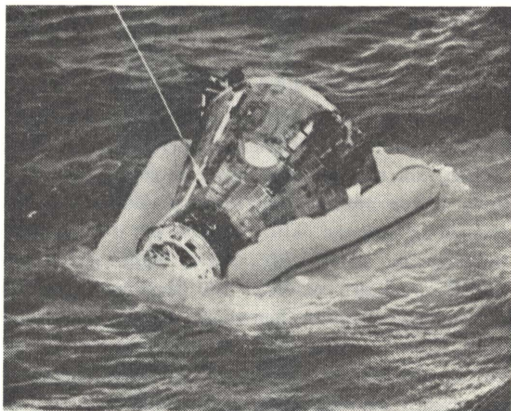
Rumskibet gik først ind i en bane 160-240 km oppe med en banehældning på 33° og omløbstid 88,31 min. Under første omgang afprøvede Grissom den manuelle kontrol og fandt en læk i en af styremotorerne. På grund af denne læk ville rumskibet dreje en gang rundt om sig selv på 25 minutter, hvis det blev overladt til sig selv. Man kunne dog nemt gribe ind med manuel kontrol.

Grissom udførte et biologisk forsøg. Samtidig med at et kontrolforsøg blev udført på jorden, lod Grissom søpindsvincæg og sædceller blande sig. En bestemt tid efter befrugtningen var sket, blev celledelingen standset med en særlig vædske, og man vil så undersøge, om der har været forskelle (f. eks. i celledelingens hastighed) fra kontrolforsøget på jorden. Senere under turen udførte Young et forsøg med hvide blodceller, der blev udsat for stråling fra radioaktivt fosfor. Samtidigt blev et tilsvarende forsøg gjort på jorden. Man vil undersøge, om den manglende tyngdekraft har nogen indflydelse på strålingsskaderne. Under afslutningen af første omgang affyrede Grissom nogle styreraketter, der sad på instrumentsektionen. De pegede fremad, så han

behøvede ikke at vende rumskibet. De to raketmotorer, der hver havde en trykkraft på 26 kg, formindskede hastigheden med ca. 20 m/sek. Som et resultat heraf blev banen nu 160-171 km oppe.

Under anden omgang ændredes baneplanet en lille smule (1/50). Ombord i rumskibet er en lille elektronhjerne, der får besked fra jorden om, hvordan banen er, og fra rumskibets orienteringsudstyr om, hvordan skibet vender i forhold til flyveretningen. Grissom fortæller da elektronhjernen, hvad han gerne vil, og denne sørger da for, at raketterne bliver affyret på det rette tidspunkt.

Under anden omgang spiste Young forskellige slags mad og afprøvede (vellykket) rumdragtens indbyggede toilet. Under første omgang, da Grissom afprøvede den manuelle kontrol, filmede Young udstødningen fra de svage raketmotorer, der nok kan ændre orienteringen i forhold til banen, men ikke selve banen. Senere afprøvede Young selv styringen. Under afslutningen af tredje omgang vendtes rumskibet, så det fløj med bagenden først, og 12 minutter før bremsraketterne skulle tændes, blev der foretaget en ny baneændring, så banen nu kun var 150-75 km oppe. Havde bremsraketterne svigtet, var de landet alligevel. På grund af nogle misforståede data fra vindtunnelforsøg med rumskibet ramte det 80 km ved siden af. Under nedturen, hvor rumskibet var omspændt af flammer, lod Young i en højde af 90 km 7 liter vand sende ind i den ioniserede luft, for at forsøge at nedbringe ionoseringen så meget, at man kunne sende radiosignaler igennem, hvilket lykkedes.

Medens rumskibet lå og vuggede på havet, blev Grissom så søsyg, at han kastede op.

Om nedturen fortalte Young: »Det første, man ser, er en slags orange »tåge«, der omgiver rumskibet. Derefter bliver tågelaget kraftigere og ændrer farve til mørkegrønt. Det er meget smukt. Og så begynder orange gnister, der består af flammen- de materiale, at flyve bort. På et vist tidspunkt kunne jeg se hele den vej, vi var kommet ned ad, en lang tunnellignende sti (lysere end det omgivende rum). Me Divitt og White skal kredse 63 gange om jorden på 98 timer den 8. juni.

RANGER 9.

Ranger 9 blev opsendt den 21. marts og ramte Månen efter 64 timer og 31 minutters flyvning i kvarteret Alphonsus. Flyvningen var så nøjagtig, at drabanten ville have ramt månen selv uden kurskorrektion. Fotografier i næste nummer. Et foruroligende træk, billederne har afsløret, er, at der næsten ikke findes løse klippestykker på måneoverfladen. Muligvis har Månens overflade så ringe bæreevne, at de simpelthen »synker ned«. (Billederne tyder også på, at der i en dybde af 10-15 meter findes en hård bund; dette sluttes på grund af kraternes udseende).

Ellers er vist, at Copernicus-kraterets stråler består af en mængde små kratere (se det øverste billede i UFO-NYT's oktober-nummer; de mange små kratere i midten er del af en »stråle«).

Endelig er vist, at der findes to typer kratere: en slags med skarpe kanter og en mere »blød og afrundet« type. Den sidste type er fremherskende for de små kratere.

RADIOIGNALER FRA RUMMET.

Den 12. april (på 4-års dagen for Gagarins flyvning) udsendte det officielle telegrambureau TASS et telegram om, at sovjetiske radioastronomer muligvis havde opdaget en fremmed civilisation. Det drejede sig om radiokilden CTA-102, der udsender radiosignaler på 900 Megahertz. Signalerne er periodiske med en periode på 100 dage. (Hvilket ikke er noget ualmindeligt fænomen). Man ved intet om CTA-102, ikke engang hvor langt borte den er. Der er absolut ingen grund til at tro, at signalerne er udsendt af intelligensvæsener (der jo nok ville

have anvendt mere inviklede signaler). Det bedste var, at folk blev gjort opmærksomme på muligheden, og at reaktionen absolut ikke var ugunstig. Aviserne behandlede emnerne seriøst, og uden nogen form for latterliggørelse.

KOSMOS-DRABANTERNE

Da Kosmos 50 skulle bringes til landing efter 8 dage, gik noget galt. For at undgå, at drabanten ved en fejl skulle lande i et vestligt land blev den sprængt i luften. Den gik i 93 stykker, der kredsedes om jorden i de følgende tre uger. Det samme skete, da Kosmos 57 blev opsendt. Den begyndte straks at slå kolbøtter. For at undgå at uvedkommende skulle kunne få fat på den, blev den sprængt i luften. Den gik i 140 stykker, der kredser om jorden i de næste to måneder. Husk på, at disse drabanter kan lange igen, og selv om noget er gået i stykker, har de dog stadig et varmeskjold. Hvis kapslerne fra de amerikanske Samos-drabanter ikke er fisket op fra Stillehavet efter 24 timer, synker de automatisk.

Kosmos 57 blev opsendt den 22. februar i en bane 165-427 km oppe. 65°. (Se ovenfor).

Kosmos 58 blev opsendt den 26. februar i en bane 562-648 km oppe med en banehældning på 65°. Samme bane som Kosmos 44, ingen af dem er bragt til landing, muligvis vejdrabanter.

Kosmos 59 blev opsendt den 7. marts i en bane 205-321 km oppe med en banehældning på 65°. Ned efter 8 dage.

Kosmos 60 blev opsendt den 12. marts i en bane 195-264 km oppe, banehældning 65°. (Levetid ca. 5 dage).

Kosmos 61, 62 og 63 blev opsendt med én raket den 14. marts. Kosmos 61: 261-1739 km. Kosmos 62: 258-1713 km og Kosmos 63: 257-1676 km. Samme banehældning som Kosmos 54, 55 og 56: 56°.

Kosmos 64 blev opsendt den 25. marts i en bane 206-271 km oppe med en banehældning på 65°. Ned efter 8 dage. Kosmos 65 op den 17. april.

Molnya 1 (Lynet 1) blev opsendt den 23. april i en bane 497-39.380 km oppe, med en omløbstid på 11 timer og 48 minutter. Den solbatteridrevne drabant bruges til fjernsynsoverførsel mellem Moskva

og Vladivostok, en strækning på 6500 km. Kosmos 41 var muligvis en eksperimentel forløber. Banehældning 65°.

Mariner 4 sender endnu gode og klare signaler. Man er igen blevet i stand til at tyde signalerne fra solvindseksperimentet. Til gengæld ophørte et af apparaterne til måling af stråling i rummet at fungere den 17. marts. Den 5. februar registrerede drabanten en solstorm, der fordoblede strålingsintensiteten i rummet. Den har desuden vist, at meteorhyppigheden bliver større, desto nærmere man kommer asteroid bæltet. Zond 2 sender også ifølge Jordroll Bank observatoriet. Den forventes at passere Mars omkring 1. aug. i en afstand af 2000 km.

Early Bird (»Den første Svale«) blev vellykket opsendt den 6. april fra Cape Kennedy med en TAT-DELTA type som Syncom 3; *Early Birds* bane er stationær i 35.000 km's højde over Atlanterhavet. Det er en privatejet drabant; jeg vil i næste nummer omtale den organisation, der står bag.

Den 3. april opsendtes fra Californien en Atlas-Agena med en 440 kg tung atomreaktor ombord. Dens maximale effekt er på 580 watt. Den giver strøm til en ionmotor, der udvikler en trykkraft på 0,8 gram. Forsøget blev vellykket. Banen blev 1135-1160 km oppe i en polarbane.

Det amerikanske luftvåben har introduceret en ny raket, Thor-Altair. Første trin er en almindelig Thor-Raket, drevet af petroleum og flydende ilt med en trykkraft på 67 tons og en startvægt på ca. 50 tons. Andet trin er Scouts fjerde trin, en lille faststofmotor med 1300 kg's trykkraft og ca. 40 sekunders brændtid. Den kan kun sende et par hundrede kg i bane, men den er billig, og man kan anvende overskuds Thor-raketterne fra de militære lagre. Den sendte drabanten fra 19. januar op.

DE HEMMELIGE DRABANTER

Thor-Agena den 25. februar, 180-366 km oppe, 75°.

Thor-Agena den 9. marts, 904-938 km oppe, 70°. Den medførte 4 små drabanter, deriblandt én der skal registrere solens røntgenstråling, og som registreres i Rude Skov.

Thor-Able-Star den 11. marts, 332-1005 km oppe, 90°. Delvis mislykket Transit-opsendelse. Cirkulær bane i 1000 km planlagt.

Samos 28 den 12. marts med Atlas-Agena. Bane 150-286 km og 107,6°.

Thor-Altair den 18. marts, 530-760 km oppe, 99°.

TAT-Agena den 25. marts, 176-253 km oppe, 96°. Denne drabant er muligvis brændt op over Danmark den 5. april og har givet anledning til en række observationer.

Den 60 kg tunge *Explorer 27* blev opsendt med Scout den 29. april. Det er en ionosfæredrabant.

Den 2. marts eksploderede Atlas-Centaur 5 på rampen. Det var en »triviel« fejl, altså ikke nogen egentlig konstruktionsfejl. Den skulle have sendt en 950 kg tung model af Surveyor ud i en bane med en største højde på 800.000 km og en omløbstid på flere dage.

Gemini 6's besætning er nu valgt. Det blev Walter Schirra og Thomas Stafford. Reserver er Virgil Grissom og John Young. Formålet er en 2 dages rumtur i januar 1966, hvorunder rendezvous med en Agena skal prøves.

H.S.

JORDENS fladtrykning.

Allerede A. Buchar i Prag nybestemte Jordens fladtrykning på grundlag af Sputnik II observationer, nærmere betegnet Sputnik II baneplanets daglige rotation på 3-4° om Jordens akse i modsat retning af Jordens egen rotation. Den nøjagtige værdi af Jordens fladtrykning er ifølge de seneste bestemmelser 1/298,2, hvilket betyder, at man skal subtrahere denne brøkdel fra Jordens ækvatorradius for at få polradien.

Perigæets forskydning i en satellits baneplan afhænger også af Jordens fladtrykning. Det har vist sig — først for Vanguard I, senere for adskillige andre satellitter — at denne forskydning sker langsommere, når perigæet befinder sig over Jordens nordlige halvkugle, end når den befinder sig over den sydlige halvkugle. Denne sidste må da være mere fladtrykt end den nordlige, hvilket er ensbetydende med den efterhånden ret omtalte »pæreform« af Jorden (stilken ved nordpolen). Størrelsesordenen er sådan, at sydpolen er 30-35 meter nærmere ækvators plan, end nordpolen er, forudsat at de begge tænkes anbragt i havets niveau. En sekun-

dær virkning af denne pæreform er det, at radius vektor for en satellits perigæum er mindre ved den nordlige end den over den sydlige halvkugle. Differencen er ret betydelig, henved 10 km for Vanguard I, f.eks.

Fornylig er det ved satellitobservationer blevet bekræftet, hvad man også tidligere havde mistanke om, nemlig at Jorden er »skæv« på endnu en led: ækvatorlinien i havets niveau er ikke en cirkel, som man trods alt ville forvente, men en elipse, hvis store akse forbinder punkterne med længdegrad 33° vest og 147° øst. Imre G. Izsak ved »Smithsonian Astrophysical Observatory« har påvist, at denne jorddiameter er endog 400 meter længere end diameteren vinkelret på, altså den, der forbinder 123° vest og 57° øst. Havoverfladerne i det nordlige

Indiske Ocean og i det østlige Stillehav må altså ligge særlig lavt.

Særlig Syncom II er egnet til nærmere bestemmelse af denne eccentricitet ved ækvator. Således har de nordgående passager over ækvator af Syncom II — efter dennes placering i 35.800 km's højde — for hver 10. dag været beliggende over følgende (foreløbig ureviderede) længdegrader: 22. august 55,02°, 1. september 54,85°, 11. september 54,75°, 21. september 54,77°, 1. oktober 55,09°, 11. oktober 55,63°, 21. oktober 56,30°, 31. oktober 56,53° og 10. november 57,47°, alle vestlige. Det er ækvators ellipticitet, der har bevirket, at den begyndende drift *mod øst* af Syncom II er vendt til en accelereret drift mod vest.

Ole Henningsen.

ADAMSKI-NYT

Nyt fra IGAP og andre udenlandske UFO-aktiviteter.

Ifølge indløbne rapporter har vor ven George Adamski haft stor succes med sin sidste foredrags-tourné og med den meget omtalte farvefilm. Der kom henvendelser, som pegede i retning af, at en kreds af senatorer ønskede at se filmen, og der var andet, som tydede på, at også præsident Johnson var interesseret.

Arbejdsmæssigt ser det ud til, at England ligger i spidsen i øjeblikket. Lederen af IGAP-Great Britain, Ronald Caswell, har snart hele landet dækket med kontaktgrupper efter SUFOI's model. Dog'er der den forskel, at Caswell's grupper udelukkende består af mennesker, der går ind for »Adamski's filosofi« og betragter den som den grundlæggende sandhed for alt UFO-arbejde.

Caswell pusler stadig med den af undertegnede ofte fremførte tanke om at udgive et internationalt UFO-tidsskrift med UFO-NYT som forbillede, blot med den afvigelse, at det tekniske stof skulle reduceres til et minimum til fordel for andre materialer,

der kunne puttes ind under fællesbetegnelsen »Cosmic Science« — »Kosmisk Videnskab«. Et tidsskrift af en sådan standard ville efter min mening kunne bidrage til at præge det internationale UFO-arbejde i positiv retning — og guderne skal vide, at det mange steder er tiltrængt.

I Belgien har man omorganiseret, idet de relativt unge mennesker, som efter vort besøg i påsken 1964 var med til at starte BUFOI (Belgian UFO Information), nu er vokset så meget i viden og kunnen, at nye områder har kunnet drages med ind i arbejdet. Hovedkvarteret i Antwerpen har opnået et venskabeligt forhold til en del af pressen, og bortset fra små sekteriske og andre rivaliserende kredses forsøg på benspænd går arbejdet stille og roligt fremad.

Østrig er præget af forsigtighed, men man opnår — dette til trods — at kunne give mange betydningsfulde oplysninger. I maj sidste år berettedes således om en kontakt i en skov i nærheden af

Wien. Den jordske part var en musiker fra det fjerne Østen. Tildragelsen måtte ikke offentliggøres. — For nylig er denne tildragelse blevet bekræftet fra anden side, idet Ronald Caswell i England ved et tilfælde fik kontakt med en ven af den unge asiat. Han var i besiddelse af en detaljeret, håndskreven beretning fra den unge mand, men tildragelsen ønskes stadig holdt borte fra offentligheden. Fru Dora Bauer-Lammer, som er Adamski's repræsentant i Østrig, udgiver et lille nyhedsbrev på tysk. — Er De interesseret, kan det bestilles hos fru Bauer under adressen: Karolinengasse 14/14, Wien IV.

Ronald Anstee, vor medarbejder i Canada, er i øjeblikket stærkt engageret i undersøgelser i forbindelse med en landing. Da handlingsforløb m.v. er klassisk, skal vi blot nævne, at han er løbet ind i de sædvanlige problemer med myndigheder og presse.

Det japanske CBA (Cosmic Brotherhood Association) har foretaget et nyt fremstød og har oplevet en række fantastiske tildragelser. Det er yderst interessant at bemærke, at man forsøger tilbage i tiden — finder og anvender de selvsamme midler, som deres hedenske forfædre anvendte for at kalde guderne ned fra himmelen. Skal man tro beretningerne, er der opnået fantastiske resultater ved denne fremgangsmåde. Under opførelsen af to obelisker passerede således 13 (tretten!) moderskibe — det ene efter det andet.

Over så store afstande er det ikke let at vide, hvilke oplysninger, man kan stole på. Under læserindlæg gengiver CBA's blad således visse oplysninger om Skandinavien, baseret på udtalelser fra frk. Edith Nicolajsen fra Parthenon i Hålsingborg. Det hedder her, at frk. Nicolajsen nu dækker hele Skandinavien med sin virksomhed, men at samme Skandinavien desværre er et u-område med hensyn til UFO-arbejde og UFO-forståelse. Dette kan måske nok være rigtigt, hvad angår den form for UFO-arbejde og UFO-forståelse, som nævnte dame repræsenterer. — Personligt havde jeg mest lyst til at tilføje: heldigvis! — Men beklageligt er det, at en organisation, der hævder, at den er interesseret i at udbrede sandheden til folk, viderebringer sådanne påstande uden at undersøge, hvem der står for hvad.

Australien, New Zealand, Sydamerika, Norge,

Frankrig og Italien med flere ser ud til at være i en rolig udvikling. Sverige og Finland synes stadig at stå næsten stille.

Vi har modtaget brev fra en Mr. Norrie i Mexico, som Adamski har fortalt om planerne for universitetet og »venussamfundet«, men desværre havde han forstået, at hele idéen var min, og at Adamski først ville dukke op, når samfund og universitet stod klar. Selv om dette selvfølgelig er en misforståelse, så tyder noget på, at Adamski ikke har kunnet overskue Mexico-projektet og har søgt at få andre til at overtage idéen. Det ville der, om så var, ikke være ret meget at sige til, for der ligger enorme besværligheder foran og omkring et sådant forehavende.

Vi fortsætter denne rubrik næste gang og håber, at vi fremover kan få så megen hjælp til gennemgang af modtagne materialer fra hele verden, at vi kan bringe en overskuelig, grundig og interessant beretning om UFO-arbejdet rundt omkring i den store verden — og uden at optage for meget af UFO-NYT's værdifulde spaltepads.

H.C. m. IGAP-Europe. /bj.

Den mest effektive form for smiger er at fortælle folk, hvad de mener om sig selv.

*The English Digest.
fransk eksdiplomat.*

☆

Hvis a står for succes, er den rigtige ligning denne: $a = x + y + z$. X er arbejde, y er leg, z er kunsten at tie.

Albert Einstein.

☆

Det er kun godt, at alle ikke tænker ens: det er meningsforskellene, som gør hestevæddeløb mulige.

Mark Twain.

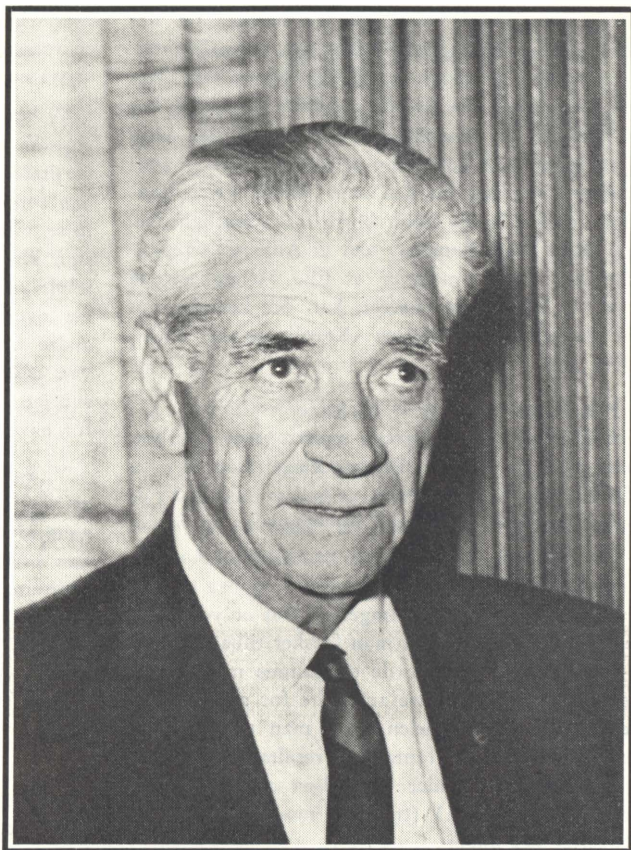
☆

Den ægte tolerance kommer med de grå hår.

Alec Guinness.

Et begivenhedsrigt liv afsluttet.

Den 27. april modtog jeg meddelelse om, at Adamski var død. En af UFO-sagens kendteste og mest omstridte personer er gået bort.

George Adamski's liv var fyldt med begivenheder og oplevelser af så speciel karakter, at han efter udsendelsen af sin første bog om et møde med en rummand blev en verdenskendt person. Hans beretning gjorde ham til en af de mest omtalte og oftest citerede kontaktpersoner, en stilling, han ved sine senere bøger og beretninger beholdt til sin død. Mange mennesker tror på disse beretninger, men endnu flere stiller sig tvivlende overfor dem eller afviser dem som fri fantasi. Han har taget flere billeder af de forskellige typer af rumskibe, og også billederne er blevet gjort til genstand for undersøgelser og mange dramatiske diskussioner. Til dato er der ikke, trods ihærdige anstrengelser, fremkommet holdbare beviser for, at billederne er svindel.

Adamski beskæftigede sig meget med filosofi og har udgivet flere bøger om sin egen opfattelse af, hvad han mente, menneskene burde gøre for at leve et mere harmonisk liv. Hans filosofiske betragtninger er for det meste skrevet i et letfatteligt sprog, og han holdt meget af at belyse sine tanker ved hjælp af billedsprog, og dette er nok en af grundene til, at han verden over fik en trofast læzerskare.

At Adamski blev så omstridt en person og stadig vil være det efter sin død, skyldes nok, at en stillingtagen til hans beretninger mere var og er en trossag end egentlig bevisførelse, et forhold, som han selv ikke tog den ringeste notits af.

Nu, hvor han er død, og hvor man med sikkerhed ved, at hans efterladte skrifter vil blive gjort til genstand for mange tolkninger og diskussioner, er det nok værd at erindre, at kontaktpersonen Adamski og den filosofiske skribent Adamski i vir-

keligheden er to sider af en og samme person. Disse to sider er på mange måder uafhængige af hinanden, idet hans filosofi ikke står og falder med bevisførelser i forbindelse med hans kontaktberetninger.

Har man gennem årene fulgt med i begivenhederne omkring Adamski, kan man ikke have undgået at bemærke, at en del af hans tilhængere (imod hans egne ønsker) er drejet i retninger, der stærkt tangerer det religiøse, ja, enkelte er endda gået så vidt, at de har gjort ham til profet, et forhold, der i mine øjne ikke fremmer alt det positive i hans arbejde.

Man kan være uenig med Adamski på et eller flere punkter, men man kan ikke benægte, at han var en stor personlighed og et godt menneske. Jeg har to gange haft fornøjelsen at være sammen med ham og vil derfor gerne her gennem bladet sende ham min sidste hilsen og en tak.

Frank Pedersen.

Fra H. C. Petersen (IGAP) har vi modtaget følgende:

ADAMSKI død.

Tirsdag den 27. april modtog jeg i lighed med Adamski's andre medarbejdere følgende brev, dateret den 25. april:

Kære hr. Petersen.

Som en af Adamski's elever gennem mange år skriver jeg for at lade dig vide, at han døde i nat i Washington D.C. ved 10-tiden efter deres tidsregning.

Han havde været på en foredragstourné på østkysten og havde endnu et par enkelte foredrag at afvikle gennem det mellemste vesten, men han var vendt tilbage til Washington på grund af noget særligt.

Han var forkølet, og det var gået over til lungebetændelse og et hjerteanfald. Hans medarbejdere dér bragte ham til hospitalet, og de gjorde alt, hvad de kunne for at redde ham, men det gik ikke.

Alice Wells rejste til Washington med fly nu til morgen for at ordne detaljerne i den forbindelse. Hun ved endnu ikke, hvornår hun vil komme tilbage.

Dette var et helt chock for os, og jeg er sikker på, at det også vil være det for den verden af

mennesker, som var så interesseret i hans arbejde. Vi, der kendte ham, er taknemmelige, fordi vi derigennem er blevet rigere.

Signeret Martha Ulrich.

Denne meddelelse blev straks videregivet til Handy ved »Jyllands-Posten«. Handy bad om, at vi ikke ville underrette andre aviser, idet han så ville drage omsorg for, at meddelelsen blev udsendt. Desværre ser det ud til, at kun få andre aviser har bragt meddelelsen.

Dagen efter modtagelsen af ovennævnte brev modtog vi følgende via Østrig:

... I sidste uge aflyste George pludselig sine foredrag i Detroit og ankom her til Washington i al hemmelighed. Ingen måtte vide noget. George havde det dårligt med helbredet. På hans fødselsdag den 17. april var han sammen med os for at fejre dagen. Rodeffers og George og min familie festede sammen. Min kone lavede fødselsdagskagen, og jeg hjembragte et væld af blomster. I de sidste dage talte George meget om reinkarnationen. For kun to dage siden optog vi på bånd, hvad han sagde om cellernes aktivitet i forbindelse med lektion 9 i »Kursus i Livsvidenskab«.

Pludselig i dag (24. april) telefonerede Madlene til mig på hotellet og sagde, at George havde det meget dårligt. Lægen sagde, at det sandsynligvis var lungebetændelse. Kl. 20,10 blev George indlagt på hospitalet. Lige nu kl. 23,30 ringede vi tilbage for at høre, hvordan det gik. Hun fortalte os, at George døde kl. 22,20.

Den store lærer, filosof og ven har forladt vor jord - allerede for en uge siden følte vi det komme.

George har fortjent det. Et liv tilbragt i hårdt arbejde og forståelse for sine medmennesker — i sandhed en lærer.

For os går arbejdet videre med at tjene Skaberens, fortælle sandheden og prøve at forstå og at tilgive. Skaberens arbejde får aldrig ende.

Signeret Siegfried Steckling.

Vi sender George en kærlig tanke med tak for alt, hvad han var for os. Vi ønsker ham held og lykke på de nye stier, han skal betræde. Jeg kunne slutte mig til en udtalelse fremsat af Desmond Leslie ved en anden lejlighed. Han sagde: »Jeg tror, at verden

en gang vil komme til at erkende, at George er den største person siden Elias».

Arbejdet i IGAP går videre efter George's idéer og i hans ånd. HC.

Redaktionel tilføjelse:

Et forsøg på at få nyheden bekræftet gennem »Associated Press« i København mandede ud i, at man — efter to gange på vor foranledning at have kontaktet New York-kontoret direkte — rent ud erklærede: »Der foreligger stadig (d. 6.-5.) absolut intet. Vi tror ikke på det. En så kendt person — det kunne ikke være tilfældet, uden at vi havde vidst det«.

Endelig den 9.-5. bragte »Frederiksborg Amts Avis« meddelelse om dødsfaldet med UPI som kilde. Senere er det dog oplyst, at »New York Times« skal have bragt nyheden den 1.5.

Hvad der eventuelt ligger bag denne sene of-fentliggørelse, ved vi ikke. Vi vil afholde os fra enhver form for gætteri og lade tiden vise det. Det er vort håb, at læserne vil indtage samme holdning og undgå enhver form for rygte- og mytedannelse.

Lad os mindes Adamski som det, vi ved, han var: En meget stor personlighed, en stor filosof og en uudtømmelig kilde til inspiration. — Tak, George, for alt, hvad du har givet os! Børge Jensen.

Sidste bulletin fra Adamski.

Marts 1965.

I.

I juleferien var vi på en yderst behagelig tur til Mexico City. Hver eneste dag havde vi travlt, og jeg fandt ud af, at mange mennesker ønskede løbende oplysninger om Brødrene, specielt efter, at vi selv er kommet så langt med vort rumforsknings-program. Vi havde den glæde at træffe nogle dejlige mennesker, som var dybt interesserede i at støtte Brødrenes program. Nogle af dem er indflydelsesrige personer, som kan være til stor hjælp med at udbrede nyhederne om de besøgende fra rummet til Jordens folk. Vi diskuterede en plan om at vende tilbage til Mexico og træffe nogle af regeringens ledere. Gennem en person lovede en af Mexico City's store aviser fra tid til anden at bringe artikler om de besøgende fra rummet.

Vi fandt, at det sted, der var blevet tilbudt os til en skole i Mexico City, ikke er egnet til Brødrenes formål, men andre lokaliteter blev foreslået, og nogle mennesker vil prøve at finde et sted af den slags, der kræves til skolen. Vi vil meget gerne have lov at takke de hjælpsomme mennesker for tilbuddet om det sted, vi så, mens vi var dernede.

Med hensyn til Hans Petersens planer om et samfund, så sorterer de, som tidligere nævnt, ikke under mig, idet jeg har for meget at gøre nu. Men

jeg var i forbindelse med en bekendt igennem mange år, som med glæde vil samarbejde med Hans på at finde et egnet sted til projektet. Et sådant projekt har mange sider, med hensyn til regeringen og meget andet, idet det vil blive omtrent som en stat i staten, og også i Mexico er der regeringens betingelser, der må opfyldes. Der må også udarbejdes en omhyggelig plan for selve opbygningen, hvis man skal få et funktionsdygtigt, kooperativt samfund. Min ven er godt inde i alt dette og har tilbudt Hans sin hjælp.

II.

Brødrene føler, at tiden nu er inde til en bekræftelse og erkendelse af deres formål med at komme til Jorden, og derfor har de tilladt mig at tage adskillige meter farvefilm af deres skibe i bevægelse. Eftersom dette er en del af deres program, vil en stor del af indeværende år gå med at vise filmen overalt i dette land. Jeg er sikker på, at I alle deler min glæde over, at vi nu begynder at høste frugterne af vort arbejde, og at menneskene over hele Jorden i nær fremtid vil blive befriet fra deres uvidenhed og komme til at forstå formålet med livet.

III.

De, der påbegyndte *Kursus i Livsvidenskab* i januar 1964, har nu modtaget alle 12 lektioner, og

Brødrene og jeg er godt tilfredse med resultatet. Størstedelen af dem, der har studeret — og som har efterlevet det, har fået en bemærkelsesværdig forøgelse af deres evner. Faktisk har et stort antal af dem udrettet ting, der må betegnes som mirakuløse. Dette viser, at kurset vil have stor værdi i mange år fremover for dem, som har taget det; thi der er ingen ende på studiet og på anvendelsen af de kosmiske principper. Vi kan være Brødrene taknemmelige for, at de har klarlagt de ældgamle begreber i forbindelse med de kosmiske principper, så vi kan leve efter dem i vort daglige liv. Dette gælder ikke blot vort åndelige liv, som nogle kalder det, men alt, hvad vi foretager os. Kun dette studium kan hjælpe til med at opbygge en bedre fremtid.

Som jeg mange gange har sagt i mine foredrag, er det ikke det at se et rumskib, vi skal koncentrere os om; thi det ene ligner det andet — men derimod den viden, de bringer os for at gøre vort liv bedre. Uden dette kan vi nemlig ikke regne med en bedre verden. Det påhviler derfor enhver af os, hvis vi er oprigtige, at bringe denne viden i anvendelse. Regeringerne kan ikke gøre det for os, og alle de oplysninger, der måske i nær fremtid vil fremkomme angående de besøgende fra rummet, kan heller ikke i sig selv hjælpe os, thi viden har ingen værdi, før den tages i anvendelse.

Mens Brødrene kan fremskynde frigivelsen af oplysningerne, kan de derimod ikke tvinge folk til at godtage dem, idet de følger den kosmiske lov, der ikke tillader, at man påtvinger andre mennesker sin vilje. Akkurat ligesom man kan dække bordet for sine gæster, men man kan ikke tvinge dem til at spise — eller spise for dem.

IV.

Programmet for 1965 er allerede begyndt, og hvis alt går godt, vil de vigtigste oplysninger, der er nødvendige for erkendelsen af rumfolkenes tilstedeværelse, snart fremkomme. Da vor nation er den førende i verden, som de fleste andre søger oplysninger hos, vil det blive dette lands opgave at frigive de oplysninger, det ligger inde med.

Lige siden 29. december 1964 er der blevet set rumfartøjer over Washington, D.C. Netop en uge før præsidentindsættelsen sås 5 skibe over Washingtonmonumentet ved højlys dag, og militære såvel som civile observerede dem. Dagen efter blev noget

af min film vist over fjernsynet — et afsnit, der var blevet optaget i nærheden af Washington nogle måneder tidligere. Det vakte stor interesse i forskellige grene af regeringen, idet mine billeder blev sammenlignet og fundet mægtige til de skibe, der var blevet set over monumentet.

På nuværende tidspunkt er interessen for filmen så stor, at jeg sandsynligvis vil blive anmodet om at vise den igen, når jeg kommer til Washington. Den er allerede blevet vist for nogle funktionærer ved rumfartsadministrationen. Ser De, det, der er sket, er, at de fleste småfilm, der er blevet taget af rumskibe, kun viser lyse pletter. Hvadenten filmen er blevet taget om dagen eller om natten, kan man ikke se nogen skarpt afgrænset kontur af skibet, som man kan det på en flyvemaskine. Dette er på grund af det kraftfelt, der omgiver skibet, en slags kraftsky, i hvilken de manøvrerer. Piloterne kan se gennem skyen. Vi derimod kan ikke se skibet klart. Det bruges som et forsvar mod vor fjendtlige nysgerrighed, og skibene fremtræder som sølv eller andre farver, ligesom mange skyer gør det, når solen genspejles i dem.

For at jeg kunne få et skarpt omrids af skibene i bevægelse har Brødrene afbrudt dette kraftfelt og derved tilladt mig at få de billeder, som jeg nu har, og som tydeligt viser skibene. De håber, at de vil være mere overbevisende for dem, der ser dem; thi de viser faste genstande og ikke bare lyspletter, der manøvrerer på en måde, som vore fartøjer ikke kan gøre efter — og de har allerede vakt stor interesse i Washington. Vi håber, at denne interesse vil vedvare, så den fulde sandhed vil blive kendt inden dette års udgang. Rumfolkene har i sinde at vise sig regelmæssigt over Washington, om nødvendigt i stort antal, indtil folket får sandheden at vide. Det er min hensigt at støtte dem ved at vise filmen for alle de mennesker, der overhovedet ønsker det. På denne måde vil mange mennesker, der aldrig før har set et rumskib, få lejlighed dertil.

V.

Og nu lidt rumforsknings-nyt.

Ifølge dr. John Strong fra John Hopkins Universitet erkender man nu, at Mariner II, der skulle indhente oplysninger om Venus — har givet os falske oplysninger. Hans eneste oplysninger er, at det tætte, øvre skylag, der omgiver Venus, består af ispartikler. Denne oplysning hidrører fra Strong's

relativt billige teleskop, der var monteret om bord i en ballon ca. 28 km over Jorden. Denne opdagelse bekræfter tidligere fund af vand på Ventus samt en temperatur på $\pm 400^\circ \text{C}$, der er målt i overkanten af skylaget. Jeg er også sikker på, at man med tiden vil finde forholdene på Månen helt anderledes, end der nu rapporteres, således at mine udtalelser i tidligere bulletiner vil blive bekræftet.

Da vore videnskabsmænd ikke har fuldt kendskab til verdensrummet og til de forandringer, der til stadighed foregår deri, er de ikke i stand til at konstruere perfekte instrumenter, der kan tage hensyn til forandringerne og give os nøjagtige oplysninger. De instrumenter, vi i øjeblikket har, er brugbare i én zone af rummet, men ikke i andre, idet de ikke er bygget til at registrere alle de forhold, de kan møde. De er konstrueret efter teorier, der bygger på viden om jordiske forhold, og jo længere vi bevæger os fra det nærmeste omgivende rum ud i det ukendte, hvor frekvenserne til stadighed skifter — især de høje frekvenser, som vi stadig kun ved så lidt om — des ringere oplysninger kan vore instrumenter give os. Vi må fortsætte med at famle os frem i mørket og indsamle oplysningerne stump for stump, indtil vi til sidst kan kortlægge tilstanden imellem planeterne, ligesom vi gør mellem steder fjernt fra hinanden på Jorden. Indtil da må vi ikke stole for meget på, hvad instrumenterne i øjeblikket fortæller os. Intet af vore instrumenter er f. eks. i stand til at registrere et uvejr 95 millioner kilometer ude i rummet, selv om vi har vejrsønder oppe. For ikke længe siden var der et uvejr af en sådan voldsomhed, at det lammede tre rumskibe. Ingen menneskeliv gik tabt, men et af fartøjerne måtte repareres på Månen, mens det lykkedes de andre to at nå hjem. Men vore instrumenter registrerede overhovedet ikke dette frygtelige, elektromagnetiske uvejr, der gav genlyd igennem det ydre rum, ligesom torden gør på Jorden. Vi ved stadig intet om de elektromagnetiske kraftlinier, der forbinder planeterne med hinanden. Når disse linier krydses, udløser de en kraft, der er langt større end det, vi kender som en jet-strøm.

Disse tilstande i rummet optræder periodevis, og somme tider varer det et helt år, før vi mærker virkningerne af sådanne voldsomme uvejr. Når de når Jorden, kalder vi dem besynderlige og højst usædvanlige vejrforhold. I kan altså se, at vi stadig

ved meget lidt om rummet, og vore videnskabsmænd vil blive nødt til at ændre deres teori om, at det ydre rum skulle være tomt og uden aktive kræfter. Nogle af de instrumenter, der bliver sendt ud i rummet, bliver mange gange kastet ud af kurs, og hvordan skulle det kunne ske, hvis der ikke fandtes virksomme kræfter. Nogle ophører med at fungere, som om der var foretaget indgreb på dem. Dette er sandsynligvis årsagen til, at der er så stor uenighed blandt videnskabsmændene.

Rumfolkene kender disse forhold, og alligevel bliver de nu og da fanget i et uvejr som det, vi nævnte. Nogle af disse magnetiske storme kommer tæt nok til planeterne til at samle forskellige ting op, slynge dem ud i rummet og kaste dem fra sig på en anden planet. Dette er forklaringen på mange af de mærkelige ting, der er faldet ned på jorden.

Hver eneste planet i solsystemet påvirkes af andre planeter; thi de er alle gensidigt forbundet. Vi ser det, når vort kommunikationssystem påvirkes af solpletter eller udbrud. En elektromagnetisk forandring i det ydre rum påvirker samtlige planeter i systemet. De voldsomme uvejr forårsager en skælv i rummet, som kunne kaldes himmelskælv — akkurat ligesom når kraftig torden får Jorden til at vibrere. Rumfolkene har fortalt mig, at de kraftige, elektromagnetiske uvejr i rummet udløser jordskælv på denne og andre planeter, men dette er noget ganske naturligt, der skyldes aktiviteten i Kosmos.

VI.

I de senere år har der været mange profetier om jordskælv, og visse mennesker har forbundet disse profetier med vore besøgende. Dette er imidlertid ikke rigtigt, for jordskælvenes historie modbeviser disse påstande, idet der også har været voldsomme og kraftige jordskælv i fortiden. Nutidens såkaldte kraftige jordskælv har været milde i sammenligning med visse af fortidens, der udslettede hele civilisationer. Der er intet af den slags i vente i øjeblikket. Det er rigtigt, at jordskælvene dækker større områder end tidligere, men det er kun godt, for den større spredning svækker energien, der forårsager rystelsen. Det er, når energien er koncentreret på ét bestemt sted, at der er grund til bekymring. Som det er nu, hører vi om jordskælv over store dele af Jorden, og nogle af dem anretter megen ødelæggelse, men der er ikke tale om den totale øde-

læggelse som i visse tilfælde i fortiden. Nogle mennesker glæder sig over forudsigelsernes rædsler i stedet for at nyde livet.

VII.

Jeg vil gerne sige lidt mere om vort program: Krig mod fattigdommen. Hvad betyder dette for Jordens mennesker? Ethvert menneske med sund fornuft kan se, hvad resultatet kunne blive, men det vil tage nogen tid, før de endelige resultater kan blive en realitet. Langt om længe kan vi sige, at vi er begyndt at forme vort samfund efter de andre planeters mønster; thi de kender hverken savn eller fattigdom. Når først fattigdommen er udryddet på denne Jord, kan vor civilisation begynde at leve således, som det var Skaberens hensigt. Denne form for krig er til det gode, for når fattigdommen er udryddet, vil også mange sygdomme og forbrydelser forsvinde, thi den er årsagen til mange af de plager, vi har midt i al vor overflod. Når menneskeheden får deres livsfornødenheder, vil de bekymringer, der forårsager mange af legemets sygdomme, forsvinde, og der vil ikke være behov for forbrydelser, og institutionerne og deres ansatte kan tjene andre og bedre formål.

Fordelingssystemet må ændres, for at dette mål kan nås, og lighedens lov må afløse begærlighedens. Naturen vil aldrig svigte mennesket, hvis det vil arbejde med den i stedet for i mod den; thi den frembringer i forvejen mere, end menneskene kan bruge, og ingen burde mangle livets fornødenheder. Der er tre milliarder mennesker på Jorden, og den kunne rumme andre tre uden at være overbefolket, for selv når vi rejser gennem dette land (USA), er der mere ubenyttet jord, end der er opdyrket, og en stor del af den kunne blive produktiv og beboelig ved hjælp af vand og andre nødvendigheder. Hvis de penge, der i dag gives ud på at opdræne mænd i, hvordan man skal slå hinanden ihjel, blev benyttet til at udvikle de uudviklede områder, ville det ikke vare længe, før vi kunne begynde at opleve et Paradis på Jorden, og vi ville leve efter Guds lov, som så mange foreholder os, med lighed for alle uanset farve, race eller tro. Når dette er gennemført, vi vi blive medlem af vort solsystem og leve, som menneskene på andre planeter gør, mens vi i dag lever under så mange »-ismer« i stedet for som én stor familie, knyttet sammen gennem vor fælles

kosmiske oprindelse. »-ismerne« er årsag til sorg og savn; thi de deler menneskeheden i stedet for at forene den.

Vi begynder altså at se virkningerne af Brødrenes viden på vor civilisation. Det er måske nok en langsom forvandslingsproces, men forandringen må komme, hvis vi skal overleve. Det vigtigste er, at vi er startet ad den rette vej, og det betyder ikke noget, hvor langsomt vi end bevæger os fremad, så længe vi blot holder kursen. I mange tilfælde er det vanskeligst at få begyndt, men nu er vi på vej, og lad os fortsætte fremad; thi det vil føre til et rigere liv, noget, som alle ønsker — og føler kan opnås. Lad os derfor glemme fortiden og vandre ad vejen mod fremtiden; thi morgendagen vil være en ny dag med en ny kilde til liv.

Fremtiden er fuld af gode ting, der vil gavne hele menneskeheden, men vi kan ikke nå målet ved at slæbe det gamle med os og prøve at blande det med det nye. Lad os derfor alle skue mod de nye horisonter og mod det liv, vi har håbet på, men aldrig tidligere har haft.

VIII.

Vi bevæger os ikke alene hen imod en udryddelse af fattigdommen, men vi kommer mere og mere ind i en automatiseringens tidsalder, hvor maskiner erstatter mennesker. Dette er et godt tegn, for på de andre planeter udfører maskiner og robotter 90 pct. af alt arbejde. Derved får menneskene masser af tid til at udvikle deres talenter og til at studere de naturlove, vi lever under. Men maskinerne kan ikke også selv købe det, de fremstiller. Derfor må der, den dag maskinerne har afløst os, fremskaffes et middel, ved hjælp af hvilket vi kan købe de fremstillede produkter. Man har hidtil betalt menneskets arbejdskraft for at holde økonomien gående, men når mennesket bliver erstattet af maskiner, er der ikke længere grundlag for at lønne dem, og vi må finde et andet betalingssystem. Det kunne arrangeres noget lignende vort sociale velfærds-program. Der vil altid være noget arbejde, som maskiner ikke er i stand til at udføre, og dette kunne fordeles bland alle voksne personer, alt efter deres evner. Alle ved, at social velfærd opnås gennem arbejde, og de fleste mennesker er glade for, at det er således. For økonomiens skyld må alt arbejde betales lige. Lad os f. eks. sige, at det koster gennemsnits-

mennesket 500 \$ om måneden at leve godt — med bil, fjernsyn o.s.v. Det vil sige, at en families rådighedsbedøb ville stå i forhold til antallet af familiedemedlemmer. En sådan ordning ville stabilisere økonomien; thi alle ville have den nødvendige købekraft til at skaffe sig maskinernes produkter, og menneskene ville få bedre tid til at udvikle sig selv. Indbyggerne på Venus og andre planeter har udviklet dette system til alles fordel.

Nogle vil måske sige, at det frie initiativ ville blive kvalt under dette system, men det er ikke tilfældet, for enhver ville netop få tid og lejlighed til frit at udfolde sine talenter. Maskinalderen går hånd i hånd med programmet til fattigdommens udryddelse; thi de vil føre til samme mål. Det er menneskets ret at høste frugten af sine bestræbelser, og vi burde ikke være ringere stillet end hesten, hvis hårde arbejde er blevet overtaget af maskiner: Hesten har dog stadig en plads i samfundet — og på mere behagelige arbejdsområder.

I ser altså, at hvert eneste fremskridt stræber hen imod at eliminere de tunge byrder, som mennesket hidtil har måttet bære, og når vi ikke længere behøver udføre fortidens hårde arbejde, vil vi kunne tjene hele menneskeheden på en finere måde. Hvert

nyt fremskridtsprogram synes at harmonere fint med de øvrige.

IX.

Lad jer ikke forvirre, hvis I læser i en avis fra Californien, at jeg nu støtter okkultisterne og de psykisk interesserede, fordi jeg for nylig har holdt foredrag for en del af disse grupper. Jeg har aldrig haft noget imod dem — med undtagelse af de opportunister, der drager personlig fordel af andres succes og udgiver sig for at være eksperter med hensyn til rummet; thi de er med til at vildlede folk. Sandheden er, at jeg har arbejdet med sagen længere end nogen af dem, og alligevel kan jeg ikke sige, at jeg kender alle svarene, således som nogle af dem påstår, de gør. Jeg er villig til at holde foredrag for enhver kreds, der ønsker at blive underrettet om, hvad der sker på vor himmel — og til hvad nytte er Brødrenes viden, hvis den ikke bliver videregivet til enhver, der ønsker at høre den, uanset hvilken tro de tilhører? Er vi ikke alle Skaberens værk på forskellige udviklingstrin? Enhver har ret til at få at vide, hvilke forandringer vi skal gøre for bedre at kunne tjene livets formål. Gør vi ikke disse forandringer, er der intet håb for denne civilisation. -/BJ.

FILOSOFI

De kosmiske love.

Af Børge Jensen.

I.

Gang på gang støder man i UFO-litteraturen på begrebet »De Kosmiske Love«, og mange har sikkert spekuleret på, hvordan de lyder, og hvor man kan finde dem nedskrevet.

Indledningsvis er der nok grund til at bemærke, at udtrykket »kosmiske love« i tidens løb er blevet anvendt i mange forskellige betydninger. Astronomer og kernefysikere anvender således ofte udtryk-

ket i forbindelse med bestemte fysiske love, mens man i den filosofiske litteratur kan finde det anvendt både i fysiske og mere abstrakte betydninger.

Dette må ikke opfattes derhen, at alt, hvad der tidligere er sagt om »kosmiske love«, er noget sludder, og at tingene nu skal blive sat på plads.

Som regel er der ikke noget at bebrejde de forskellige videnskabsmænd, idet det enten fremgår af sammenhængen eller direkte bliver sagt, hvad de

mener med »de kosmiske love«. Det kan f. eks. dreje sig om arvelighedslove (biologi), mekaniske love (astronomi, fysik) o.s.v., altså godt nok love, som vi formoder må være »kosmiske« — i betydningen: universelt gyldige. Fra filosofisk side har udtrykket ofte været anvendt som omfattende udelukkende visse psykologiske love eller morallove — mens andre til gengæld har hævdet, at morallovene netop ikke er »kosmiske«, men betingede af tid og sted, af traditioner og anskuelser, der varierer fra samfund til samfund.

Men hvad menes der mon med »de kosmiske love«, når dette udtryk gang på gang dukker op i kontaktberetninger og andet UFO-stof?

Hvis man skal prøve på at besvare de to spørgsmål, der blev nævnt i begyndelsen, så opdager man hurtigt, at selv om man i årevis — i lighed med andre ufologer — med den største selvfølgelighed har talt om »de kosmiske love«, så er det dog ikke muligt med få ord at give et præcist svar. Men samtidig opdager man, at dette har sine ganske gode grunde. —

Det følgende er en række betragtninger, der tager udgangspunkt i mere kendte ting, og som skulle belyse forskellige sider af sagen. Vi fremlægger dem i det håb, at læserne vil kunne finde et enkelt »guldorn« hist og her, som kan supplere eller bekræfte deres egne overvejelser over, hvad begrebet »de kosmiske love« dækker.

Artiklen bør absolut læses i sammenhæng, da den er en fremadskridende tankerække.

Vi vil indlede med at vende spørgsmålet på hovedet og prøve at finde ud af: *Hvad ligger der egentlig i ordene »kosmisk« og »lov«, siden det netop er dem, man har lånt som betegnelse for »det«, vi gerne skulle finde frem til?*

II.

Alt hvad vi kender, hver eneste klode, hvert eneste levende væsen — vi selv indbefattet —, hvert eneste atom i vore omgivelser — lige til det yderste støvkorn i den fjerneste afkrog af universet — plus meget andet, som vi overhovedet ikke aner eksistensen af — alt dette udgør tilsammen det, vi kalder Kosmos. Dette Kosmos er ordnet og regelbundet — det kunne man se allerede i oldtiden. (Selve ordet KOSMOS er græsk og betyder »det ordnede verdensalt« — i modsætning til KAOS).

Denne orden ser vi overalt, hvor vi vender blik-

ket hen: Vi oplever ikke, at et enkelt æble nu og da vælger at falde opad i stedet for ned, eller at en hund af og til lægger æg. Månen stopper ikke op og løber den anden vej for afvekslingens skyld, og vi risikerer ikke, at der pludselig skyder et par grantræer op midt i det hele, når det er en række årter, vi har sået, o.s.v., o.s.v. Det ville i sandhed være kaos! — Men sådan er det heldigvis ikke.

Der gælder tydeligvis visse regler eller love, når vi får tænkt nærmere efter. — Vi er bare så vant til at tage det hele som selvfølgeligheder og ikke spekulere nærmere over det. Igennem årtusinder har vi gransket og forsket, og vi mener da efterhånden at kende en hel del af disse *naturlove*.

Når vi nu nævner nogle eksempler, har vi i første omgang med vilje udvalgt dem blandt de love, der mest angår den fysiske omverden.

En planets bane er altid en ellipse, hvor solen befinder sig i det ene brændpunkt.

Hvis en indespærret luftmængde sammentrykkes, så den fylder n gange så lidt, bliver dens tryk n gange så stort, hvis temperaturen holdes konstant.

Lysintensiteten aftager med kvadratet på afstanden fra lyskilden.

Vi kunne fortsætte med at opremse Inertiens lov, Loven for det frie fald, Loven for et penduls svingningstid, Ohm's lov, og hundredevis af andre, hentet fra alle grene af naturvidenskaben.

Om samtlige de her nævnte love gælder det, at vi har al mulig grund til at antage, at *de er gyldige overalt i universet, og vi kan derfor med god ret sige, at de hører hjemme i den kosmiske lousamling* — selv om denne, som vi skal se, indbefatter andet og mere. Hvad de her omtalte love angår, kan de altså findes nedskrevet i ganske almindelige real-skole-fysikbøger o. lign.

Man kunne for disse almindelige naturlove indføre betegnelsen »kosmiske love af første — eller laveste grad«, idet der så hermed straks er antydning, at der måske findes love af højere »grader« — love, der er endnu mere »kosmiske«. — *Det kunne f. eks. tænkes, at de enkelte fysiske love, som vi direkte kan iagttage, i virkeligheden er specialtilfælde af visse højere, kosmiske principper, »love af 2. grad«.* Et og andet kunne tyde på, at det faktisk forholder sig således. Et eksempel vil måske gøre dette tydeligere.

Lad os betragte følgende kendte »love af 1. grad«:

Hvis en bestemt elektrisk strøm sendes ind i en transformator, der sætter spændingen op til det dobbelte, må man finde sig i, at strømstyrken til gengæld bliver halveret.

Hvis en bestemt lommelygte skal give en dobbelt så stor belyst plet (større afstand), så bliver pletten til gengæld kun halvt så kraftigt belyst.

Hvis man vil tilbagelægge en bestemt strækning på halvt så lang tid, må man løbe dobbelt så hurtigt.

Eller tænk på alle skolebøgernes eksempler på vægtstangsreglens anvendelse — eller den almindelige menneskelige erfaring på alle livets områder, der kommer til udtryk i en talemåde som »man kan ikke få både i pose og i sæk«.

Sammenholder man alle de her givne eksempler, ser det ud, som om der bag dem ligger et »højere princip« om at — »noget for noget« — »intet er gratis« — eller hvis man foretrækker at udtrykke det på den måde: »Man kan ikke både blæse og have mel i munden«.

Hermed rejser sig det spørgsmål, om ikke en hel del kosmiske love — eller visdom — mere eller mindre præcist formuleret — findes nedskrevet i form af ordsprog o. lign.

Et andet eksempel — mere for viderekomne — har vi i Einsteins »Forenede Feltteori«, hvor man ad matematisk vej påviser — populært sagt — at elektricitet, magnetisme og tyngdekraft, så forskellige de end tager sig ud, i virkeligheden hver for sig er specialtilfælde af et højere, fælles princip.

Et forhold, der ligeledes peger hen mod eksistensen af en kosmisk lov af »højere grad« — hvis man bare kan få den formuleret abstrakt nok — er følgende: Hvadenten der er tale om to masser, to elektriske ladninger eller to magnetiske ladninger, så kan den kraft (K), der virker mellem dem (tiltrækning eller frastødning), beregnes efter formlen $K = p \cdot \frac{m_1 \cdot m_2}{a^2}$ altså de to masser (eller ladninger) ganget med hinanden og divideret med afstandens kvadrat. (p er blot et tal, der afhænger af, hvilke måleenheder, man benytter). Men dette er dog ikke det mest forbløffende. Man har inden for sociologien — videnskaben om, hvordan samfund opstår, udvikles og »opfører sig« — fundet, at den samme

lov gælder for »tiltrækningen« mellem to byer: Antallet af mennesker, der flytter fra den ene til den anden af de to byer, kan med stor nøjagtighed beregnes, hvis man måler byerne ved deres befolkningsmængder m_1 og m_2 og indsætter disse tal sammen med afstanden udtrykt f. eks. ved billetprisen mellem byerne. Dog skal eksponenten 2 i nævneren ændres til 1,8, hvis der forefindes jernbaneforbindelse, og noget mindre, hvis dette ikke er tilfældet — men alligevel! — Til gengæld kommer der straks kludder i regnskabet, hvis der mellem de to byer ligger en landegrænse. Kan man mon heraf slutte, at sådanne politiske skillelinjer mellem mennesker er i modstrid med de kosmiske love?

Vi skal ikke her fortabe os i spekulationer over, hvorvidt »lovene af 2. grad« igen kan betragtes som specialtilfælde af endnu højere, endnu mere omfattende kosmiske love, eller om pyramiden ender med eet eneste, altomfattende princip, der styrer og kendetegner al aktivitet i kosmos. Een ting er imidlertid givet: En virkelig konstatering heraf vil forudsætte et meget mere omfattende kendskab til lovene af lavere grad samt en meget dybere forståelse af helheden, end vi på Jorden har i dag.

Inden vi går videre, vil vi prøve at se, hvad der kendetegner kosmiske love til forskel fra menneskeskabte lovregler. Efter den megen snak om »at leve i overensstemmelse med de kosmiske love« vil det måske i første øjeblik forbløffe nogle læsere, når vi påstår, at den væsentligste forskel er, at de kosmiske love overhovedet ikke kan overtrædes. — Men lad os se lidt nærmere på det.

Med mere eller mindre sproglig elegance kunne alle menneskeskabte lov omskrives til følgende form: *Hvis du gør »det og det«, så gør vi (samfundet) »sådan og sådan« ved dig — hvis det altså bliver opdaget!* Denne sidste tilføjelse er i virkeligheden meget vigtig, selv om den normalt ikke bliver nævnt. Hvad »sker der« f. eks. ved at fare igennem en lille by med 140 km/timen, selv om skilte forkynder, at højeste tilladte hastighed er 60 km/timen — forudsat at ingen ser det og anmelder det — og ligeledes forudsat, at vi slipper fra eksperimentet uden uheld? Hvad »sker der«? — Intet. Absolut intet! (Vi ser her bort fra eventuelt samvittighedsnag og påfølgende mavesår!) Vi ser altså

— hvad der næppe er nogen overraskelse — at menneskeskabte love kan overtrædes.

Hvis vi herefter prøver at omskrive de kosmiske love — så vidt vi nu kender dem — så ser vi, at de alle uden undtagelse kan bringes på følgende standardform: *Hvis du gør »sådan og sådan«, så medfører det »det og det«.* Punktum! — Ingen trusler, ingen betingelser. En nøgtern, ufordømmende konstatering af, at visse nærmere angivne fænomener er uløseligt knyttet sammen som henholdsvis årsag og virkning. Sådanne love kan rent logisk ikke overtrædes — i dette ords normale betydning. Man kan derimod — forudsat man kender lovene — tage dem til efterretning og handle i overensstemmelse hermed, — eller lade være. Vælger vi den sidstnævnte mulighed, må vi imidlertid blot huske, at de kosmiske love ikke munder ud i en kunstigt tilknyttet truslet, der forudsætter opdagelse for at komme til udfoldelse, således som tilfældet var med de menneskeskabte love. Derimod drejer det sig om en *uafvendelig* virkning af en årsag, og de kosmiske love kan derfor med et moderne udtryk siges at være hel-automatiske. Vælger vi alligevel — trods bedre vidende — at lade hånt om en eller anden kosmisk lov, må vi altså »bare« være indstillet på også at tage konsekvenserne. Vi var jo advaret på forhånd, og det er op til os selv. Ingen straffer os; — enhver handling, der ikke er i overensstemmelse med de kosmiske love, bærer straffen i sig selv i form af konsekvenser. Og hvorfor skulle »nogen« også ønske at straffe os? De kosmiske love indeholder jo — som ovenfor påvist — overhovedet ikke nogen form for forbud. Tværtimod er det vel således, at kan vi ikke på anden måde komme til erkendelse af disse love og afpasse vor optræden derefter, — så har vi da lov at prøve os frem, idet det så forventes, at vi tager ved lære af vore fejl. — Og skulle det ikke »hænge ved« i første omgang, er vi velkomne til at prøve igen. Præcis det samme svar vil blive gentaget når som helst og hvor som helst — lige så ofte, vi har lyst til at rende panden imod det samme problem. — De Kosmiske Love er

Vor største hæder består ikke i aldrig at falde, men at rejse os igen, hver gang vi falder.

Confucius.

evige, allestedsnærværende og uendelig langmodige.

De eksempler på kosmiske love, vi fremdrog i begyndelsen, blev valgt — som vi udtrykte det — blandt dem, der »mest angår den fysiske omverden«. I mellemtiden har vi indset, at mange af disse love ikke desto mindre også angår os temmelig kraftigt, idet de regulerer forholdet mellem os og den fysiske omverden og derigennem er bestemmende for, hvordan vi — rent kropsligt — kommer til at opleve mødt med denne omverden. Tænk f. eks. på, hvor helt anderledes tilværelsen ville forme sig for os, hvis vi stadig ikke havde opdaget den lov (hvis man gør »sådan og sådan«, fremkommer »det og det« —), som skænker os elektriciteten. — Eller prøv at overføre alt, hvad der blev sagt i foregående afsnit, på den ganske banale, kosmiske lov, der siger, at hvis man stikker fingrene i ilden, brænder man sig!

Når alt andet — både den fysiske omverden og vort forhold til den — således styres af kosmiske love, er det nærliggende at antage, at også selve menneskelivet — og dermed forholdet mellem mennesker indbyrdes — må være underkastet sådanne love. Vi er jo da selv en del af Kosmos. I de fleste tilfælde, når der tales om »at leve i overensstemmelse med de kosmiske love«, er det specielt denne del af det samlede »lov-kompleks«, der sigtes til.

Men hvordan lyder da disse love, som der tales så meget om?

Hvis vi nu — udrustet med det »signalement« af kosmiske love i almindelighed, som vi fik i det foregående — prøver at indlede en klapjagt på disse love, støder vi straks på vanskeligheder. Det viser sig, at den officielle videnskab praktisk talt intet kender til dem.

Vi lever på en klode, der i det hele taget — set med »de kosmiske briller« — ikke er nået så forfærdelig langt i udvikling. Vi er rene »hjemmefødslinger«, der først lige — ganske forsigtigt — er begyndt at stikke den ene fod uden for gadedøren — og det endda til trods for, at hele vor civilisation har udpræget slagside netop i teknisk retning. Hvor langt er vi så egentlig i andre retninger? Vor videnskab har i århundreder været domineret af en rationalistisk filosofi, der kun har villet anerkende, hvad der kunne måles og vejes. Man har interesseret sig meget lidt for mennesket selv, og resultatet er da også, at vi — på videnskabelig basis — stadig intet

ved om, hvad liv egentlig er — hvad døden er, og om hvad der følger efter.

Hvis videnskaben en skønne dag finder ud af, at f. eks. reinkarnationslæren er sandheden, så ville opdagelsen heraf sandsynligvis skyldes, at man ved målinger af en eller anden art var blevet i stand til at »genfinde en sjæl«. Dette ville øjeblikkelig medføre, at man begyndte at sammenligne levnedsløb, som man ellers ikke ville have drømt om, havde noget med hinanden at gøre. Herved ville man, efterhånden som materialet blev tilstrækkeligt stort, måske kunne påvise, at bestemte handlinger uvægerligt medfører visse konsekvenser, selv om disse måske først indtræffer i et senere liv. — Man ville være på sporet af de kosmiske love, der gælder for menneskelivet.

Det, vi her lige har fremstillet som en tænkt mulighed, er netop, hvad rumfolkene — ifølge diverse kontaktberetninger — hævder er sandheden.

Uanset hvordan dette end forholder sig, så er det imidlertid ganske givet, at først når vor nuværende uvidenhed og overtro med hensyn til livet og døden er blevet erstattet af viden, har vi en rimelig chance for virkeligt at erkende og forstå de kosmiske love, der er bestemmende for vort liv iblandt andre mennesker.

Vi vil imidlertid tænke os, at der eksisterer et helt kompleks af sådanne love, der svarer til vort »signalement«, og som altså, hvis vi kendte dem, kunne udtrykkes efter standardformlen:

Hvis du gør »sådan og sådan«, så medfører det »det og det«. Punktum!

Hvis du ihjelslår, så medfører det — — —.

Hvis du handler imod »samvitighedens stemme«, så — — —.

Hvis du tilgiver alle, hvad de har gjort imod dig, så — — —.

Hvis du elsker din næste, så medfører det — — —.

— — — — —

— — — — —

Ville gennemsnits-jordmennesket af i dag forstå disse love, selv om vi fik oplyst deres fulde »ordlyd« — vor mangelfulde viden om os selv og om livet taget i betragtning? Og ville vi pludselig ændre vor livsførelse i overensstemmelse med disse love, bare fordi de blev bekendtgjort — vi, der gennem årtusinder har været vant til kun at adlyde den, vi frygter?

Mon ikke disse spørgsmål for langt de fleste menneskers vedkommende stadig må besvares med to gange nej, således som de har måttet igennem årtusinder. —

Kosmiske love kræver forståelse, erkendelse af et eksisterende årsag-virkning-forhold, før vi tillægger dem autoritet. Anderledes er det med de menneskeskabte love. Der er opskriften: »Hvis du gør »det og det« — — — efterfulgt af lidt sabelraslen, og selv den mest urimelige og fornuftstridige lov kan få autoritet, blot der rasles tilstrækkelig kraftigt med sablen — fordi vi lader os regere af — frygt!

Hvis en mand har et kostbart apparat og ønsker, at hans håbefulde søn på 4 år skal holde fingrene fra det — giver han sig så til blot at holde et langt teknisk foredrag om, hvad der sker, hvis man piller ved hver enkelt af de ting, der kan pilles ved: overbelastning, kortslutning, overbrændt glødetråd i oscillatorrøret, gennemslag i kondensator o.s.v. — i forventning om, at knægten heraf selv skal kunne indse det formålstjenlige i at holde sig væk? — Næppe. Han ved nemlig, at der ikke er den fjerneste chance for, at drengen skulle drage denne konklusion af foredraget — *fordi han ikke har forstået et ord af det.* Hvad gør manden så? Han udformer i stedet — med andre menneskeskabte love som forbillede — en ikke nærmere begrundet lov, der imidlertid må forventes at give det tilsigtede resultat. Den lyder kort og godt: »Du må ikke... og hvis du gør det...« — Trumf på!

Nøjagtig den samme fremgangsmåde har diverse profeter, religionsstiftere og »missionærer til Jorden« måttet benytte over for de uforstående jordmennesker som helhed.

Tager vi f. eks. De Ti Bud, så er de absolut ikke i sig selv kosmiske love, men derimod et sæt praktiske leveregler, der måtte forventes at hidbringe det samme tilsigtede resultat. Deres form røber dem: Kosmiske love indeholder ikke forbud. For flertallet af Budenes vedkommende er ligheden med menneskeskabte lov umiskendelig: »Du må ikke...«. For at give disse »love« autoritet har man »truet« med »Guds straf« — et uskyldigt billedligt udtryk for de »konsekvenser«, der optræder i den egentlige kosmiske lov; — og muligheden af, at eventuelle overtrædelser ikke bliver opdaget, har man elimineret gennem dogmet om, at Gud er allerstedsnærværende og ser alt.

Den første betingelse for at få folk i tale er, at man taler et sprog, de kan forstå. I århundreder har kirken forsøgt sig med denne skrabe, »populære udgave« af de mest nødtørftige kosmiske love for menneskelig adfærd, — og så megen succes har den da haft, at vi i det daglige stort set afholder os fra de groveste forbrydelser. Noget andet er det jo, når folkevalgte, jordiske regeringer af og til suspenderer Den Kosmiske Lovs § 5 — fordi det »kun« drejer sig om fjender, »slemme folk« fra et andet land!

Det er imidlertid kun de love, som — udtrykt efter standardformlen — udlover »ubehagelige« konsekvenser, der bliver til forbud, når de »oversættes« til praktiske leveregler. De øvrige antager form af *påbud*: »Du skal...«. Men heller ikke ordrer er vi særlig begejstrede for.

Alle de menneskelige handlemåder, der ifølge de kosmiske love om årsag og virkning må anses for *anbefalelsesværdige*, kan imidlertid sammenfattes under en kosmisk lov af »højere grad«, der findes oversat til et velkendt påbud. Denne praktiske leveregel har gennem tiderne været fremhævet af mange forskellige filosoffer og vismænd. Dens *indhold* rører i sandhed dens kosmiske natur, men samtidig fremsættes den normalt i en form, der er tilsat lige netop det lille stænk af egoisme, der gør, at vi ligesom genkender noget i den og »gider« tage den op til — nærmere overvejelse: »*Gør mod andre, som du gerne vil have, at de skal gøre mod dig!*« —

I sandhed et mesterværk i psykologisk krigsførelse mod en tåbelig menneskehed — til dennes eget bedste!

Med hensyn til det andet af de spørgsmål, der indledte denne artikel, så har vi allerede antydnet, hvor man kan finde brudstykker af de kosmiske love — men i *deres fulde omfang*, fra første til sidste »paragraf«, findes de ikke nedskrevet noget sted på denne klode — og heller ikke på nogen anden.

Alligevel virker de dagligt omkring os og på os, og de venter kun på at blive opdaget. Thi de ligger nedfældet i selve Kosmos — lige til at »læse« for den, der besidder den fornødne visdom.

III.

Når alt dette er sagt, vil én og anden læser måske synes, at denne fremstilling har været temmelig rigoristisk, håndfast eller »matematisk« — ligesom

mange sikkert vil spørge: Hvori består — nærmere præciseret — »den fornødne visdom«?

Til det første må vi svare: Både ja og nej. Der er nemlig for os ingen tvivl om, at det virkelig forholder sig som skildret — at det hele er et spørgsmål om, at bestemte årsager udløser bestemte virkninger. Hvis det alligevel forekommer lidt for systematisk og velordnet og slet ikke svarende til den brogede, mangfoldige og forvirrede verden, vi mener at se omkring os, så skyldes det bl. a. et forhold, som vi derfor straks må henlede opmærksomheden på — idet vi endnu en gang vil vende os til de rent fysiske love for at drage en parallel.

En *absolut forudsætning* for, at et fysisk forsøg giver nøjagtigt samme udfald, hver gang vi udfører det, er, at det udføres *under præcis de samme betingelser og omstændigheder* hver gang. Er der blot den mindste ændring i barometerstanden, luftens fugtighedsgrad, begyndelsestemperaturen, den anvendte elektriske spænding, ledningernes tykkelse, ingrediensernes kvalitet og mængde, den herskende tyngdekraft (forskellige breddegrader) o.s.v. — så kan — og vil — dette også bevirke et ændret udfald, alt efter hvilket forsøg det drejer sig om. Dette betyder ikke, at de kosmiske love måske alligevel ikke er helt så kosmiske, som vi har fået det til at se ud. Det er kun et udtryk for, at *selv den mindste ændring i regnskabet på årsags-siden vil bevirke en tilsvarende ændring på virknings-siden*.

Hvis dette forhold nu tænkes overført på de kosmiske love, der regulerer menneskelivet, så ville det f. eks. betyde, at et mord ikke altid er det samme, og derfor måske heller ikke i alle tilfælde vil medføre præcis de samme konsekvenser. Eller rettere sagt: Det vil snarere høre til sjældenhederne, at to menneskelige handlinger, hvor ens de end tager sig ud set med vore øjne, i virkeligheden er udført under præcis de samme betingelser og omstændigheder. Mennesker er forskellige, handlingernes forhistorie er forskellig, én handler i ophidselse, en anden med fuldt overlæg, én i selvforsvar, en anden til forsvar for andre og en tredje i berigelsesøjemed. Et tyveri kan begås i berigelsesøjemed, af misundelse, af nød, — og uden eller med hensigt om at levere tilbage igen. (Dette har manganen en kasserer i det mindste prøvet at bilde sig selv ind, da han første gang »lånte« af kassen). — Skal vi herefter prøve groft og med få ord at anskueliggøre noget meget ab-

strakt, *der i virkeligheden har uendelig mange variationer*, så kunne vi sige, at hver af de måske 5000 kosmiske love, vi fandt frem til i afsnit II:

»Hvis du ihjelslår, så medfører det....

nu viser sig at måtte spaltes ud i måske millioner af særtilfælde:

»Hvis du ihjelslår på grund af.... i en sindstilstand af...., med det formål at.... o.s.v., o.s.v., så medfører det....«.

Den fornemmelse, at kosmisk retfærdighed må indebærer en sådan skelnen, kommer også i nogen grad til udtryk i almindelig jordisk strafudmåling, i det mindste i civiliserede lande, hvor man skelner imellem forskellige grovhedsgrader af manddrab, og opererer med begrebet »formildende omstændigheder«.

For nogle læsere vil det måske nu se ud, som om det velordnede kosmisk lovsystem fra afsnit II er ved at afløses af kaos. Det er imidlertid langt fra tilfældet. Der hersker stadig en ufravigelig orden: *Enhver handling afføder uvægerlig ganske bestemte konsekvenser*, og vi må vel også antage, at *jo mere to givne handlinger ligner hinanden, des mindre forskel vil der også være på deres konsekvenser*.

Når det alligevel ligesom begynder at »flyde lidt«, så er årsagen den, at vi i afsnit II godt nok fremstillede det hele en lille smule mere konkret og håndgribeligt, end det i virkeligheden er, idet hovedformålet var at give en fornemmelse af, hvad man lægger i udtrykket De kosmiske Love — og hvad de ikke er, samt hvordan de fungerer.

Et forsøg på nu at sætte hele sagen i det rette perspektiv må altså indebære, at vi gradvis gør det hele mere abstrakt — og vi vil straks foretage det næste skridt i denne proces.

Som tidligere nævnt må *absolut alle* betingelser og omstændigheder være ens, hvis to handlinger skal føre til præcis de samme konsekvenser. Men for det første er der ikke to menneskelige situationer, der i enhver henseende, i alle detaljer er fuldkommen ens, — hvortil kommer, at der heller ikke findes to mennesker, der er ens og har samme baggrund eller fortid. (De læsere, der går ind for reinkarnationstanken, kan lade »fortiden« indbefatte samtlige tidligere liv). Men eksisterer der så overhovedet to handlinger, der er ens —?

Nåda, tænker læserne måske, dér røg hele den kosmiske lovsamling!

— Nej, det gjorde den ikke; den voksede bare! — til et omfang, som nok kun de færreste havde forestillet sig. Millioner forslår ikke. Alene antallet af love »af laveste grad« er — uendeligt! Der findes — billedlig talt — en speciel »paragraf« for hver eneste tænkelig, nok så fjollet situation, noget menneske formår at bringe sig i! — Og det er mange. Men i Kosmos er der tænkt på alt!

Det vil altså sige, at allerede de love, vi i afsnit II antog for at være »af laveste grad«, i virkeligheden er sammenfattende principper af en højere grad: Uanset hvor, hvordan, hvorfor, hvornår .. så — »hvis du ihjelslår, så medfører det ubehagelige konsekvenser« — af en eller anden art, på et eller andet tidspunkt. Punktum.

Skal der være nogen retfærdighed til — og det har vi al mulig grund til at formode, at der er — må det dog være således, at »den kosmiske strafudmåling« varierer efter omstændighederne. En ting, der i denne forbindelse må formodes at være *af afgørende betydning for konsekvensernes art og omfang, er, om der er handlet i uvidenhed, eller om det var på trods af tidligere opnået erkendelse af det forkerte i den pågældende handling*. — Men hvad så med et menneske, der fødes som »hale-neger« — i en stamme, hvor det igennem årtusinder har hørt til god takt og tone at slagte enhver fremmed samt ofre mennesker til guderne? — idet vi selvfølgelig forudsætter, at han følger skik og brug og deltager i disse handlinger. For ham vil dette jo ikke være forkert. —

Hermed rejser der sig et meget interessant og temmelig afgørende pørgsmål: Er det måske sådan, at vi, hvad angår disse love, der regulerer menneskelig adfærd, i virkeligheden bør tage skridtet fuldt ud og sige, at konsekvenserne overhovedet kun kommer til udfoldelse, når der er tale om handlinger på trods af en sådan tidligere opnået erkendelse?

Hvis det er tilfældet, kan vi ikke længer videreføre parallellen med de rent fysiske love: Man brænder sig lige vel i en flamme, hvadenten man ved det på forhånd eller ej. — *Det vil så heller ikke være muligt at lære lovene at kende gennem sine fejltagelser; allerhøjest kan man lære, at det ikke betaler sig ikke at efterleve de love, man allerede har erkendt*. — Endvidere vil det rent logisk betyde, at »lønnen« for en såkaldt god gerning også

kun indfinder sig, forudsat at man på forhånd er fuldt klar over, at det er en god gerning; — en tanke, der dog på en eller anden måde ligesom virker helt forkert — — med mindre man tager *hensigten* med den pågældende handling med ind i billedet.

På den anden side må det vel siges at stemme med vore forventninger og begreber om Kosmisk Retfærdighed, at man ikke straffes for »overtrædelse« af en lov, man ikke kender. —

Vi har forlængst overskredet grænsen mellem viden og filosofi, men med de her opkastede problemer står vi ved den næste grænse, hvor — trods alt logisk begrundede antagelser afløses af blind tro — og på dette punkt vil vi overlade det til læserne selv at filosofere videre. —

IV.

En og anden læser har måske spekuleret på, hvordan de kosmiske love egentlig fungerer — sådan rent »mekanisk«. Heller ikke det véd vi noget om, men man kan måske sige følgende:

Den kendsgerning, at konsekvenserne ofte indtræder lang tid efter den handling, der har affødt dem, peger hen på, at der på en eller anden måde »føres regnskab« med gæld og tilgodehavender for hver enkelt menneske. Nu skal vi vel næppe forestille os en eller anden »himmelsk sekretær«, udrustet med kikkert og kartotekskort, der sidder og overvåger os. Snarere er vort »kontokort« på en eller anden måde uløseligt hæftet på os, således at vi i enhver situation »får den behandling«, vor status berettiger os til. *Man kunne tænke sig, at hver eneste af vore handlinger præges ind på et eller andet i os — ligefrem beskadiger eller styrker vor »modstandskraft«, hvorved der i kommende »TILFÆLDIGE« situationer opstår netop de »fortjente« konsekvenser.* Denne udlægning, forekommer det os, virker særlig anskuelig, hvis man går ind for den antagelse, vi nævnte i kap. III, at det er af afgørende betydning, om handlingen er foretaget i uvidenhed eller imod bedre vidende, idet det vil være let forståeligt, om vore handlinger i sidstnævnte tilfælde kunne virke nedbrydende på os selv.

Helt klart må det altså være, at *det eneste fornødne for os — her og nu — er at leve i overensstemmelse med disse kosmiske love* — frem for at

spekulere på teoretisk plan over, hvordan de egentlig »lyder« — hvilke konsekvenser, helt præcist, der hører til hvilke handlinger.

Hvad var det? — Stod der virkelig *tilfældige*?

Ja, det gjorde der, omend i anførselstegn, idet det kan diskuteres, om der overhovedet er noget, der er tilfældigt. Dette problem skal vi dog ikke tage op ved denne lejlighed.

Men det vil jo sige, at hvis det hele virkelig »rent mekanisk« fungerer på den beskrevne måde, og det er — for så vidt — *tilfældige* situationer, der udvikler sig til succes eller nederlag for os, alt efter som vor — *samvittighed* — er god eller dårlig, — så må vi nu også opgive den tanke, at ensartede handlinger fører til samme konsekvenser. — Og dermed er hele den kosmiske lovsamling *sprængt!*

Denne gang røg den! — Alle vore milliarder af veformede, præcise paragraffer til regulering af menneskelig adfærd! Tilbage bliver kun selve principperne i rent abstrakt form. Thi op af asken stiger — som en anden Fugl Fønix — den ene, altbeherkende lov:

»LOVEN OM ÅRSAG OG VIRKNING«.

Oversat og kommenteret må den kunne udtrykkes omtrent således:

Vi bør leve vort liv i stadig erkendelse af, at enhver handling bærer »løn« eller »straffen« i sig selv i form af konsekvenser før eller senere, og det er naturligvis underforstået, at vort mål må være kun at handle »rigtigt« — eller i hvert fald hurtigst muligt foretage en korrektion, hver gang vi kommer til erkendelse af, at vi har trådt fejl — samt tage ved lære af vore fejl!

Alligevel vil vi vedblivende tale om — *»De Kosmiske Love«*, — *et bekvemt udtryk for visse rent abstrakte principper* —, idet det er vort håb, at læserne — efter at have læst og igen glemt den foreliggende udredning — trods alt vil have fået en blivende *fornemmelse* af disse princippers natur, virkemåde, formål og indhold.

*Lykken er ikke en belønning — den er en følge.
Lidelse er ikke en straf — den er et resultat.*

R. G. Ingerson.

Læserne vil måske nu spørge: Ja, men hvordan kan man leve i overensstemmelse med »love«, hvis ordlyd vi ikke kender, ja, som end ikke har fast ordlyd? — Hvordan kan vi vide på forhånd, hvilke handlinger der vil få gode konsekvenser engang ude i fremtiden? Og hvad hjælper det at korrigere, hvis vi først erkender, at vi har begået et fejltrin, den dag konsekvenserne er begyndt at indfinde sig? Og hvordan kan vi da vide, hvilken af vore tidligere handlinger, det er, der nu hævnner sig?

Hvis det forholder sig således, at kun handlinger på trods af bedre vidende — straffes, så kan vi rent logisk, som allerede tidligere påvist, ikke ad denne vej komme til kundskab om nye love. Hvis der overhovedet skal være en mening med det hele, må der derfor findes en anden måde, en direkte måde at erkende — de kosmiske love (!) på. Dette er da også tilfældet — det har der været udbredt enighed om blandt alverdens filosoffer, selv om de ganske vist har opfattet forholdet forskelligt, og derfor også har anvendt vidt forskellige udtryk til at betegne »fænomenet«: Den objektive moral, Det kategoriske imperativ, Moralbevidstheden, Guds stemme, Bevidsthedens stemme o.s.v., o.s.v.

Skal vi herefter ganske kort prøve at skitsere, hvad det drejer sig om, idet vi vil vælge den udlægning — og dermed den terminologi — der normalt optræder i kontaktberetningerne, kunne vi sige følgende:

Den herskende orden tyder på, at Kosmos er andet og mere end et uendeligt tomrum med spredte stofansamlinger, hvor tilfældighederne driver deres spil. Man taler så om en slags intelligent styrelse og første-årsag til det hele, Den Kosmiske Bevidsthed, der er tilstede overalt og i alt — og altså også i os selv — *om som besidder al viden*. Ligesom en bølge for en tid *antager individualitet* (bredde, højde, en hvælvet dønning eller en spids-kammet, skummende styrt sø) — og alligevel *forbliver en del af helheden*, at havet, — således er også vor egen sjæl eller bevidsthed samtidig en del af Den Kosmiske Bevidsthed og besidder derfor også al viden. Den tidligere omtalte »fornødne visdom« må herefter bestå i at erkende dette, samt lære at øse af denne viden.

Hvis nogle af læserne kunne tænke sig at studere denne filosofis nærmere detaljer og videre udvikling, kan vi henvise til Adamskis »Kursus i Livsvidenskab«, der netop starter, hvor vi nu slutter. — Der ligger måske en endnu større sandhed, end vi forestiller os, i det gamle ord: *Menneske, kend dig selv, og alt andet vil blive dig givet!*

Den, som søger af hjertet, vil finde. Den, som søger af nysgerrighed, føres vild!

Anonym.

VIDENSKAB & TEKNIK

Videnskabens pligt.

En videnskabsmand bør være et menneske, der er villigt til at lytte til ethvert forslag, men fast besluttet på at træffe sine egne afgørelser. Han bør ikke være forudindtaget på grund af tingenes ydre, — ikke have nogen yndlinghypoteser, — ikke tilhøre

nogen »skole« — og i faglig henseende ikke se op til nogen som sin mester. Sandheden bør være hans første og eneste mål. Hvis disse egenskaber forenes med flid, — da har han håb om at træde ind bag forhængen i Naturens Tempel. *Michael Faraday.*

Hvis jeg også må sige noget . .

I et indlæg fra magister Asger Lundbak i UFO-Nyt for marts-april hedder det bl. a.:

»At mine udtalelser er refereret forkert i Jyllands-Posten, må endelig ikke opfattes som kritik af den dygtige og alsidige Orla Johansen, med hvem jeg havde en særdeles hyggelig samtale« . . o.s.v.

Med andre ord: En beskyldning for dårlig journalistik, indpakket i lyserødt silkepapir.

Enhver journalist kender det. Ingen løber nogen risiko ved at løbe fra interview-udtalelser, for så vidt interviewet ikke er optaget på bånd. Jo, for resten . . der er vel én risiko, nemlig den, at et eller flere mennesker med sund fornuft skulle få den tanke: — Hvorfor hulen skulle Orla Johansen referere Asger Lundbaks udtalelser forkert —?

Og drage den eneste acceptable — for hr. Lundbak måske lidt ubehagelige — konklusion.

Orla Johansen.

Telepati - humbug eller realiteter.

Af Leif Eckhoff Pedersen.

Inden for UFO-forskningen støder vi ofte på begrebet telepati, ligesom andre parapsykologiske fænomener fra tid til anden dukker op. Det er særligt kontaktberetningerne, der indeholder telepatiske budskaber, telekinetiske bevægelser og lignende, men også en del UFO-outsidergrupper opererer med spiritistiske og sekteriske udlægninger af disse fænomener. Selv de mere seriøse kontaktberetninger som Daniel Fry og George Adamski indeholder mange og lange passager om telepati og lignende parapsykologiske foreteelser.

Nu er telepati og de øvrige parapsykologiske begreber hos de fleste mennesker knyttet nøje sammen med forestillinger om okkultisme, magi eller slet og ret humbug. Dette er i og for sig naturligt, idet telepati, hypnose og telekinese helt op til vore dage har haft et dårligt ry, idet disse har været anvendt blandt andet til selskabslege, til tredierangs variereer

og på markedspladser sammen med andet gøgl. Der er her tale om ilusionister eller tryllekunstnere, som de tidligere kaldtes, om taskenspillere og om humbugmagere og svindlere. Dertil kommer, at der findes mange mennesker, der udnytter disse parapsykologiske fænomener til sekteriske, religiøse eller erhvervsmæssige formål, såsom professionelle spiritistiske medier, spåkoner og lignende. Med det antal afsløringer af svindel inden for disse grene, man gennem tiderne har været vidne til, er det klart, at menigmand skal få et helt forkert billede af disse ting, og derfor forkaster det hele som fup og svindel. Men hvad siger i grunden videnskaben om telepati og lignende ting?

For tiden går der en lang, men yderst læseværdig artikelserie i det tyske ugeblad »Bunte Illustrierte«, der behandler disse emner og gør det på en yderst interessant og sober måde. Læsningen af denne serie fik mig til at dykke ned i bibliotekets bogskatte for at finde ud af, hvad videnskaben i grunden vidste om dette emne. Resultatet blev faktisk forbløffende, for man har faktisk for længst erkendt, at telepati og lignende eksisterer, man ved blot ikke, hvad det er, eller hvordan det fungerer — ikke officielt i alt fald. Men et af eksemplerne i den tyske ugebladsserie taler sit eget sprog. Det drejer sig om et russisk forskerteams forsøg og deres resultater.

Allerede i begyndelsen af dette århundrede havde man ved universitetet i Leningrad foretaget en del undersøgelser under ledelse af den berømte psykolog Bechterew, og på grundlag af disse undersøgelser blev man klar over, at telepati virkeligt eksisterede, men man kunne ikke bringe noget videnskabeligt bevis. Bechterews elev, nuværende professor Leonid Leonidowitsch Wassiliew, der er leder af »Institutet for udforskning af den psykiske fjernvirkning« ved universitetet i Leningrad, fortsatte forsøgene i over 40 år. Kun afbrudt af krigen, foretog man et utal af forsøg, før det lykkedes at bevise noget meget vigtigt.

Ialt blev der afholdt 26 forsøgsrækker á 80 forsøg med hver 26 forsøgspersoner. Forsøgene var baseret på erkendelsen af, at tanker kunne påvirke et andet menneske, og man lod derfor forsøgspersonerne modtage en tankebefaling, som oftest en ordre om at falde i søvn, enten øjeblikkeligt eller på et bestemt tidspunkt; her var der altså også tale om fjernhypnose. »Senderen«, der afsendte befa-

gen, blev ved forsøgene anbragt i alle mulige afstande fra »modtageren«, lige fra samme værelse til en afstand af 1.700 km fra »modtageren«. Da den russiske videnskab ikke anerkender menneskesjælen eller ånden, men i mennesket kun ser en fysisk maskine og intet andet, gik forsøgsrækken ud på at bevise, at de impulser, der blev modtaget, i virkeligheden var af rent fysisk art, en slags elektromagnetiske bølger, og at den menneskelige hjerne udsendte og modtog disse impulser på samme måde som en radiosender eller -modtager, altså rent fysisk, og at ingen andre faktorer spillede ind.

De første »fejlslag« meldte sig, da man anbragte »senderen« i større og større afstand fra »modtageren«, for ifølge bølgemeknikken og de øvrige fysiske naturlove skulle »signalernes« styrke aftage med afstanden, og når »senderen« befandt sig neden for horisonten, når jordrundingen altså dækkede for den direkte linie mellem »sender« og »modtager«, skulle »signalerne« ophøre. Men »signalerne« kom med uændret styrke uanset afstanden, den blev snarere kraftigere, og jordens rundning hindrede på ingen måde »signalerne« i at nå frem.

Da lod Wassiliew fremstille et specielt kammer, der blev foret med dobbelte blyplader, fuger og revner blev tætnet med kviksølv, og hele kammeret blev således totalt afskærmet mod elektromagnetiske bølger af enhver art. Wassiliew mente nu, at »signalerne« ikke kunne nå frem til »modtageren«, idet afskærmningen ville bremse alle kendte former for stråling og bølger. »Modtageren« blev anbragt inde i kammeret sammen med en forsøgeleder. Men på trods af afskærmning, på trods af at »senderen« befandt sig 1.700 km borte i Krimbyen Sewastopol, og på trods af at Jordens krumning dækkede for den direkte linie mellem »sender« og »modtager«, nåede »signalerne« gang på gang igennem og fik »modtageren« til at falde i søvn på det givne tidspunkt. Wassiliew fik bevist tankebølgernes eksistens, men beviste også, at disse »tankebølger« ikke var af fysisk natur, i alt fald ikke af nogen kendt kategori. Wassiliew beviste eksistensen af telepati, men ikke hvad telepati er. (fortsættes).

Pligt er det, man venter af andre.

Oscar Wilde.

Radio-sendere på to stjerner.

En sovjetisk astronom har givet udtryk for den mening, at to faste kilder til kraftige radiobølger — i stjernebillederne Vædderen og Pegasus — muligvis er sendere, der er bygget af en eller anden super-civilisation. — Denne anskuelse blev offentliggjort i Det Sovjetiske Videnskabelige Akademi's astronomiske blad. De to objekter, der omtales af hr. Kardashev, blev første gang bemærket i året 1960 og omtalt i det britiske Royal Astronomical Society's månedsblad.

Blandt de talløse kilder til radiobølger, der findes spredt ud over himmelen, er disse to i forskellige henseender påfaldende. Frem for alt er deres udstrålningsspektre forskellige fra alle andre. Begges spidsfrekvens ligger omkring 900 megacycles; — og det, sagde hr. Kardashev, er tilfældigvis næsten den bedste frekvens for interstellare forbindelser. Han har udregnet en kurve, der fremstiller det ideelle radiospektrum for sådanne forbindelser, og han fandt, at disse to ukendte senderes spektre er meget lig det.

Kilde: New York Times Service.
-/BJ.

Hvad er nu det?

To amerikanske videnskabsmænd er på vej til Salomonsøerne i det sydvestlige Stillehav. De vil forsøge at komme på sporet af de »hemmelighedsfulde kræfter«, der fra tid til anden drejer amerikanske satellitter ud af deres baner, når de flyver over dette område.

Dr. George Woollard, en geofysiker fra Honolulu, udtalte i går, at samme problem også har optrådt andre steder. Det synes i alle tilfælde, som om en alt for stor tiltrækningskraft drager satellitterne mod Jorden.

Kilde: The Guardian, 12.-11.-64.
-/BJ.

En chokerende tanke!

I »Los Angeles Times« fra den 27. juli 1964 opregnede en af UPI's Journalister visse, skræmmende beviser for, at de (for os) fundamentale naturlove

er underkastet forandringer, — at lysets hastighed ikke er nogen konstant, — og at termodynamikkens 2. lov absolut ikke er hellig og vrørlig — kort sagt: Den moderne videnskab er et bygningsværk, der hviler på sand.

I det mindste har alle disse betænkeligheder i den senere tid fået fodfæste i tanker, der er fremsat af dr. Everett H. Hurlburt, ingen ringere end direktøren for den amerikanske *National Science Foundation's* forskningsprogram for radioastronomi. Som han sagde, er grundlaget for denne mistanke at finde i den opførsel, de nyopdagede »Quasi-stellare dannelser« eller »Quasi-stjerner« lægger for dagen. I løbet af 1964 er mere end 20 sådanne »Quasi-stjerner« blevet opdaget. Nogle af dem er blandt de fjerneste objekter, man overhovedet kan iagttage. Disse dannelser er for store til at være stjerner og for små til at være mælkevejssystemer, men selv om de er meget mindre end mælkevejssystemer, har en enkelt af dem alene allerede en hundrede gange så stor lysstyrke og svarer med hensyn til masse og energi til en billion sole. Hvad videnskabsmændene ud fra nuværende anskuelser absolut ikke kan forklare, er »Quasi-stjernernes« energifrembringelse. Nogle af dem synes at fluktuere (eller at have fluktueret for ca. 6 billioner år siden) med en hastighed, der tyder på, at der i deres indre findes et eller andet, *der bevæger sig hurtigere end lyset*, — og som foranlediger energifrembringelsen.

Den hellige »Termodynamikkens 2. lov« hævder, at energi i et lukket system kun kan omdannes — og virke — fra en højere til en lavere energiform. Disse »Quasi-stjerner« vender tilsyneladende op og ned på denne lov.

Dr. Hurlburt slutter sin redegørelse med ordene: »Nogle videnskabsmænd nærer nu den mistanke, at meget af det, som vi i dag i fysikken betragter som grundlæggende love, som f. eks. lysets hastighed eller tidens natur, — i hin tidligere periode i universets historie var anderledes end nu. De slutter heraf, at *vore grundlæggende fysiske love ikke er evige og uforanderlige*, men at de har udviklet sig af tidligere og andre love«.

— Og det er ikke første gang, en sådan mistanke er kommet til udtryk. For ca. et år siden stod der i den amerikanske presse at læse, at videnskabsmænd langsomt er ved at komme til den overbevisning, at selv om deres anskuelser angående lysets

hastighed inden for et solsystem måtte stemme, så kunne lyshastigheden f. eks. mellem mælkevejsystemerne godt være en helt anden.

At alt dette er anvendeligt inden for emnet UFO, må være klart for enhver.

Kilde: Fl. S. R., jan.-feb. -65.

UFO-Brief 67/68, feb.-mar. -65.

-/BJ.

Et provokerende nyt syn på UFO-erne.

Af Paul Norman.

De seneste observationer af uidentificerede, pulserende objekter, der manøvrerede på himmelen over Victoria, har øget sandsynligheden for, at UFO'er — sædvanligvis kaldet »flyvende tallerkener« — er rumskibe, der drives ved hjælp af tyngdekraft, — og det australske Parkes-radioteleskop indtager nu en nøgleposition i en ny opdagelse, der kan føre frem til hemmeligheden om interplanetarisk fremdrift for rumskibe.

Forståelsen af tyngdekraftens natur og dens rolle i universet er måske nært forestående, takket være vidnesbyrd, der nu kommer fra 1500 millioner lysår ude i rummet, samt fra de mystiske flyvende tallerkener, der ses i atmosfæren over hele verden.

Tyngdekraften er den mest velkendte — og dog den mest mystiske kraft, menneskeheden kender. Vi ved ikke, hvad tyngdekraften er, men vi ved, at hvad den end er, er den så sandelig en særdeles mægtig kraft.

I årevis har ufologer rapporteret, at flyvende tallerkener er gravitations-, atom-, elektricitets- og lysdrevne rumskibe — i stand til at overgå fra et af disse fremdriftsmidler til et andet efter forgodtbefindende. UFO-forskerne har længe forklaret, at de ukendte besøgende har løst problemet vedrørende tyngdekraften og råder over visse ukendte midler til at kontrollere den. Men den ofte observerede pulseren, når de fremmede fartøjer manøvrerer gennem luften, er forblevet en af de mærkeligste kendsgerninger — indtil for blot få dage siden:

Et overraskende nyt fingerpeg tilgik UFO-forskningen fra en helt uventet kilde — ingen anden end

den berømte engelske astronom Fred Hoyle og matematikeren dr. Vishnu Norikor, til trods for, at de måske ikke selv forestiller sig den fulde rækkevidde og betydning af deres opdagelse.

I gennem de sidste få måneder er astronomerne blevet lamslåede over den nye og forbløffende opdagelse af quasi-stjerner. Radioastronomer, der arbejdede med det nye Parkes-radioteleskop, lokaliserede en af disse superstjerner, kaldet 3C-773. Dens position blev sendt til Palomar's 200-tommer teleskop i Californien, hvor der blev taget et fotografi.

Ved et møde for nylig i Det Kongelige Astronomiske Selskab fremkom Hoyle med en uventet afsløring. — *»Disse nylig fundne stjerner«, sagde han, »må skabe deres energi ved hjælp af tyngdekraften, og i så tilfælde er det vigtigt at forstå tyngdekraften til bunds«.* Hoyle pegede på, hvad UFO-forskere i årevis har prøvet på at få frem for offentligheden, inclusive den videnskabelige verden — nemlig at *»den matematiske formel, anvendt af afdøde dr. Einstein til beskrivelse af tyngdekraften, lige så godt kan beskrive anti-tyngdekraften, blot ved en simpel ændring af et plustegn til et minustegn«.*

Prof. Hoyle foreslog mod slutningen af sin udtalelse, at *»røntgenteleskoper skulle sendes ud i rummet for at foretage observationer«* — og han fortsatte med en erkæring, der burde sende alle åbensindede videnskabsmænd ud til UFO-gruppernes kartoteker for alle vegne at gennemgå de tusindvis af observerede tilfælde af pulserende, flyvende objekter fra hele verden.

Lyt omhyggeligt til Hoyle: *»Hvis disse stjerner »drives« af tyngdekraft, vil de vise sig at være pulserende — og skulle pulser ca. en gang i sekundet«.*

Selv om denne erklæring blev afgivet under henvisning til stjerner, afslørede den en karakteristisk egenskab, som tyngdekraftenergi måtte have.

Da forekomsten af UFO'er på vor himmel begyndte at blive indberettet, bekendtgjorde de ortodokse vidt og bredt de sædvanlige argumenter for, at det var umuligt: F. eks.: *»Sådanne fantastiske hastigheder ville smelte metallet ved gnidning«.* — *»Ingen kunne holde til de pludselige standsninger midt i luften, ej heller til den øjeblikkelige acceleration«.* — *»Jordisk intelligens har ikke opfundet anti-gravitets-kontrol, derfor er det umuligt at svæve midt i luften«.* — *»En sådan præstation er ukendt*

for videnskaben, derfor kan den ikke lade sig gøre« etc., etc.

Så godt som alle vore opfindelser har været resultater af naturobservationer, f. eks.: Mennesket tænkte først på at flyve, da det betragtede fuglene. — Buen på en bro giver større styrke ligesom svanegen på en fod. — Spektroskoper efterligner slet og ret regnbuen. — Briketfabrikkerne efterligner naturen ved at lave stenkul af brunkul ved hjælp af sammenpresning, fordi naturen ikke kunne tilvejebringe overvægt nok til det nødvendige tryk, da jordomvæltningerne fandt sted i de pågældende egne. — Store kraftstationer frembringer i dag en energiform, som først sås i naturen. — Så er der SONAR, der anvendes i u-både til at opdage genstande under vandet; den almindelige flagermus har altid brugt det. — Hele bind kunne skrives om den rolle, naturen har spillet med hensyn til idéer til menneskenes opfindelser.

De flyvende tallerkeners tyngdefelt er ligeledes en efterligning af naturen. Til trods for, at vi endnu ikke kender det tilgrundliggende princip for denne efterligning, har vi kendskab til visse af dens reaktioner og virkninger, når den først er tilvejebragt.

Den skiftende farve, når fartøjerne udfører overlegne kunststykker i luften, forstås ifølge en *simpel* optisk lov. De lysstråler, der har størst bølgelængde, optræder som rødt for vore øjne. Endnu større bølgelængder opfatter vi slet ikke, det er den infrarøde del af spektret. De korteste bølgelængder, vi kan opfatte, oplever vi som violet, og hvad der er endnu kortere, befinder sig i den ultraviolette del af spektret.

Tyngdekraftens indvirken på lyset er påvist af astronomerne, når de observerer stjerner. Den flyvende tallerkens G-felt er altså variabelt og kraftigt nok til at påvirke lysets bølgelængde, hvilket både forklarer objekternes tyngdekraftkontrol og deres skiftende farve.

G-feltet forklaringen gør rede for grunden til, at fartøjerne kan modstå gnidningen ved de fantastiske hastigheder, der er taget tid på under samtidige visuelle- og radarobservationer. Da en *simpel* fysisk lov fortæller os, at når en genstand bevæger sig hurtigt igennem luftmolekyler, bevirker gnidningen, at en positiv ladning dannes udenpå, og da en *simpel* elektrisk lov siger, at ens poler frastøder hinanden,

mens uens tiltrækker hinanden, så vil man ved at påføre rumskibet en positiv ladning, når det skal bevæge sig hurtigt igennem atmosfæren, kunne få luftmolekylerne frastødt, hvorved der vil opstå et delvis vacuum omkring yderbeklædningen, hvilket vil reducere gnidningen.

Fra en *simpel* lov vedrørende lyden ved vi, at hvis der var nogen støj i forbindelse med genstanden, ville den ikke forplante sig ud gennem vacuum'et. Dog høres undertiden en lav summen, når UFO'et flyver lavt og bevæger sig langsomt eller svæver.

Tyngdefeltet forklarer ligeledes det til tider skyggnende udseende — særlig ved lav og langsom flyvning, som f. eks. når biler følges — noget, biljerne i omegnen af Wonthaggi oplevede for nylig. G-feltet er tilbøjeligt til at binde dis, røg og støv til dets overflade.

G-felt teorien gør også rede for grunden til, at man somme tider oplever radio- og TV-forstyrrelser, når der er UFO'er i området, således som det var tilfældet ved Wonthaggi og South Dudley den 19. sept. 1963. Inden for en afstand af 1½ kilometer under objektet varierede forstyrrelserne på TV betragteligt. Der var hvide skærme, grå skærme, skærme med striber og linier eller med linier og to billeder samtidigt. Radio og TV er som regel det første, der bliver påvirket.

Objekter, der har givet sig til kende på alle de nævnte måder, har i årevis forekommet over hele verden fra tid til anden, men til trods for denne

dramatiske række af tilkendegivelser forbliver den videnskabelige verden som helhed i dyb, dogmatisk slummer.

Ortodokse videnskabsmænd har hånet tyngdefelt-teorien, men efter at dr. Hermann Oberth — den moderne raketvidenskabs fader, opfinderen af V2, og Werner von Braun's læremester — har antaget den, er spotten begyndt at vige fra deres dogmatiske ansigter.

Den ortodokse videnskab har i løbet af kun to årtier måttet erkende, at milliarder af planeter eksisterer — alene i vort Mælkevejssystem; men alligevel vil endnu kun få videnskabsmænd acceptere den *simple*, matematiske, overvældende sandsynlighed for, at andre vil finde os, før vi selv finder andre. Ej heller accepterer de den simple naturlov, at intelligente væsener ikke sidder og triller tommelfingre, medmindre de holdes tilbage af dogmatisme, så der ikke er andet at tage sig til. I bedste fald er ortodoksien kun stilstanden mellem fremskridtene. Disse fremskridts hyppighed reduceres af modstanden i tiden mellem dem.

Det påhviler nu alle alvorligt arbejdende UFO-grupper og åbensindede fysikere, astronomer og andre akademikere — især de, der selv har set de mærkelige genstande, at slutte op og anvende deres evner til en betydningsfuld, videnskabelig forskning og derved bidrage til at løse det 20. århundredes største mysterium — UFO'erne — himmelens gåde!

Kilde: »Australian Flying Saucer Review«, okt. 1964. -/PN.

UFO'er I FORTIDEN

Blev pyramiderne bygget ved hjælp af flyvende tallerkener?

Af M. K. Jessup.

Lad det være mig tilladt at fremføre den påstand, at der for længe siden på denne Jord eksisterede en meget fremskreden kultur, som kunne — og også var lige ved at opfinde et middel til levitation og rumfart.

Endvidere tror jeg, at denne verdensomspændende kultur blev pludseligt og samtidigt udslettet over hele Jorden på grund af en katastrofe. Mindre dele af menneskeheden undslap, og det er min formodning, at mindst ét rumskib var i luften på det afgørende tidspunkt og derved undgik ødelæggelse.

Denne første civilisation dækkede denne planet for titusinder — ja, måske hundredtusinder af år siden.

På trods af de indvendinger, den konventionelle, moderne naturvidenskab, arkæologi og antropologi rejser, mener jeg, at vi måske kan se spor af denne kultur i Indien, Tibet, Ægypten og Centralamerika. Disse spor er for størstepartens vedkommende i form af stenarbejder; derudover enkelte udhugne tegn og figurer og nogle ganske få indskrifter, det meste af det i Orienten og Sydasiens.

Visse karakteristiske kendetegn ved de gigantiske bygningsværker af sten, der findes rester af i næsten alle verdensdele, taler for en fælles oprindelse i en enkelt, vidt udbredt civilisation. Denne civilisation var højt udviklet i nogle henseender — men ikke mekanisk i samme forstand som den nuværende.

Til trods herfor kan det med bestemthed siges, at den Første Civilisation rådede over simple og effektive metoder til bearbejdning og flytning af sten — metoder, der var mere effektive end dem, vi af den Anden Civilisation har udviklet. Hvad var det for metoder?

Vi finder vidnesbyrd om, at stenblokke af utrolig vægt er blevet udhugget, transporteret over anselige afstande og endelig løftet på plads. Dette fælles træk forener præ-Inka kulturen i Peru med Påskeøen og synes hertil at knytte Mellemøsten, Østafrika og måske Polynesien.

Mange forskere har fremsat teorier om, hvordan disse blokke blev udhugget, tildannet og flyttet, men deres forslag bygger på anvendelse af sådanne simple, nutidige ingeniør-hjælpemidler som blok og talje, samt jordramper.

De store pyramider, der består af hundredtusinder af enorme stenblokke, er efter nogles mening blevet rejst af tusinder af slaver, der med slid og slæb opbyggede lange sandramper til transport af de gigantiske stenmasser; men intet forslag er blevet fremført, som dækker alle tilfælde.

Undersøgelse af Sacsahuaman Fortet i Andesbjergene i Peru, oven for Inka- og præ-Inka-byen Cusco, viser, at det må have krævet enorme kræfter at bringe de største hjørnsten på plads, før de øvrige tildannedes, så de passede. Man kan overhovedet ikke forestille sig, at tilstrækkelig »håndkraft« har kunnet komme til for hinanden omkring disse sten, så de kunne flyttes og håndteres.

De øvrige sten — nogle af dem vejer 10, 20 og 40 tons eller mere — har måttet løftes op og sættes på deres omtrentlige plads. Derefter skulle de skubbes frem og tilbage, indtil de havde gnavet sig ind i hinanden, så de sluttede tæt sammen.

Den nødvendige kraft hertil ville overbebyrde enhver moderne maskine, og det ville kræve installation af et el-værk, der var stort nok til at forsyne en hel storby. — Det synes at være tydeligt nok, at der fandtes en anden form for kraftkilde.

På Påskeøen findes en stor, ældgammel stenstatue, der stadig ligger i stenbruddet, hvor man var i færd med at tilhugge den. Den ligger i en fordybning, som det ville kræve ganske anselige kræfter og en hel del manipulationer at få den op af. Arbejdet på den indstilledes pludseligt, og tilsyneladende er det »mekaniske« løfteapparat, der skulle klare den og andre 120 tons-kolosser, på en eller anden måde gået tabt. — Vi må derfor konkludere, at bedst som omfattende sten-projekter var i fuld gang over hele Jorden, f. eks. også i Indien, Tibet og Polynesien — blev kraftanlæggenes antal begrænset, så at de fremover kun stod til rådighed for nogle få, vigtige projekter. Det ser ud til, at sådanne løfteapparater er forsvundet pludseligt og uventet. — Men hvorfor?

Det er endvidere muligt, at der kun var én maskine til rådighed, som kunne løfte de største byrder — og at den var transportabel — eller mobil (!) og blev anvendt i én verdensdel ad gangen.

Af hvilken art var denne løftekraft? Hvordan fungerede den? Hvis det var ved hjælp af vore grove mekaniske principper, som f. eks. reb, wirer, blokke og taljer, hvordan fik disse fortidsmennesker så lagt tilstrækkeligt med reb omkring en blok på 120 tons, til at de kunne bære en sådan vægt? — Og hvordan bevægede man selve løfteapparatet med en sådan belastning på?

Jeg tror, at flyvende tallerkener på en eller anden måde påvirkede Jordens tyngdefelt, idet man på denne måde samtidigt påvirkede hver enkelt partikel i massen med en løftekraft, og ikke bare gennem »seletoj« udøvede et udvendigt pres på overfladen.

Jeg tror, at kilden til denne løftekraft gik pludseligt tabt.

Kort sagt, jeg tror, at dette løfteapparat var et rumskib, sandsynligvis af enorme dimensioner; end-

videre at det bragte udflyttere til forskjellige deler af Jorden — at det leverede løftekraften ved de store byggearbejder, samt at det pludseligt blev ødelagt eller fjernet.

En sådan teori ville kunne gøre rede for alle de stenflytninger, som har undret og forbløffet arkæologer og ingeniører.

Kilde: »Panorama« (Australien) sept.-okt. 1964. -/BJ.

Det var altså Jessups mening. — Rigtig eller

ikke? — Vi ved det ikke, men prøv at sammenligne med afsnittet om Jordens fortid i Adamski's »Saturnturen II«. Oplysningerne, der gives dér, kan være de manglende brikker i dette puslespil. BJ.

Kommentar: Når hele denne artikel er bygget op omkring forbløffende store bygningssten, og Ægyptens pyramider alligevel bliver omtalt, så kunne man have nævnt, at mange af grundstenene i Keops-pyramiden vejer — 1600 tons — seksten hundrede!

Red.

BREVKASSEN *Løst og fast om UFO-sagen*

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommende nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindelig er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i al ting.

REDAKTIONEN.

Det hendte meg noe artig her forleden. Da jeg fikk »UFO-NYT« nr. 2, hvor der blandt annet er fortalt om Underet i Fatima, satt jeg nettopp å leste en bok med tittelen »Den svarte Internasjonale«.

Imidlertid la jeg boka tilside, og leste »UFO-NYT« — som i parantes bemerket er uhyre interessant —, og leste da også om Fatima tildragelsen, som til da var helt ukjent for meg.

Men det morsomme var, at da jeg hadde lest fra meg »UFO-NYT« og igjen tok fatt på »Den Svarte«, fandt jeg beskrevet nøyaktig det samme fenomen. (Atlså Fatima).

Da ble jeg for alvor interessert. Men der var det nokk beskrevet og utlagt på en helt annen måte enn i »UFO-NYT«.

Denne boks forfatter skreiv at det var den katol-

ske kirkes utnyttelse av mirakeltroen i politisk hensikt, og ble benyttet i kirkens kamp mot kommunismen.

Som sagt, har jeg ikke hørt om akkurat denne tildragelse før, men foreløbig vil jeg tillate meg å mene at hverken »Den svarte Internasjonale« eller »UFO-NYT« har rett i sine antakelser. Og den egentlige grunn til at jeg skriver til »UFO-NYT« er, om dere i brevkassen kan gi opplysning om, om det er mulig å få fatt i noe litteratur om denne hendelse, og i tilfelle hvor?

B.M.M., Ørsta, Norge.

Lad mig først sige, at jeg ikke kender bogen »Den sorte Internaitonale«. Derimod har jeg læst en del andre bøger om samme emne. — (Bogens titel i forbindelse med Deres senere bemærkninger siger

alt). Når man kritiserer Romerkirkens politik gennem århundrederne og fremlægger alle de forbrydelser, den vittterlig har begået, skal man passe på ikke at blive så forarget og mistænksom, at man ser endnu flere »bussemænd«, end der faktisk er. Hvad jeg vil sige, er, at forfatteren til en sådan bog uhyre let risikerer ikke at være objektiv — i det foreliggende spørgsmål specielt, hvis han hverken tror på mirakler i det hele taget eller har forudsætninger for at forestille sig nogen anden mere »jordbundne« forklaring på tildragelsen. Jeg tror, vi kan rede trådene ud i følgende punkter:

Det er helt sikkert, at begivenheden har fundet sted og er blevet set af 70.000 vidner, der så det, som professor Garret beskrev.

Endvidere er det helt sikkert, at størstedelen af befolkningen spontant fortolkede begivenheden religiøst som et mirakel med den Hellige Jomfru.

Endelig er det helt sikkert, at Romerkirken som sådan officielt gik ind for denne udlægning.

Vi ved derimod ikke, om dette eventuelt var imod bedre vidende på højeste sted.

Det er muligt, at man senere har udnyttet begivenheden politisk, idet vi ikke kan vide, om man eventuelt har ændret nogle af budskaberne, inden de blev offentliggjort.

Vi kommer ikke uden om, at observationen har fundet sted, men med hensyn til forklaringen kan man jo have forskellige opfattelse. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg personlig går ind for tallerken-fortolkningen.

Med hensyn til litteratur om Fatima-tildragelsen må man være klar over, at det kan gøre stor forskel, om bogens forfatter selv er katolik eller ikke. Jeg vil derfor nøjes med at anbefale en bog, der er skrevet af en kendt amerikansk journalist, som selv er meget nøgtern, objektiv og skeptisk. Han satte sig for kritisk at undersøge alt vedrørende forudsigelser og spådomme — og bogen er mere end læseværdig. Den indeholder et særligt kapitel på 20 sider om Fatima. Bogen hedder: »The Door to the Future« af Jess Stearn. (Doubleday, New York, 1963. US \$ 4.50). Vi ved ikke, om den findes på norsk, men en dansk udgave eksisterer ikke.

Interesserede, der ikke kan læse engelsk, kunne eventuelt undersøge, hvad en katolsk boghandel har at byde på. En sådan findes i det mindste i Kø-

benhavn, hvor adressen er: Sankt Ansgars Boghandel, Bredgade 67, Kbh. K.

Tak for den venlige bemærkning om UFO-NYT.
Børge Jensen.

Kort tid før redaktionens slutning modtog vi følgende brev, der omhandler:

Fatima endnu en gang.

Under henvisning til den udmærkede artikel i UFO-NYT's marts-april nummer er der grund til at gøre skandinaviske læsere opmærksom på, at Sankt Ansgars Forlag i København har udgivet bogen om hændelserne i Fatima.

Forfatteren hedder L. Gonzaga da Fonseca, og cand. mag. Inge Stoltenberg har oversat bogen i 1943 (?) efter dens schweiziske udgave. Bogens danske titel er: Maria-Aabenbaringen i Fatima. Den er på 127 sider og i høj grad læseværdig for alle UFO-interessererede, også på grund af dens forudsigelser. Tillige er den udstyret med samtidige fotografier, hvoriblandt bør nævnes et, ganske vist ret dårligt, men forestillende lyskeglen fra rumskibet og »små hvide kugler« (englehår?), der »kaster skygge ind i lyskeglen«.

De 6 åbenbaringer i Fatima havde også på anden måde meget betydelige følger, for så vidt som Fatima blev hjemsted for helbredelser og mirakler omtrent på linie med, hvad der skete og stadig sker i Lourdes. Endvidere fik Portugal en betydelig åndelig vækst ved denne lejlighed, sammen med den katolske kirkes og pavens velsignelse.

Bogen kan nu kun fås på biblioteker eller måske i antikvarier. Men anstrengelserne for at erhverve den bliver i rigt mål belønnet. Her har vi for en gangs skyld en UFO-beretning af format, ikke mindre end 127 sider med myndighederne, kirken og paven som garanter, samt ca. 70.000 vidner i det klareste solskin. Vi kender kun én mand, der kunne reducere det hele in absurdum. Han hedder dr. Randall og er de engelske myndigheders talerør, når UFO'er skal bortforklares som vejrballoner, spejlinger, temperaturinversioner, grågæs eller som planeten Venus på afveje.

Aage Voss.

— — —

— Vi takker hr. Voss for disse interessante oplysninger — og samtidig vil redaktionen gerne be-

nytte lejligheden til at udtrykke sin glæde over den interesse, læserne viser ved at benytte brevkassen. Vi ser gerne en debat omkring de forskellige UFO-problemer, vi lægger frem, til gavn og oplysning for alle parter.

Børge Jensen.

Der er tilgået os et brev fra hr. G. Markus, Grenå, der bl. a. indeholdt følgende spørgsmål:

Hvorfor tales der så tit om Mexico og Adamski's planer om at oprette en skole for livsfilosofi dér? Hvorfor netop på det sted, og under hvilken form skulle den laves?

— — —
— Da Adamski var her, fortalte han en del om sine Mexico-planer, og én af grundene til, at det skulle foregå i Mexico, var — som han udtrykte det — at man dér kunne bygge et 40.000 \$ hjem for kun 10.000 \$. Hertil kommer, at den mexicanske regering skulle være venlig stemt over for projektet, idet den hævdes at kende til hele sandheden og menneskene fra de andre planeter. Jvf. hvad Adamski i en tidligere »Kosmisk Bulletin« fortalte om, at der havde været holdt et møde mellem rumfolk og mexicanske regeringsrepræsentanter. Endvidere har han påstået, at jordens første fabrik for flyvende tallerkener allerede er under udvikling — i Mexico — med teknisk bistand udefra. Endelig kan vi selv tilføje, at det sted, Adamski hele tiden har haft kig på, har et yderst behageligt klima, og at det er ét af de 7 eneste steder på jorden, der — p. gr. a. de herskende vindforhold — skulle være nogenlunde sikre for radioaktivt nedfald i tilfælde af en atomkrig. Disse 7 steder blev i sin tid nævnt i en artikel i »Life«, og der er således ikke i dette tilfælde tale om en Adamski-påstand.

Hvad der er rigtigt og ikke-rigtigt af alt dette, ved vi ikke, men vi må vel sige, at det nærmest ville være påfaldende, hvis Adamski — efter at have fremsat de anførte påstande — ville lægge sin skole et andet sted. Han er da i det mindste konsekvent.

Hvad skolens form angår, så svæver den vistnok stadig noget i det uvisse. Der har været talt om et universitet, og der har været talt om et selvstændigt samfund omkring et universitet — et samfund efter Venus-mønster. Noget kunne tyde på, at planerne

på det sidste er skrumpet ind til slet og ret en skole, idet han har set sig om efter lokaliteter i selve Mexico City. Jvf. »Kosmisk Bulletin« fra december, gengivet i vort jan.-feb. nummer i år. Se iøvrigt den seneste bulletin af H. C. Petersens rapport, begge i dette nummer.

Børge Jensen.

Til Redaksjonen.

»— og når UFO'ene kommer fra Mars, så behøver vi ikke være foruroliget«.

General Twining-Amarillo 15-5-54.

— — —
»Jeg tror ikke det er riktig å gå ut fra at tallerkenene bare kommer fra en enkelt planet, slik som general Twining nylig har uttalt«.

President Eisenhower - november 1954.

— — —
»Jeg er kommet til den overbevisning at det er en kjensgjerning at det finnes rumskip som kommer hit fra en annen klode«.

President John Kennedy - 11-2-67.

— — —
Sitat slutt. Disse uttalelser og en rekke andre leste jeg på et maskinskrevet ark under titelen »En del kjente personligheters mening om UFO-spørsmålet« — Personen jeg lånte arket av hadde fått det av UFO-organisasjonen her i landet.

Nå vil jeg spørre om det medfører riktighet at personer som tidligere president Eisenhower og Kennedy og andre har uttalt det jeg tidligere siterte? Har de uttalt sine meninger offentlig (og har dere da sikre kilder som kan bevise eller underbygge dette) eller har uttalelsene bare kommet organisasjonen som SUFOI o. l. til gode.

Takknemlig for svar.

Sverre Glåmseter, Oslo.

— — —
Vi er meget glade for disse spørsmål, idet det er klart, at den værdi, man kan tillægge sådanne udtalelser, i høj grad afhænger af, ved hvilken lejlighed og til hvem de er fremsat. Om netop disse tre citater kan vi sige følgende:

De er alle korrekt citeret.

General Twinings udtalelse fremkom i en tale, han holdt for militærpiloterne på Amarillo-basen på den ovenfor anførte dato.

Præsident Eisenhowers bemærkning blev fremsat

ved hans pressekonference — og dermed i fuld offentlighed — i november 1954. Den nøjagtige dato samt talens fulde ordlyd kan muligvis skaffes gennem den amerikanske ambassades bibliotek.

Præsident Kennedys udtalelse stammer fra begyndelsen af februar 1961 — muligvis ligeledes en pressekonference. Den var gengivet i tidsskriftet »Neues Zeitaler« fra den 11.-2.-1961, men har formentlig også været gengivet andre steder. Her gælder samme bemærkning som ovenfor.

Børge Jensen.

☆

Endelig er der fra hr. Bent Holten, Holbæk, indgået følgende spørgsmål:

1. De »små mænd«, der blev iagttaget i Liverpool, havde de samme størrelse hoveder som os jordboere?
2. Ved man (Adamski (?!)), om menneskene fra de andre kloder udnytter deres hjerner fuldt

ud? (Vi jordboere udnytter vist kun ca. 10 pct. af hjernen).

3. Kunne der ikke gives en lille lektion i at fotografere i mørke? (Jeg kunne tænke mig at fotografere himmellegemerne og eventuelle UFO).

Bent Holten, Mosevang 23, Holbæk.

1. Vi har ikke selv truffet nogle af de »små mænd«, men man må vel formode, at selve den kendsgerning, at de bliver kaldt »mænd«, må indebære, at det er væsener med menneskelige proportioner. Forskellen er vel ikke så stor, men jeg vil dog tro, at det ville stikke i øjnene, hvis et pygmæhovede blev »monteret« på en 2 meter høj, skulderbred watussi-kriger.

2. Adamski har i hvert fald sagt, at venusboerne udnyttede op til dobbelt så stor en del af hjernen som vi, altså ca. 20 pct.

3. Vi vil meget gerne efterkomme dette ønske, og opgaven er blevet overdraget til vor foto-ekspert.

Børge Jensen.

OBSERVATIONER

UFO lander på air force base.

Coral Lorenzen er en af U.S.A.s ypperste forskere og skribenter på UFO-området. I 1952 blev hun international direktør for forskningsorganisationen vedrørende fænomener i luften, APRO, samt redaktør for publikationen »APRO-bulletinen«. Hun har skrevet den i 1962 udkomne bog »Den store mystifikation om flyvende tallerkener«.

Højtaleren på kontrolstationen ved Holloman White Sands flyvebasernes forsøgsområde brølede pludselig de alarmerende ord: »Jeg har observeret et UFO«.

Det var torsdag den 30. april 1964. En enlig B-57-maskine foretog en rutineflyvning i nærheden af Stallion Site, nogle få miles øst for San Antonio i New Mexico. Piloten havde kaldt hovedkontrolstationen og sagt: »Jeg er ikke alene

heroppe«. Kontrollen udbad sig en forklaring, og piloten svarede: »Jeg har observeret et UFO«. Kontrollen spurgte da: »Hvordan ser det ud?« B-57-piloten svarede: »Det er ægformet og hvidt«. »Særlige kendetegn?« spurgte kontrollen. »Ligesom Socorro«, svarede piloten og tilføjede: »Jeg kommer igen med en yderligere meddelelse«. Nogle minutter senere, da den store jetmaskine var vendt og kommet ind over området, hvor UFO'et først

var blevet iagttaget, kontaktede piloten igen hovedkontrollen og rapporterede: »UFO.et er landet«. Så ophørte radiomeddelelserne, og fotografer blev anmodet om at komme til stede.

☆

Hovedkontrollen er en enorm bygning, dækket af automatiske og manuelle eftersporings-anordninger og radar-antenne og fuldstændig afsondret fra hovedbasen ved Holloman. Inde i bygningen er hovedkontrolløren og en personalestab i stadig kontakt med de instrumenter, der er installeret i hele området for at koordinere de forsøg, der foretages med flyvemaskiner, missiler, radarer og theodolitter, og derved holde sig a jour med forløbet af de forskellige forsøg, der udføres på Holloman og White-Sands baserne.

☆

Kort tid efter modtog jeg mit første tip om ovennævnte hændelse. Jeg telefonerede til Terry Clarke ved KALG radio i Alamogordo, 9 miles øst for Holloman basen, og spurgte ham, hvad han vidste om UFO-landingen på Holloman-området i april. Han fortalte mig, at hans kilde havde aflyttet radiomeldingerne den pågældende dag; og oplysningerne herfra stemte næsten overens med min beretning. Han fortalte også, at han havde hørt en anden meddelelse, der omtalte rygter om, at et UFO befandt sig i en hangar på Holloman-basen under streng bevogtning.

Jeg kontaktede Arlynn Bruer fra dagbladet »Alamogordo Daily News«, der kun havde et overfladisk kendskab til sagen, men dog havde hørt rygter om det formodede UFO i hangaren.

Dernæst gennemgik jeg dokumenterne vedrørende New Mexico-meddelelserne fra april og maj. En kontakt meddelte mig, at uidentificerede lys var blevet observeret i området i april før den historiske Zamora-episode. En anden information omhandlede en vagtpost, som om natten var kommet et UFO på skudhold. Hysterisk af overraskelse og angst tømte han sit våben mod det og flygtede tilsyneladende skarpt forfulgt af UFO.et. Da han endelig nåede hovedkvarteret, var han efter sigende fuldstændig slået ud og måtte have hospitals- og rekreationsophold.

Jeg foretog straks undersøgelser vedrørende UFO-landingen og alle andre episoder, der havde relation til landinger på Holloman-området. Vi

hørte om yderligere to UFO-begivenheder i området i maj måned. For mig er der ingen grund til at betvivle rigtigheden af de indhentede oplysninger. Sagkyndige, der tidligere havde givet os pålidelige oplysninger, meddelte os, hvad der var nødvendigt for os at vide for at kunne bevise de første kendsgerninger. Jeg vil ikke undlade at nævne dette, fordi man dengang ganske åbent og ærligt diskuterede sagen både på White-Sands og Holloman-basen.

Den betydeligste kendsgerning om landingen, der skete i området mellem Socorro og Albuquerque, var, at man på et apparat havde optaget spor af objektet. Apparatet er en slags båndoptager, der samtidigt registrerer målets højde, azimuth og omfang ved hjælp af radar.

Den 15. maj mellem kl. 11,30 og 12,15 sporede både bevogtningsradar og EPS-16-radarer ved Stallion Site to objekter i området nord for Stallion Site. UFOerne udførte perfekte flyvemanøvrer — fløj tæt sammen og op og ned i formation. Tilfældet bekræftes af en trænet radar-operator, der så de to objekter og beskrev dem som brune og fodboldformede. De fløj i lav højde og forsvandt ud over bygningernes instrumenteringsside, hvor radar-observatøren så dem.

Den mest alarmerende oplysning i det omhandlede tilfælde var sikkert det faktum, at det ene eller begge objekter besvarede standardgenkendelsessignalet (kaldet IFF).

For ikke at være helt afhængig af »radar-sporer«, det vil sige radarstrålens refleks fra det eftersøgte mål, anvendes i de fleste fly — både militære og civile — et »transponder«-system (en kombination af sender og modtager). Et spørgesignal afsendes periodisk fra eftersporingsstationen. Dette signal består af en serie impulser i en speciel rækkefølge eller kode. Når »transponderen« (modtager-senderen) modtager den korrekte kode, svarer den ved at sende sin egen kode tilbage. Dette benævnes »genkendelsessignal«. Sædvanligvis benyttes en eller to frekvenser med hver sin kode. Det var en disse koder, de to fodboldformede objekter sendte, medens de fløj i området nord for Stallion Site.

Nøjagtigt 7 dage senere sporede man en uidentificeret flyvende genstand, der bevægede sig med en så yderst lav hastighed som ca. 700 m i minuttet

inden for en afstand af ca. 3300 m fra en af radarposterne. Der var klar himmel, og intet tydede på, at objektet kunne være et atmosfærisk fænomen eller et fly.

Efter at have samlet alle oplysninger besluttede Mr. Lorenzen og jeg at give meddelelse herom til pressen. Vi havde dermed en speciel hensigt — nemlig at få yderligere oplysninger om alle observationer. Vor meddelelse blev givet til pressen lørdag den 24. maj.

Søndag den 25. maj »svarede« Holloman med en AP-meddelelse, der gik ud på, at Air Force bekræftede, at en »radar-enhed« ved Holloman to gange havde sporet UFOer i området ved White Sands den foregående fredag, og at man var i gang med at undersøge rapporten herom. Denne antydede, at der kunne være tale om et naturfænomen — en art støvstorm. Talsmanden kunne i »undersøgelsesgruppen«s rapport ikke finde grundlag for observationer af UFOs ved Holloman eller for tilstedeværelsen af et ægformet objekt i en Holloman-hangar.

Vi måtte derfor formode, at der havde været to forskellige observationer fredag den 22. maj — og ikke blot en.

Medmindre en anden landing havde fundet sted, måtte det »tilfangetagne« UFO være det, der var landet den 30. april. Dette måtte betyde, at en motoriseret patrulje måtte være kommet tæt på UFO.et, medens dettes besætning befandt sig i nogen afstand derfra og derved blev forhindret i at gå om bord igen. Jeg har aldrig hørt om en UFO-besætning, der fjernede sig ret langt fra deres fartøj, og Zamora-landingen viser en sådan besætnings forbavsende hurtighed og evne til at undslippe meget nærgående observationer. Hertil kommer, at B-57 maskinens størrelse og kraftige larm ville gøre det usandsynligt at tro, at besætningen på UFO.et den 30. april ikke var klar over dens tilstedeværelse. Det er vanskeligt at tro på rygter om det »fangne« UFO i Holloman-hangaren og samtidigt forblive objektiv. Alle mine kilder fører tilbage til en eneste pilot, der fortalte om sagen i en butik i Alamogordo. Men da vore kontakter ikke fandt yderligere dokumentation udover bekræftelsen vedrørende begivenhederne den 30. april og den 15. og 20. maj, kunne det se ud til, at fyren enten forsøgte at skabe sensation og/eller i

sin ophidselse havde misforstået grunden til den bevogtede hangar.

Men jeg tror faktisk på beretningen fra den forkrækkede vagtpost, der »faldt over« UFO.et om natten ;og jeg ved, at civilbefolkningen i den nærmeste omegn af Holloman-White Sands prøvestationen med frygt følger fortsatte observationer. Jeg er også i besiddelse af oplysninger, der antyder, at militæret ved Holloman og White Sands, der hører til de mest gennemført instrumenterede prøvestationer i USA, nærer bekymringer for usædvanlige, flyvende objekter, der ikke blot lander for næsen af dem, men tilmed kender så meget til jordisk fly-sædvane, at de kan svare med genkendelses-signaler i FAA-kodeform.

Disse rapporter er af enorm betydning, hvis de er sandfærdige. Og der er stor sandsynlighed for, at det er tilfældet. Men Holloman-White Sands området er nu skjult under et tæppe af militær sikkerhed. Det var ikke muligt for os komme ind på området og interviewe de overordnede, der virkelig skulle kende sagen. Det, vi har gennemført her, er en slags efterretningstjeneste. Men vi har tillid til vore kilder, og vi har vurderet vore oplysninger efter bedste evne.

Der har været rapporteret tre UFO-landinger på samme nat i staten Arizona — alle i nærheden af hovedveje. I Colorado, Wyoming og Montana har man haft lignende observationer.

Fælles hovedtræk for begivenhederne i foråret 1964 er følgende: Objekterne, som landede eller svævede, holdt sig til lige linier efter verdenskortet.

De landede i områder, hvor de eventuelt kunne observeres, men ikke kontaktes, hvorfor de var i sikkerhed.

Af samtlige observationer, samlet af APRO siden den 22. april, har der kun været tre eller fire »svipsere«, der ikke kunne stedfæstes på forud beregnede lige linier.

Løbende rapporter kommer til stadighed til APROs kontor — både fra USA, Fiji-øerne og Australien, og det ser ud til, at disse rapporter er forløbere for et eller andet, der kan ske fremover. Landingerne i foråret 1964 tyder på en efterretnings-operation, foretaget af UFOernes besætninger, enten for at lade sig se med henblik på en forestående fremtidig kontakt, eller for at fastslå

virksomheden af en sådan kontakt på mennesker, eller for at finde ud af, hvor meget vi allerede aner.

Presse, TV og radio har for størstedelen været tavse m.h.t. UFOer — eller har holdt sig til den officielle indstilling, som hævder, at »der ikke eksisterer sådanne tingester«. Måske har UFO-besætningerne foretaget et antal landinger på steder, hvor de ville være sikre på at blive observeret — og derpå trukket sig tilbage til et skjulested for at aflytte lokal TV og radio og derved fastslå virkningen af deres besøg blandt befolkningen.

En lignende operation fandt sted over et lignende geografisk område, forholdsvis tyndt befolket, i Nordøst-Brasilien den 13. maj 1960, netop nogle få måneder, før Mars og Jorden passerede hinanden i rummet i nær afstand. — Mars og Jorden vil igen være i nærheden af hinanden i marts 1965.

☆

Efter at have fastslået ligelinie-mønstret i civile observationer af UFOer i Sydveststaterne i april og begyndelsen af maj besluttede jeg at undersøge, om den beregnede stedfæstelse af 30. april-landingen ved Holloman faldt på en af disse linier.

En lige linie, trukket fra Socorro, hvor Zamora observationen fandt sted, til Round Mountain i nærheden af Tularosa, New Mexico, hvor en motorkører den følgende dag så et oplyst objekt, der kom ned — skærer Holloman-området nær ved Stallion Site såvel som hovedvej 380 nord for dette sted, i nærheden af San Antonio. En anden linie fra Round Mountain gennem Albuquerque, Rock Springs, Wyoming og Canyon Ferry, Montana, skærer ligeledes det nordlige Holloman-område. Den tredje mulighed er linien, der går fra Las Cruces gennem Edgewood, La Madera, Alamosa i Colorado, til Cheyenne i Wyoming, idet man alle disse steder har observeret UFOer. Vi kan dog ikke gå ud fra, at Holloman-landingen skal falde på en af disse linier, men kan blot gentage, at tre af de for nylig fastslåede rette linier skærer Hollomans nordlige område.

Det interessante ved disse fire militære observationer (der kan naturligvis være flere) er, at UFOer blev set på en militær base i en tid (fra den 30. april og fremover), hvor militæret var travlt beskæftiget med at rubricere forskellige ci-

vile observationer af lignende objekter som forvekslinger med konventionelle objekter eller som mystifikationer. Jeg tror, at denne serie af observationer viser, at Air Force-programmet blot er et forsøg på at bortforklare UFO'er, og at det virkelige udviklingsarbejde foretages fra anden side. Den officielle beretning fra Air Force, som går ud på, at »det var uheldigt, at kun eet vidne rapporterede Socorro-objektet, og at det ikke blev fotograferet«, er et klart forsøg på at bringe Zamora-observationen i miskredit på grundlag af mangelen på flere samstemmende vidner. Air Force kom dog i forlegenhed, da dr. Lincoln La Paz, en anerkendt meteorolog, der personligt er bekendt med Zamora, garanterede for dennes ærlighed og pålidelighed.

Det var ved min undersøgelse af New Mexico-landingen, jeg fik kendskab til en virksomhed, kaldet »UFO-kommissionen«. Denne består af militære og civile videnskabsmænd, som får rapporter overdraget til videre behandling.

Observation over Washington.

En gruppe af hærens specialister i kommunikationssystemer var samlet om vinduerne i materieldepotet, der er beliggende på hjørnet af 19. gade og Constitution Avenue, mandag den 11. jan. 1965 kl. 1620. Ifølge Paul M. Dickey jr. og Ed Shad iagttog de sammen med en halv snes andre 12 til 15 ovale, hvide genstande, der bevægede sig i uregelmæssige baner. De blev forfulgt af 2 jet-maskiner med delta-vinger. Mændene fortalte, at observationen var synlig i adskillige minutter. Forsvarsministeriet, som har modtaget rapporter om uidentificerede flyvende objekter indtil bevidstløshed og gennem så lang tid, at disse forekomster nu benævnes slet og ret ved forbogstaverne UFO, sagde simpelt hen: »En sådan begivenhed har ganske enkelt ikke fundet sted. — Det er simpelthen ikke forekommet«. En talsmand for de militære anlæg i Washington-området udtalte sig i lignende vendinger.

Ikke desto mindre er Dickey og Shad samt tre andre kommunikationsspecialister, der også er ansat under militæret, Sam Webb, Jack McBride og Sam

Marrone — overbevist om, at de så, hvad de selv mener at have set. De er alle enige om tallerkenernes form og omtrentlige antal, og ligeledes om den kendsgerning, at disse tingester fløj betydeligt hurtigere end de forfølgende jet-jagere. De er endvidere enige om, at de så en trafik-flyvemaskine i

nærheden af disse flyvende tingester. En flyvemaskine fra Eastern Airlines landede i National Airport omtrent ved den anførte tid, men Eastern rapporterede ingen uidentificerede objekter.

Kilde: »Post«, Washington D.C. 13.-1.-65, »N.I.C.A.P.-reporter«, feb. 1965. -/SL.

UFOer over Skandinavien.

I marts og april er der indkommet 21 rapporter, heraf 16 fra 1965, 1 fra 1964 samt 4 ældre rapporter. Heri er ikke medregnet de rapporter, som vi indtil nu har modtaget om den såkaldte meteor-sværmm.

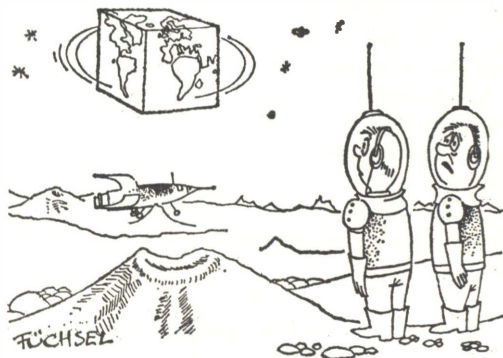
METEORET.

Som det sikkert er de fleste bekendt, blev der natten mellem 4. og 5. april set en hel del UFO'er på samme tid. De vakte en del opsigt, og pressen skrev, at det drejede sig om en meteorsværmm. Denne oplysning blev givet til pressen af Flyverkommandoen i Vedbæk. Jeg tvivler på, om man i Vedbæk overhovedet gav sig tid til at estimere meteorsværmmens højde over jorden. Den var nemlig forholdsvis lav. Efter et foreløbigt skøn har den ikke været over 35.000 meter. Desuden var højden over horisonten tilnærmelsesvis konstant, måske med en lille stigning sidst på banen. Senere fremkom der fra afdelingsmeteorolog Asger Lundbak den formodning, at det havde drejet sig om en militær satellit opsent fra Vandenberg-basen af USAF sidst i marts.

Som man vil se, er der muligheder nok. Da vi forventer at få flere rapporter ind, har vi endnu ikke afsluttet sagen. Hvis der bliver tilstrækkeligt med materiale, er det ikke usandsynligt, at der bliver udsendt en samlet rapport af format og tryk som UFO-NYT Junior. Meddelelse vil tilgå herom.

I mellemtiden beder vi alle om at undersøge, om familie eller venner skulle have set fænomenet. Rapportskemaer kan rekvireres hos Rapportcentralen.

For øvrigt skal »Jyllands-Posten« have ros, idet den, som eneste avis i landet, satte et meget stort

spørgsmålstegn ved de officielle forklaringer. Det kræves altid af SUFOI, at rapporterne er kraftigt underbyggede, medens folk aldrig kerer sig om bevisførelsen, når det drejer sig om officielle oplysninger.

Den første rapport er fra midten af januar. Det var en aften med klart vejr; hr. J. E. D. var i bil mod Herning. I en plantage et par kilometer nord for Sdr. Omme standsede observatøren bilen for at forrette et lille nødvendigt ærinde. Kl. var 2130. »Jeg så tre lysende punkter komme mod mig fra nord. De gled næsten lodret hen over mig og fløj i formation af udseende som en retvinklet trekant. Deres farve var svag blåviolet, nærmest som nordlys. Lysstyrken var fra svag til middel, og det pulserede svagt. Jeg kunne ikke høre nogen lyd fra objekterne, men kan ikke afvise, at der har været nogen; min bilmotor gik og kan derved have skjult en eventuel støj fra objekterne. Lige efter objekterne havde passeret Zenith, foretog de et retvinklet drej mod øst. Måden, de svingede på, var helt skør efter normale regler, og derfor er jeg overbevist om, at de ikke var fra denne klode. Efter kursændringen blev formationen lavet om til en spids-

vinklet trekant, inden objekterne forsvandt i øst. Jeg er ret god til at bedømme afstande, og jeg vil tro, at de ellipseformede objekter var en meter i diameter og ca. 400 meter væk. Samlet observationstid omkring et minut».

Lærerstuderende Carl-Veber Nielsen befandt sig den 4. februar kl. 2330 ved 10 km-stenen på landevejen mellem Kolding og Ågård; på hjemvejen fra et møde i Kolding. Pludselig får han øje på et ellipseformet objekt, som står ca. 30 meter over en bakkekam. Det var irgrønt og stærkt lysende. Et vidne, der var med i bilen, mente, at der ned fra objektet hang en svagtlysende, trekantet »spids«. Objektet gled langsomt lodret nedad og forsvandt under bakkekammen. Få sekunder efter kom det atter til syne, og det fortsatte opad, indtil det var ca. 10 meter over bakkekammen. Der stod det stille et par sekunder, hvorefter det begyndte at dale igen, til det igen var forsvundet under kammen. Det kom op til en højde af 2-3 meter, inden det forsvandt ned igen. Observatørerne kørte nu op, så de kunne se ned bag ved bakken, men der var da intet objekt at se. Samlet observationstid ca. 4 minutter.

Det er interessant, at et objekt mage til blev observeret en halv snes dage senere af en flok store skolepiger fra Fredericia, der var samlet til fødselsdagsfest i »Tårnvillaen« i Strib. Det ligger lige i nærheden af færgelejet. Klokken var omkring 2300, da pigerne gennem et vindue i stuen fik øje på et ellipseformet, irgrønt objekt, som fløj med en anslået hastighed af 35 km/t i ganske lav højde over vandet. Afstanden til objektet var 4-500 meter, og størrelsen 4 meter (»som en folkevogn«). Objektet fløj rundt om fyret og blev så væk. Umiddelbart efter gik pigerne oven på for at hente deres overtøj. Deroppe fra så de det samme objekt (eller et mage til) flyve nøjagtig den samme vej som før, blot med lavere hastighed. Det forsvandt rundt om fyret igen. Samlet observationstid: Nogle få minutter.

Så har vi modtaget en norsk rapport. Den er fra Bodø i Nordnorge, og observationen fandt sted den 16. marts kl. 2049. Observationsstedet er »Maskinsten«, som ligger ca. 2 km nordøst for Bodø by. Observatøren, hr. Lieng, forklarer, at han stod vendt mod vest, da der kommer et objekt til syne

i nærheden af Syvstjernen. Først tager han objektet for et stjerneskud, men da det tændes igen og flyver med en fast, østlig kurs, var det udelukket. Lyset fra genstanden tændtes og slukkedes under hele observationen med et interval på 3 sekunder. Objektets størrelse var som ECHO II og farven var gulhvid. Lieng tager sin 7×50 kikkert frem og ser objektet ganske kort tid gennem kikkerten. Imidlertid er objektets hastighed for stor til, at genstanden kan holdes i kikkertens synsfelt, og observatøren følger det da med det blotte øje, indtil det efter 30 sekunders observation forsvinder bag en ås. Observationen blev rapporteret til avisen »Nordlandsposten«, som bragte en kort notits. Det skulle være udelukket, at det kan dreje sig om et antikollisionslys fra et fly, idet observatøren er stabssergent i det norske flyvevåben og vant til at iagttage fly, både i dagslys og i mørke. Ligeledes er observatøren vant til at iagttage radiosondeopsendelser og skyhøjdemålinger.

Den 22. marts omtaler dagbladet »Vestkysten« Esbjerg, et himmelfænomen, som skulle være blevet iagttaget fra Esbjerg om morgenen kl. 0440, men det lykkedes os ikke at optage rapport.

Den sidste rapport er fra den 5. april kl. 2332, altså ca. 23 timer efter »meteorsværmen«. Observatør er hr. Torben Jensen, Ørsted (Djursland), der til daglig er bogholder, men tillige er amatørastrom. »Jeg søgte i kikkert 6×30 efter Andromeda-tågen, da jeg fik øje på en tåget plet, der bevægede sig med kurs NV:SØ. De drejede brat mod øst og viste sig nu som tre ellipseformede objekter. De fløj i formation af form som en ligesidet trekant. To gange foretog det ene objekt afstikkere, men faldt atter ind i formationen. Ca. 20 sekunder senere kom yderligere tre objekter ind i synsfeltet. De fløj i samme formation som de første. De befandt sig sydligere end de andre og fløj med en kurs, der næsten var V-Ø. Da de to formationer mødtes, fortsatte de som tre par i række efter hinanden. Da objekterne befandt sig i ØNØ i 40° højde, blev udsynet forhindret af trætoppe. Observationstid 35 sekunder.

De andre rapporter var fra FASTERHOLT, BØRKOP, Fredericia, Sebbesund, Sønderborg, Fårevæjle, Grenå, Arden, Års og Nyborg. ej.

UFOLOGI

NU OGSÅ HAN!

I et af vore lokal- statslige tidsskrifter

udtalte senator Everett Dirksen for nylig, at man burde fortælle det amerikanske folk sandheden om de flyvende tallerkener. Flyvevåbnet har — på trods af masser af bevislige beretninger fra troværdige vidner — til stadighed benægtet deres eksistens. - Videnskabsmænd fra Cape Kennedy har berettet, at en Gemini-rumkapsel kort efter sin start i juli sidste år blev ledsaget af nogle UFO'er. Heller ikke denne begivenhed har flyvevåbnet nogensinde bekræftet eller indrømmet. Kilde: »The Free Press«, Burlington, Vermont, USA, den 8. jan. -65. -/BJ.

EVERETT MCKINLEY DIRKSEN
ILLINOIS

MINORITY LEADER

United States Senate

February 24, 1965

Mr. Alan Kaisher
Route 1, Box 697
West Chicago, Illinois

Dear Mr. Kaisher:

Thank you for your letter of the sixteenth and for the attachments, which I shall keep close at hand for possible future reference.

The Air Force, of course, continues to deny the allegation that it withholds or censors any information on Unidentified Flying Objects. However, there is an increasing interest in this whole situation on the part of various members of Congress and I can assure you the matter will not be ignored.

Sincerely,

Everett M. Dirksen
Everett McKinley Dirksen

Brev fra senator Dirksen, ordfører for oppositionen i det amerikanske senat. Slutningen af brevet lyder:
Flyvevåbnet fortsætter naturligvis med at afvise den beskyldning, at de tilbageholder eller censurerer oplysninger om UFO'er. Der er imidlertid voksende interesse for hele denne sag hos flere medlemmer af Kongressen, og jeg kan forsikre Dem, at sagen ikke vil blive ignoreret.

NICAP's "The UFO evidence" og den offentlige mening.

Længe har ufologer afventet udgivelsen af NICAP's bog: »*The UFO Evidence*« i håb om, at den ville forårsage det endelige, afgørende gennembrud, der kulminerede i fuldstændig videnskabelig og social erkendelse af de flyvende tallerkeners problem. Da bogen endelig udkom, kunne vi se, at dette omfattende kendskab ikke vil komme så dramatisk, som vi kunne have ønsket; men det er stadig for tidligt med rimelig nøjagtighed at afgøre, præcis hvor meget NICAP vil udrette med denne deres til dato største indsats. Juli-august nummeret 1964 af »*The UFO Investigator*«, det første, der udkom efter »*Evidence*«s udgivelse, rapporterer visse lovende tegn på, at det offentlige måske er parat til at lytte. Sommerens observationsbølge kunne meget vel bidrage til, at resultatet blev ganske betydeligt.

Der er to synspunkter med hensyn til den måde, hvorpå sagen om UFO'ernes realitet skulle forelægges en uoplyst offentlighed, og et af dem afprøves netop nu. Det ene går ud på, at denne aldeles fantastiske sag, når den er tilstrækkeligt underbygget, vil trænge automatisk ind i den brede befolknings forestillingsverden. Waveney Girvan fra det engelske »*Flying Saucer Review*« peger på, at det er vanskeligt at modbevise påstanden om, at en genstand på himlen ikke er andet end et naturligt fænomen, hvorimod nogenlunde fornuftige skeptikere ville få svært ved at forklare landingen af samme genstand. Under henvisning til en navngiven »vantro« skriver Girvan: »The Royal Astronomer vil, uanset hvor energisk han hidtil har optrådt, næppe være så forhardet at hævde, at en bi-sol har bragt os... besøgende«, nemlig UFO-væsener.

NICAP, der repræsenterer den anden tankeretning, har dette at sige: »Det er en af menneskenaturens kendsgerninger, tror vi, at jo mere sensationel eller urortodoks en påstand er, jo stærkere må bevismaterialet være for at overbevise folk om dens sandhed«. Det fremgår, at NICAP mener, at de fleste landinger ikke er tilstrækkeligt underbygget til, at ufologerne med rette kan benytte dem som bevis for tallerkenernes realitet. NICAP koncentrerer sig snarere om tekniske data, der for størstedelens vedkommende slet ikke er sensationelle

for dem, der er vant til UFO-materiale. Faktisk er Den mest fantastiske begivenhed, der er citeret i »*The UFO Evidence*«, faktisk »rumnapningen« fra Kinroos Air Force Base — fantastisk nok i sig selv, men sandelig ikke det mest chokerende tilfælde, der nogensinde er rapporteret.

NICAP gør ikke nøjagtigt rede for, hvem en bog som »*Evidence*« er beregnet for, men vi antager, at komitéen havde den mest intelligente del af Amerikas befolkning i tankerne — politiske ledere, militærpersoner, skribenter og især videnskabsmænd. Dette er højst interessant, fordi det afslører endnu en forskel mellem Girvan's og NICAP's fremgangsmåder. Girvan tror på at appellere direkte til gennemsnitsmennesket, der sædvanligvis tiltrækkes af alt, hvad der er uhyggeligt og sensationelt; NICAP forsøger at tiltrække sig opmærksomhed hos de mere alvorligt indstillede, hos samfundets aristokrati, om De vil — med den begrundelse, at denne elite skaber det sociale mønster, som alle følger, og ikke omvendt, som Girvan synes at mene. Videnskabsmændene overbeviste offentligheden om, at hestesko ikke nødvendigvis bragte held; offentligheden overbeviste ikke videnskabsmændene om, at de gør det.

NICAP bemærker en anden kendsgerning. Den offentlige mening er som bekendt flygtig, for ligesom det er let at danne den, er det omtrent lige så nemt at nedbryde den igen. Studer UFO-sagens historie, hvis De ikke kan acceptere dette, og bemærk de ganske utrolige svingninger mellem tro og vantro. Folk er tilbøjelige til at tro under en UFO-bølge og til at falde fra, når tallerkenerne ikke ses.

Tag også dette i betragtning. Den almindelige skepsis over for UFO'er er direkte proportional med elitens erklæringer, som er næsten enstemmigt skeptiske. Interessen for tallerkenobservationerne falder øjeblikkeligt, hver gang aristokraterne igen har spottet.

Men når først et medlem af denne elite bliver overbevist, vil han vedblive at være det, da han tænker sig mere om end masserne, og han vil forblive en fast støtte.

Dette fører os frem til spørgsmålet: Hvilken chance har »*The UFO Evidence*« for at ændre elitens dogmatik? En god chance, mener jeg, selvom

NICAP vedvarende undervurderer sin stilling. Richard Hall, , værkets redaktør, mener, at specielt videnskabsmænd ikke lader sig overbevise af historier om »småmænd«. Men vi kunne nævne, at den kendte Marsekspert, Dr. Frank Salisbury, gik over på vor side efter at have læst Coral Lorenzen's: »The Great Flying Saucer Hoax«, der gør meget ud af netop disse beretninger.

Ikke desto mindre kan det være, at Salisbury er usædvanligt åbensindet, og vi må være enige med NICAP's forsigtige fremgangsmåde. Hvad mig selv angår, ved jeg, at jeg havde et åbent sind, før jeg undersøgte emnet — jeg hverken troede eller ikke troede på UFO'er. Min egen omvendelse skete, da jeg læste Ruppel's bog, der, som det er unødvendigt at fortælle, er ganske konservativ. Sev efter at jeg var kommet yderligere ind i emnet, varede det nogen tid, før jeg endeligt ville indrømme, at tallerkener var landet. Og jeg var endda parat til at acceptere eksistensen af UFO'er fra begyndelsen. Forestil Dem så vanskelighederne ved at overbevise en forhærdet skeptiker — selv med de bedste af den slags rapporter!

Resultatet er, at »The UFO Evidence« er faldet temmelig meget i værdi som et dokument for tallerkenforskeren. NICAP har foretrukket at tilbageholde kapitler om landinger, som vi har set, og ligeledes om orthoteni — bare af den grund, at det beviser, at »små mænd« eksisterer. Vi må imidlertid affinde os hermed og erkende, at »The UFO Evidence« ikke er beregnet for os.

Dette betyder dog ikke, at bogen kan undværes af alvorligt arbejdende ufologer. »Evidence« er nemlig, bortset fra disse efter vor opfattelse mindre heldige sider, den mest omfattende UFObog, der hidtil er udgivet. Den er ikke en overspændt fantasie lette arbejde; tværtimod er den fuld af kort, kurver og diagrammer af uvurderlig betydning for enhver, der søger fuldstændig klarhed over mange af gådens facetter. Jeg vil gå så vidt som at sige, at en ufolog uden »The UFO Evidence« er som en kristen uden en Bibel.

Jeg tror ikke — for at komme tilbage til vort oprindelige emne, at de, der imponeres af det sensationelle, vil finde meget — om overhovedet noget — i »Evidence«, der vil gøre indtryk på dem, for det meste af bevismaterialet i den er af en art, der kræver omhyggelig opmærksomhed. Det viser,

at der er mærkelige genstande på vor himmel, som ikke kan være menneskeskabte luftfartøjer, og som heller ikke kan afvises som naturfænomener.

Dette burde netop kunne bringe eliten — videnskabsmændene, journalisterne, politikerne, kort sagt alle, der skaber og påvirker den offentlige mening — over på vor side. Når de først er overbevist om eksistensen af ukendte maskiner i vor atmosfære, vil de have taget det første skridt mod at acceptere resten af historien — selv nogle af dens mest fantastiske sider.

Mange ufologer føler måske som jeg, at NICAP's rapport kom lige tilpas — i lyset af den gigantiske observationsbølge, der var under opsejling. For godt to år siden forudsagde jeg, at de flyvende tallerkener ville blive set i større og større antal igennem dette tiår. Forøgelsen ville medføre et enestående antal landinger og betydningsfulde begivenheder, når intelligenserne bag UFO'erne forberedte sig på at gøre formålet med deres besøg kendt. Det mest spændende ved 1964-bølgen er derfor det utroligt store antal tilfælde, hvor tallerkner og deres besætning har rørt jorden — samt adskillige tilfælde, hvor vidner har brændt sig eller er blevet skadet på lignende måde. Disse begivenheder rører mere end noget andet en ny desperation fra UFO'ernes side. Som jeg skrev i »Inside The Saucers« i 1962, kan denne forøgede interesse henføres til vore seneste forsøg i rummet. Tilsyneladende følges vore aktiviteter med yderste interesse og — fremhæver vi — bekymring, af hvem der så end styrer tallerkenerne. Hvis de øjeblikkelige tendenser fortsætter, kunne vi meget vel komme til at overvære UFO-problemets yderste klimax i løbet af de næste få år, måske kort før eller efter den første bemandede ekspedition til Månen.

Antager vi dette, kan vi være sikre på, at den endelige vished vil komme i form af en overraskende begivenhed som f. eks. en landing ved indgangen til Pentagon, for at benytte kaptajn Ruppel's halvvejs alvorlige forslag.

Når denne afgørende dag oprinder, er det bydende nødvendigt, at vor reaktion er intelligent — at vi ikke foretager nogen overilet handling, vi senere kunne komme til at fortryde — for kontakten mellem Jordens mennesker og mennesker fra andre verdener ville være historiens største begivenhed. For at imødegå denne mulighed må vi være

informerede og forberedte. Mange mennesker vil have svært ved at acceptere tanken om en avanceret interstellar race, og det er bedre — i virkeligheden meget sikrere — at de fik sandheden at høre lang tid forinden. Især må de, der er ved magten, vide besked, fordi de vil have initiativet, når slutfasen indtræder. Deres handlinger vil da i bogstavelig forstand bestemme menneskehedens fremtid.

I denne afgørende periode må vi ufologer slutte op bag NICAP's bestræbelser. Desværre vælger nogle af os — hverken med klar eller god begrundelse — at nedvurdere major Keyhoe's arbejde og ønsker, at det vil gå det ilde. Disse personer må overtydes om, at NICAP står for vort sidste forsøg — og det væsentligste. Ingen fornuftig UFO-forsker kan nægte, at al seriøs UFO-forskning fremover ville være nytteløs, hvis NICAP fejlede. NICAP er den eneste landsomfattende tallerkenorganisation, og den eneste med indfyldelse og opbakning fra et kendeligt antal notabiliteter. Den og den alene har en chance for succes i bestræbelserne på at gøre sandheden om UFO'erne almindelig kendt.

Kilde: »Interplanetary News Service«.
Report No. 11. -/PN.

Der siges så meget — men faktisk ikke nok!

Det lader til at være et udbredt ønske blandt læserne at få at vide, hvad der i tidens løb er blevet udtalt om UFO'er — af mennesker, der er eksperter i alt muligt andet end lige netop UFO'er! —

Der tænkes her på udtalelser af mennesker, hvis ord af andre grunde må tillægges en vis betydning. Det kan f. eks. dreje sig om følgende kategorier:

Kendte personligheder, der er nødt til nøje at overveje, hvad de udtaler offentligt — og som derfor må formodes at have deres grunde, når de endelig siger noget.

Politikere, der kan tænkes at have adgang til visse pålidelige oplysninger — samtidig med, at de jo også er en slags kendte personer, med hvad deraf følger.

Videnskabsmænd og teknikere, der er vant til at iagttage — og nøgternt at vurdere det, de ser. Til denne gruppe kan endvidere henregnes flypiloter og andre, om hvem det må antages, at de forlængst var blevet fjernet fra deres stilling, hvis de led af hallucinationer eller dilerium tremens i arbejdstiden!

— Her står vi i øvrigt ved et punkt, som ikke alle har gjort sig klart: Det er meget grove beskyldninger, man rejser mod tusindvis af mennesker i højt betroede og ansvarsfulde stillinger, hvis man — efter at observationerne nu i 17 år har strømmet ind — stadig tvivler på UFO'ernes eksistens overhovedet! — Og dermed bliver det også et spørgsmål, om man i dag overhovedet kan tillade sig at sige, at „det er en privat sag, om man vil tro på flyvende tallerken eller ej!“ —

Efter dette lille sidespring skal vi endnu blot nævne, at også fra

Kirkelige og religiøse ledere kan der komme udtalelser, der er af interesse, selv om de nok i de fleste menneskers øjne ikke i samme grad som de foregående kategorier »beviser noget«.

Udtalelser — selv af kendte personer, eller måske netop af kendte personer — må i øvrigt omgås med stor varsomhed og i visse tilfælde tages med forbehold. Der har således været tilfælde, hvor en autoritet under private former har udtalt sig positivt om UFO-sagen samtidig med, at der fra vedkommendes kontor er udgået officielle erklæringer af absolut negativt indhold! — i forbindelse med den hemmeligholdelsespolitik, der nu engang føres.

Men ikke nok med det: Hvis herefter en eller anden får nys om en sådan positiv udtalelse og skriver til vedkommende autoritet for at få den bekræftet, kan han være 100 pct. sikker på, at den bliver kategorisk benægtet, — og mistillid og forvirring breder sig. I enkelte tilfælde er et således provokeret dementi derefter i triumf blevet båret næsten hele UFO-pressen rundt — med det formål at bringe visse personer i miskredit.

Man vil heraf se, at der inden for UFO-sagen er gode grunde til at nære større tillid til positive udtalelser fra kendte personer, end til negative, og der er således ikke tale om en tilstræbt fordrejning af billedet, når man i overvejende grad beskæftiger sig med de førstnævnte.

For at imødekomme det i begyndelsen omtalte læserønske vil vi fra tid til anden — så længe lager haves, eller når nye kommer til vor kundskab — bringe en buket udtalelser. En del af dem har tidligere været bragt her i bladet, spredt gennem årene. Lad os derfor til slut udtrykke håbet om, at mange flere autoriteter på forskellige områder i en nær fremtid vil komme ud af busken; — og lad os så straks overrække den første buket.

Børge Jensen.

Kaptajn Richard Adickes, TWA pilot, så sammen med mandskabet og syv passagerer et gløden UFO ved siden af deres maskine i nærheden af South Bend: »Indtil da var jeg absolut ikke overbevist af de tallerkenrapporter, jeg havde læst, men nu ved jeg, de flyvende tallerkener eksisterer«.

Kaptajn James Howard, britisk trans-atlantisk pilot, der har krydset Atlanten 265 gange, så sammen med mandskabet og 12 passagerer et kæmpestort UFO og seks mindre flyve ved siden af deres maskine: »Det må have været en eller anden

mærkværdig form for rumskib fra en anden planet«.

— — —

Professor Hermann Oberth, medplanlægger af V-2 raketten og en fremtrædende autoritet med hensyn til planlægningen af rumrejser, siger: »Det er min teori, at de flyvende tallerkener kommer fra andre planeter uden for vort solsystem«.

— — —

Flyveløjtnant J. R. Salandin, RAF, hvis Meteor-jetjager nær kolliderede med et tallerkenformet UFO ved højlys dag, udtaler: »Genstandens udseende var meget nær to tallerkener presset mod hinanden. Den forekom at være metalagtig. Genstanden fløj med enorm hastighed«.

— — —

Frank Halstead, der er professionel astronom og direktør for Darling Observatoriet i Dutluth, Minnesota, udtaler: »Mange professionelle astronomer er overbeviste om, at tallerkenerne er interplanetariske fartøjer. Jeg er personlig af den overbevisning, at de stammer fra et andet solsystem, men at de anvender planeten Mars som base«.

LIV I RUMMET

Findes der . . . ?

Frank Pedersen.

Russiske videnskabsmænd har igen vovet sig frem med teorier om kontakt med intelligente væsener i verdensrummet. De tre russere er mag. scient. *Lev Gindilis*, som i tidsskriftet »Jorden og Universet« har givet en redegørelse for kontaktmulighederne med evt. civilisationer i verdensrummet. Redegørelsen er bygget på det sandsynlige antal beboelige planeter i rummet under forudsætning af jævn fordeling indenfor vore astronomiske instrumenters rækkevidde.

Dernæst har astronom *Nikolaj Kardasjev* på ba-

sis af energiforbruget opstillet hypoteser over de udviklingstrin, man kan forvente at møde på de øvrige planeter i rummet.

Den tredje russiske videnskabsmand, som i denne omgang har udtalt sig, er astronomen *Vladimir Kotelnikov*, som også har beskæftiget sig med mulighederne for at opfange signaler fra fremmede kloder.

Lad os med baggrund i disse seneste udtalelser se lidt på den udvikling på dette område, der er sket i løbet af de sidste 40-60 år. Hvis man omkring århundredeskiftet vovede at fremsætte tanker om

intelligent liv andre steder i rummet, blev man automatisk stemplet som gal, og at fremture med sådanne formodninger var et sikkert middel til at blive isoleret fra andre »normale mennesker«. På trods af dette fandtes der dog videnskabsmænd, som i snævre kredse arbejdede med hypoteser om fjerne civilisationer. Disse tanker bredte sig, efterhånden som erkendelsen af verdensrummet blev større og bedre funderet. Den rumvidenskabelige forskning satte yderligere fart i udviklingen.

Hvorfor er vi i dag på vej til at gøre os fortroligt med tanken om, at vi ikke er de eneste fornuftsvæsener i universet?

En del af svaret må vel nok søges i den større viden, vi har fået. En viden, som har kunnet opnås og som er blevet udbredt uden de helt store hindringer fra de store religioners side. Uddannelsen af det almindelige menneske er blevet stadig bedre i de sidste 50 år, og dermed er grobunden for en sådan tanke bedre. Tanken er nu ikke længere et spørgsmål om tro og evig frelse, men snarere et udslag af rationel tænkning i forbindelse med menneskets evige søgen efter en forklaring på verdensaltets gåder. Diskussionen er ikke længere forbeholdt de lærde, også ikke-fagfolk deltager med kloge tanker og hypoteser.

På det naturvidenskabelige område findes næppe noget arbejdsfelt, som på samme tid er både fysisk virkelighed og så abstrakt som astronomien. Astronomen er den videnskabsmand, som er vanskeligst stillet, hans nærmeste objekt ligger 400.000 km ude i rummet, hvorfor hele hans viden om dette objekt er indhentet via instrumenter. På samme måde er det med alle øvrige ting i universet, som skal gøres til genstand for undersøgelse. Trods afstandene og instrumenternes begrænsninger ved vi dog i dag meget om verdensrummets indhold, selvom vi endnu mangler svar på en masse ting.

På denne baggrund kan det synes tåbeligt at beskæftige sig med et så vanskeligt spørgsmål som liv i rummet, men dog findes der i dag mange, som beskæftiger sig alvorligt med problemet. Lad os derfor prøve at se lidt på, hvordan man rent videnskabeligt angriber et problem af denne art.

1. Først må vi erkende, at der findes et problem og konkretisere problemet i formuleringen af et spørgsmål. Her må spørgsmålet lyde: *Findes der intelligent liv andre steder i universet?*

2. Spørgsmålet må anses for relevant, da vi jo har erkendt vor egen eksistens.
3. Dernæst må vi se lidt på, hvad spørgsmålet indeholder. Umiddelbart ser spørgsmålet jo såre enkelt ud, for vi har jo kun spurgt, om der findes intelligent liv. Javel — men hvad er intelligent liv? Vi må gøre os helt klart, hvad det er, vi søger, og derfor bliver spørgsmålet mere kompliceret. Ønsker vi kun at søge efter liv, der er opbygget på samme biologiske måde som jordmennesket, eller forventer vi at finde livsformer (med intelligens) bygget efter andre kemiske formler?

Vi vil ikke her fortælle os i diskussioner om dette særkilte problem, men kort og godt fastslå, at vi søger kontakt med enhver form for intelligent liv, som vi er i stand til at komme i forbindelse med på basis af vore sanser.

4. Inden vi går videre til næste fase, er det nødvendigt kort at omtale sandsynlighedsbegrebet, fordi det spiller en overordentlig stor rolle for de antagelser, vi gør, og de hypoteser, vi opstiller. Når videnskabsmænd skal vurdere en situation, hvor mange forskellige faktorer spiller ind, tager de sandsynlighedsberegningen i brug. Hver faktor gøres til genstand for en selvstændig vurdering, hvis slutresultat afhænger af såvel kvantitet som kvalitet af tilgængeligt arbejdsmateriale. På samme måde bedømmes faktorernes indbyrdes afhængighed af hinanden, idet behandlingen sker matematisk og sluttelig udtrykkes enten i procenter eller ved et tal mellem 0-1.

Et postulat eller en hypotese bliver først erkendt som et faktum, hvis sandsynligheden for tilfældigheder eller svindel er mindre end 5 pct. I det spørgsmål, vi her har stillet, findes mange komplicerede faktorer, som hver for sig må behandles på denne måde. Det er imidlertid så vanskeligt et foretagende, at vi hellere vil gå videre med næste fase. Skulle nogen have lyst til at fordybe sig i disse ting, findes en udmærket bog af den fremragende svenske biokemi-professor Gösta Ehrensvärd, hvis bog »Expansion-Liv i Universet« nu findes på dansk udsendt af Gyldendal.

5. I pkt. 3 nævnte vi ganske kort, at der måske var flere muligheder for udvikling af intelli-

gensvæsener. Som en begyndelse og et udgangspunkt vil det være ganske naturligt at benytte den jordiske livsform.

Vi ved, at vort eget solsystem består af en stjerne, Solen, og et antal planeter, hvoraf i det mindste én, Jorden, er beboet af levende skabninger. Vi ved ligeledes, at livet på Jorden er afhængig af Solen og dens energiudstrålinger. Vi ved en del om Solen og meget om Jorden og dens levende skabninger. I de sidste 50 år har vi også fået et ret godt kendskab til universet og dets indhold. Vi genfinder de samme grundstoffer overalt, hvor vi kan række med vore instrumenter. Vi ser ensartetheden gøre sig gældende, idet universet tilsyneladende styres af de samme simple love.

6. Den astronomiske viden, vi indtil nu har erhvervet, er vort grundlag for en analyse af livsmulighederne. Først kan vi ud fra vort kendskab til Solen begynde at lede efter stjerner af samme størrelse og type, idet vi imellem disse stjerner må forvente, at chancen for at finde planeter med liv er størst. Kendskabet til ensartetheden i rummet lader os formode, at stjerner (af soltypen) med planeter snarere er reglen end undtagelsen. En del astronomer regner med, at gennemsnittet af planetantallet for stjerner af middelstørrelsen er 10, hvoraf i gennemsnit 1 må have betingelser for liv.

Næste træk er derfor en optælling af stjerner, som kan komme i betragtning som energikilder for planeter med liv. Optællingen foregår i et bestemt afsnit af vor galakse (mælkevej). Vi ser på antallet og fordelingen af disse stjerner, og kan med denne viden påbegynde en beregning af det antal gunstige muligheder, der findes i hele galaksen. Det tal, vi nu kommer til, giver os et nyt brugeligt udgangspunkt for de videre beregninger gældende for hel den del af universet, vi kan erkende med vore instrumenter.

7. Vore besværligheder er dog ikke forbi med fremkomsten af disse tal. Vi stillede nemlig spørgsmålet: Findes der liv . . . , og hermed mener vi nu i dette øjeblik, og dette giver vort regnestykke ikke direkte noget svar på. Tallene er ikke umiddelbart brugelige, for alle de oplysninger, vi undervejs har benyttet os af ved udregningerne, er nemlig alle fortid.

De stjernetaget og enkeltstjerner, vi ser i vore kikkerter, er kun billeder af en tilstand, som var rigtig på det tidspunkt, det lys, vi nu modtager, blev sendt ud i rummet fra de enkelte stjerner. Det er derfor højst tænkeligt for ikke at sige helt sikkert, at en stor del af disse utallige stjerner på nuværende tidspunkt slet ikke mere eksisterer.

Vort talmateriale vil derfor være afhængig af rigtigheden af de hypoteser, der er fremsat om stjernernes »fødsel, liv og død«. Igen må vi veje en masse enkeltfaktorer særskilt og samlet og tage sandsynlighedsberegningen i brug. Der er fremsat flere meget interessante forklaringer på dette vitale spørgsmål, og i næsten alle astronomibøger kan man finde en del af hypoteserne omtalt. Jeg skal her blot nævne tre bøger, som man med fordel kan anvende ved et nærmere studium af universets opbygning:

— Fred Hoyle: Universets Opbygning (Gyldendal).

— Patrick Moore: Stjernehimlen. (Hasselbalch).

— Asger Lundbak: Atomet og Universet (Fremad).

Vi vil ikke gå nærmere ind på disse hypoteser, men vil blot trække en enkelt frem, fordi den måske forekommer umiddelbart mere indlysende end de øvrige.

Hypotesen går i korthed ud på, at der hele tiden dannes lige så mange stjerner, som der forsvinder, hvorfor antallet af »synlige« stjernener skulle være konstant.

Er denne hypotese rigtig, kan vi se bort fra nævneværdige komplikationer med hensyn til de tal, vi er nået frem til, og vi har derfor nået slutfasen i det arbejde, vort spørgsmål affødte.

8. Der bør vel også gøres opmærksom på, at ændringer i vore forudsætninger giver større eller mindre forskydninger i de tal, vi måtte være nået frem til. Vi lever i en tidsalder, hvor udviklingen foregår med rivende hast, og daglig sker der korrektioner af vor viden. Vi skal derfor ikke blive forbavset over de ændringer af tallene, der sker hvert eneste år.

Dette er i store træk den måde, en videnskabsmand må gå frem på, når han vil fremsætte en teori og belyse dens sandsynlighed. En videnskabsmand både må og skal være i besiddelse af fantasi,

men dette rokker på ingen måde ved det faktum, at der i hans arbejdsmåde må være en vis form for metodik.

Det er helt klart, at det er meget mere spændende blot at lade fantasien løbe, for på den måde kan man jo selv bestemme det udfald, man ønsker. Skulle man høre til den type, der blot trækker hånlige på skuldrene af videnskabsmænd og deres »kedelige« og »langsomme« arbejdsgang, husk da blot på, at hvis det engang skulle blive aktuelt at betro en læge sit dyrebare liv, ja, så skyldes et heldigt udfald den samme »tåbelige systematik«.

Vi vender nu tilbage til russeren Lev Gindilis, som opgiver antallet af planeter, hvor livsbetingelser er til stede, til at ligge et sted mellem 100.000 og 10 milliarder. Det er ikke ualmindeligt,

at sandsynligheden opgives på denne måde, idet man som grænser angiver både den dårligst og den bedst tænkelige løsning.

Vi kan ikke diskutere disse tal, for vi kender ikke de forudsætninger, russeren har bygget sine tal på. Det samme kan i øvrigt siges om de fleste hypoteser på dette felt.

Konklusion: Vi vil vel aldrig nogensinde få opklaret det nøjagtige tal, hvilket nok også er mindre væsentligt. Langt vigtigere er det derimod, at vistnok de fleste videnskabsmænd har erkendt, at intelligent liv findes mange steder i universet, og at man dagligt arbejder på at komme i kontakt med rummets øvrige beboere.

Kilde: Idag, brev af 12. marts 65.

F. P.

DIVERSE

Spørgeskemaet

Hermed bringer vi det første resultat af det rundspørge, vi startede i første nummer i år. Ialt er der indkommet godt 300 svar, men da enkelte skemaer var udfyldt på en sådan måde, at vi ikke kunne placere svarene éntydigt, er opgørelsen baseret på 296 spørgeskemaer. Disse 296 besvarelser fordeler sig med 248 fra faste abonnenter på bladet, mens 48 kommer fra læsere, der kender bladet og dets indhold uden at være faste abonnenter.

Det er altid svært at lave statistik, ikke mindst fordi der findes så mange forskellige måder at lave udregningerne på. Redaktionen har haft svære kvaler med at finde en egnet metode til at sammenligne svarene »Meget egnet«, »Egnet« og »Ikke egnet« på. Den måde, vi til sidst valgte som den mest rimelige, viste sig at være den samme, der ofte anvendes ved markedsanalyser:

Meget egnet + 2 points

Egnet + 1 point

Ikke egnet ÷ 1 point

Herefter blev resultatet følgende:

Emne	Placering	Points
Observationer	1	478
Rumforskning og astronomi . .	2	466
Aktuelle noter	3	435
Videnskab og teknik	4	424
Kontaktberetninger	5	402
Filosofi	6	396
Læserindlæg	7	378
Brevkassen	8	375
Adamskis kontaktberetninger .	9	362
Adamskis filosofi	10	350
Religionsfilosofi	11	120

Hvad kan man nu få ud af disse svar, og hvad vil konsekvenserne blive?

Det er egentlig ikke så svært at vurdere resultatet, men det kan vel nok hos enkelte læsere fremkalde skuffelse, at netop deres favoritemne hører til de mindre velegnede.

Det fremgår helt klart af svarene, at Observationer må indtage en fremtrædende plads i stoffet, og lige så klart er det, at kun et mindretal af læserne finder Religionsfilosofi egnet. Det mest positive ved svarene er, at næsten alle finder det rigtigt at bringe orienteringen på så bred basis som muligt. Det kan kun glæde redaktionen, at vi tilsyneladende har ramt rigtigt i vor procentvisse fordeling af stoffet hidtil, og vi vil fremover bestræbe os på at dække læserinteresserne på bedst mulig måde.

Vi takker vore læsere for svarene og beder om, at de, såfremt de har forslag og gode idéer med hensyn til bladet, skriver til os; vi vil altid være lydhøre.

Frank Pedersen.

Spørgsmål og svar

I nr. 2 begyndte vi besvarelsen af en række spørgsmål og ønsker, som blev fremsat i forbindelse med spørgeskemaet. Vi vil bestræbe os på at få alle de ting med, som kan have interesse for alle læserne. Enkelte af spørgsmålene er dog af en sådan karakter, at de vil blive besvaret pr. brev.

1. Omtale af de forskellige UFO-klubber og deres virke ønskes.

— Vi kan ikke love noget bestemt, men spørgsmålet vil blive taget op af redaktionen. Det er en forudsætning, at vi kan gøre det på en sådan måde, at vi bruger mindst smulig spalteplads, idet vi jo også skal bringe kontaktdresser.

2. Hvor kan man købe fotos og dias?

— SUFOI har tidligere solgt lysbilledserier, men disse er forlængst udsolgt. Vi vil prøve at tage dette problem op i kontaktudvalget. Se i øvrigt H.C.s meddelelse andetsteds i dette nummer.

3. Der ønskes flere detaljer om Månen, Mars og Venus.

— Ønsket vil blive opfyldt. Vi vil prøve at lave tre små artikler på basis af den viden, vi har i dag om disse himmellegemer.

4. Der ønskes et resumé over den officielle videnskabs konklusioner vedrørende elektricitet, magnetisme og gravitation.

— Vi vil gerne efterkomme også dette ønske, men det er helt klart, at det vil tage nogen tid at opfylde sådanne specialønsker.

5. Hvornår kommer Adamskis 2. beretning om rejsen til Saturn?

— Den seneste meddelelse fra H. C. Petersen (medtaget i marts) går ud på, at »Saturnrapport nr. 1« og artiklen »Rummennesker«, der fortæller om forholdene på Venus, vil blive genoptrykt og udsendt sammen med »Saturn 2«. Se meddelelsen andetsteds i dette nummer.

6. Rubrik med pressestof ønskes.

— Vi vil her i bladet bringe de vigtigste pressemeddelelser, som angår UFO-sagen.

7. Man ønsker alle gode bøger om UFO-sagen oversat til dansk.

— Et stort men forståeligt ønske. UFO-NYT kan ikke påtage sig denne opgave alene, men må gøre det i samarbejde med et forlag, hvorfor vi ikke er herre over, hvor mange og hvilke bøger, der kan komme på tale.

8. Der ønskes bragt en del af de gamle historiske beretninger, som tyder på UFO-aktivitet i fortiden.

— Når pladsforholdene tillader det, vil sådanne beretninger fremkomme under rubrikken »UFOer i fortiden«, idet »fortiden« dog omfatter alt, hvad der ligger før 1947.

9. Meddelelser fra andre kontaktpersoner bør medtages på lige fod med Adamski.

— Redaktionen er enig i dette, men dels findes der ikke så mange oplysninger fra andre kontaktpersoner som fra Adamski (se side 20, venstre spalte, i nr. 1), og dels må vi holde os til oplysninger, der ligger indenfor det stofområde, vi arbejder med. Der kommer i øvrigt snart en beretning om Daniel Fry.

10. Der ønskes en debat om bevisproblemet, herunder kendte skeptikers begrundelser for, at de ikke tror på UFOer.

— Vi skal gerne tage dette problem op i bladet.

Frank Pedersen.

Vær med til at sikre udgivelsen på dansk af

professor MARCEL F. HOMET

HOMET 1 (Solens Sønner), ca. kr. 40,00.

HOMET 2 (Spå Sporet), ca. kr. 45,00.

Professor Homet — der er velkendt i Danmark bl. a. fra sin deltagelse i SUFOI-kongressen i 1963 — er en af verdens største, nulevende arkæologer.

Han er uddannet ved universitetet i Algier, hvor han efter sin uddannelse i femten år var professor i klassisk arabisk. Siden har han undervist på forskellige universiteter over hele verden og har forfattet en lang række af videnskabelige værker.

Blandt hans bøger indtager »Solens Sønner« og »På Sporet af Solguderne« en særlig fremtrædende plads. I disse bringer professor Homet sin opsigtvækkende beretning om sin ekspedition i Amazon-området i Sydamerika, hvor han gjorde vigtige videnskabelige opdagelser og fund, der vidner om en forhistorisk, højt udviklet civilisation.

Professor Homet har forsket sig til det resultat, at jorden for over 10.000 år siden kan have stået i forbindelse med andre planeter i vort solsystem, at en forhistorisk kultur i Sydamerika måske har været udgangspunktet for oldtidens kulturer i Midelhavslandene.

I bøgerne dokumenterer professor Homet den påfaldende lighed mellem redskaber, inskriptioner m.v. i Amazon-området på den ene side og Grækenland og Ægypten på den anden side, og professor Homet finder, at disse ligheder fører hen til eksistensen af en mægtig kultur i forhistorisk tid, der har spredt sig over alle jordens varmeste egne, et stort folk på et atlantisk kontinent, der måske er gået til grunde ved den legendariske »syndflod«.

Professor Homet når tilbage til det resultat, at denne svundne kultur har været så højt udviklet, at det ingenlunde er usandsynligt, at denne civilisation har været langt forud for vort nuværende stade — måske også i teknisk henseende.

»Solens Sønner« og »På Sporet af Solguderne« er opsigtvækkende, videnskabelig dokumentation og spændende og fascinerende læsning. Bøgerne udsende smidt i juli måned, såfremt der indkommer tilstrækkeligt mange forudbestillinger.

Med venlig hilsen

Biilmann & Eriksen A-S.

Bestillinger sendes til:

Biilmann & Eriksen A- — Forlag, Hummeltoftevej

171, Virum (01) ★85 40 88.

Udklipscentralen.

Vi minder om, at vi har en udklipscentral, der med tak modtager alt, hvad læserne måtte finde i landets mange større og mindre blade, således at vore samlinger kan blive så komplette som muligt. — Også udenlandske udklip er naturligvis velkomne. — De emner, vi gerne vil have udklip om, er følgende: UFO-sagen, Astronomi, Rumforskning, Nyopdagelser indenfor Lægevidenskab, Geologi, Arkæologi og Teknik. Under Astronomi hører emnerne Liv i universet og Livets opståen etc. I øvrigt alt, hvad man mener kan have interesse for udklipsarkivet. — Der bør helst anføres bladets navn og dato.

Udklipscentralens adresse er: *Fayersvej 39, Nakskov.*
Ole Henningsen.

Menneskenes paradis hedder fortid og fremtid. Nutiden er bare bitter.

Dylan Thomas.

★

Med usandhed kan man komme tværs gennem verden, men ikke tilbage.

Dostojevskij.

★

Retfærdighed er desværre det, som altid kommer for sent.

Jevtusjenko.

★

Grundet overvældende mængder af stof
er UFO-NYT denne gang på

— 50 sider —

Ny bog...

Det er redaktionen en glæde at kunne meddele, at en ny bog er på vej. Titlen på den nye bog er:

MARS. Den røde planet.

Bogen, som omfatter den italienske astronom J. V. Schiaparellis egen beretning om de af ham foretagne observationer af planeten Mars i tiden 1877 til 1888, er oversat fra tysk, hvor beretningen findes gengivet i tidsskriftet Himmel und Erde, udgivet af Gesellschaft URANIA, Berlin, 1. årgang 1889.

Bogen omfatter desuden en række betragtninger fremsat af russiske videnskabsmænd om mulighederne for plante-, dyre- og menneskeliv på Mars.

Schiaparellis beretning er oversat af Ensio Slej, som i flere år har ydet et stort arbejde ved oversættelse af en lang række artikler, der er bragt i UFO-NYT.

Bogen redigeres af F. Pedersen og udgives af UFO-NYT.

Så vidt det er redaktionen bekendt, er det første gang man på dansk udgiver hele beretningen.

Bogen, der bliver på 50-60 sider, vil have interesse for alle, der interesserer sig blot en smule for astronomi.

Prisen vil blive 10 kr.

For at sikre udgivelsen af denne beretning er det nødvendigt for UFO-NYT forlods at være sikret et salg på 200 eksemplarer. De kan ved indsendelse af 10 kr. til

Regnskabskontoret,

Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 11 77 25 (mærket: Mars. Den røde Planet).

medvirke til, at udgivelsen bliver en realitet. Skulle der mod forventning ikke melde sig 200 købere, vil det indsendte beløb omgående blive returneret. De kan gøre redaktionen en tjeneste ved omgående at afgive bestilling.

R e d.

*De farligste folk er ikke dem, der er uenige.
Italiensk forfatter.*

Lysbilleder.

Fra »Stichting Centraal Projectie – en Lichtbeeldeninstitute« (CPLI), Weesperzijde 112, Amsterdam (oost), Holland, har vi fået meddelelse om, at de nu kan levere en tredje lysbilledserie. Instituttet kan herefter levere:

Nr. 396 Vliegende Schotels (Flyvende tallerkener).

Nr. 445 Vliegende Schotels.. toen en nu (..før og nu).

Nr. 520 Bezoekers uit de wereldruimte door de tijden heen (besøgende fra rummet gennem tiderne).

PS. Bestil venligst engelske teksthæfter, hvis det er ønsket.

Serierne kan bestilles enkeltvis eller samlet på anførte hollandske adresse. Prisen er henholdsvis 10, 12 og 12 kr. + porto m.m.

Ønsker De, at vi skal hjælpe Dem, ordner vi gerne bestilling m.v., og prisen er da henholdsvis 15, 18 og 18 kr. Beløbet indbetales forud.

Venlig hilsen **Jytte og HC.**

Saturnturen.

»Saturnturen« I og II samt beretning fra Venus under titlen »Rummennesker« er nu i trykken. Selv om første del af »Saturnturen« og »Rummennesker« har været udgivet før som dupliserede sider, har vi fundet det ønskeligt at samle dem i et pænt trykt hæfte i lighed med vore andre udgivelser af Adamskis materialer.

Leveringen vil kunne finde sted senest 1. august, og prisen blive 10 kr. ved forudbetaling – i tilfælde af opkrævning lægges porto og opkrævningsgebyr til. (Originalpris 21 kr.)

Prisen på 10 kr. står ikke i relation til materialets omfang, men er dikteret af et sådant oplags lidenhed samt det faktum, at overskud på salg af materialer er vor eneste mulighed for at skaffe dækning for de udgifter, vi har i vor UFO-virksomhed.

Vi håber, at De godkender denne fremgangsmåde, og at De vil støtte os ved at købe hæftet. Herved skaffer De Dem selv en viden, De ikke kan være foruden, samtidig med, at vi en tid endnu får mulighed for at holde os oven vande.

Venlig hilsen **Jytte og HC.**

Litteraturliste

DANSK:

Allingham:

Rumskib fra en fremmed planet 16,00

Adamski:

Flyvende tallerkener er landet (norsk) .. 16,00

Ombord i rumskibene 18,00

De fremmede rumskibe og vor fremtid .. 19,75

Kosmisk filosofi 22,00

Hillard:

Tildragelser på Månen 8,00

Williamson:

Den glemte vej 39,50

David Wise & Thomas B. Ross:

Den usynlige regering i USA 19,75

UFO-NYT (delvis komplette årgange 1960
og 1961 pr. årgang 5,00

ENGELSK:

Petersen H. C.:

Report from Europe 28,00

Ovennævnte prisangivne bøger haves på lager og kan leveres omgående. Til de anførte priser kommer eventuelt opkrævningsgebyr.

Endvidere kan alle andre ikke udgåede udenlandske UFO-bøger leveres, men vi må regne med ca. 6 ugers leveringstid. Prisen på udenlandske UFO-bøger — som altid er indbundet — ligger omkring de 30,00 kr. Send Deres bestilling til H. C. Petersen, Bavnevolden 27, Måløv, Sjælland, — tlf. 97 44 66, giro 5 16 75.

*Livskunst består ikke i at klynge sig fast
til en vis form for lykke, men i at lade
lykken skifte form, uden at man føler sig
skuffet.*

Charles Morgan.

UFO-detektorer

kan leveres, pris 30 kr. incl. porto.

Skriv til: **Helge Rasmussen**

Egense pr. Svendborg

Kontaktadresser i Norge

pr. 1. jan. 1965.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.

TRONDHEIM: Viktor Furnes, Knudssøns gate 6,
Trondheim.

TROMSØ: Arnold Lockertsen, Guleng gård,
Tromsø.

TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347,
Sætermoen.

KONGSBERG: Oddbjørn Ersvik, Drammensveien,
Kongsberg.

TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr.
Tønsberg.

PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk,
Porsgrunn.

SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6,
Skien.

BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19, Bodø.

HARSTAD: Yngvar Hartvigsen, St. Olavs gate 20,
Harstad.

HOKKSUND: M. Hallingstad, Hokksund.

SVOLVÆR: Terje Andreassen, adr. i månedene
mars, april, august, september, oktober: Svolvær.
Forøvrig: Stud. heim Althaus, 53 Bonn, Koblen-
zerstrasse 129, Tyskland.

OPPDAL: Sverre Teveldal, Oppdal.

LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i
Lofoten.

RINGERIKE: Tore Asal, Sandbråten, Åsa,
Norderhov.

VIKESÅ: Arnfinn Austrumdal, Vikeså.

SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes,
Søndre Høland.

BJERKREIM: Håkon Tjørn, Landsdal, Bjerkreim.

GAMMERSVIK: Sigmund Simmenes, Gammersvik.

SALHUS: Sveinung Nilsen, Salhus pr. Bergen.

DOKKA: Anders Frederiksen, Dokka.

Kontaktadresser i Danmark

vil blive bragt i UFO-NYT nr. 4.

Vidne brændt

af snurretopformet UFO.

Af Beauford E. Parham.

På vej hjem fra en forretningsrejse den 29. juni 1964 fik jeg øje på et meget klart lys på himlen. Min første tanke var, at det var et meteor. Det kom direkte ned mod min vogn, og i næste øjeblik var det lige foran lygterne, mens det snurrede som en kæmpemæssig top. Det var af form som en snurretop og frembragte en hvæsende lyd som af en million slanger. Den øverste del af objektet bevægede sig i urets retning, den nederste mod uret. Klare luer syntes at blive suget ind gennem små åbninger i objektet. Første gang, det kom ned, blev det kun et øjeblik foran mine forlygter. Da det kom anden gang, blev det foran lygterne mindst en mile's vej, idet det ikke på noget tidspunkt rørte bilen, men blot snurrede rundt foran den. Objektet fløj bort for anden gang, idet det pludselig gik op over biltaget, mens det efterlod en stærk lugt ligesom af balsam samt en ret benzinlignende damp, der satte sig som en olieagtig substans over hele vognen. Ikke så snart var objektet forsvundet, før det lige så hurtigt dukkede op igen foran vognen efter en tredje tur i rummet. I det øjeblik slog det ned i mig, at dette objekt hverken var efter mig eller min vogn, men efter lyset fra mine forlygter. Da standede jeg vognen og slukkede lygterne. Jeg kikkede op igen, og denne genstand snurrede vanvittigt, drejede og fo'r igen ud i rummet på en brøkdel af et sekund. På det tidspunkt mærkede jeg, at det begyndte at brænde i mine arme, og min eneste tanke var at komme afsted og lade en eller anden få at vide, hvad jeg havde set.

Omkring et kvarter senere kørte jeg ind i byen Lavonia, Georgia. Jeg talte med den stedlige major, og han tilrådede mig at tage videre til Anderson Air Base i Anderson, South Carolina. Næsten en time senere nåede

jeg luftbasen. Jeg gav min historie til den stedlige F.A.9. (?), og man indkaldte reporterne fra avisen »Anderson Independent«. På luftbasen undersøgte F.A.A.-mændene min vogn med en civilforsvars-geigertæller, som kan spore radioaktivitet. De optog rapport om, hvor bilens lak var ødelagt af den olielignende substans, som det flyvende objekt havde efterladt. De undersøgte også mine arme fra albuen og ned. Jeg havde stadig den brændende fornemmelse i dem, efter at jeg havde vasket dem grundigt. Nu var jeg ikke længere den eneste, som var overbevist om, at jeg havde mødt noget fra en anden verden, for hel min vogn var radioaktiv.

Jeg fortsatte hjemad, og næste morgen kørte jeg rundt til adskillige tankstationer, før jeg kunne få nogen til at vaske vognen. Endelig var der en servicestation, som beredvilligt vaskede den, men de olieagtige pletter blev siddende. Siden da har jeg fået vasket vognen flere gange, men pletterne bliver ved med at være der. Endnu i dag er pletterne der, så enhver kan se dem.

Før min oplevelse med denne »flyvende snurretop«, som jeg kalder den, havde jeg altid været temmelig skeptisk overfor beretningerne om »uidentificerede flyvende objekter«, men nu er jeg fuldstændig overbevist om, at de eksisterer.

Som resumé kan nævnes, at objektet var rav-farvet og stærkt lysende med gullige flammer, at størrelsen var som bredden af min vogn, lyden hvæsende, lugten stærkt benzinagtig, noget i retning af balsam, og endelig beskadigelsen af vognen på grund af olielignende substans, som borttæts malingen, og som absolut ikke har villet forsvinde til denne dag.

Kilde: »Interplanetary News Service, report no. 11. -/HN.